THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM

SƠN NHÚT

TRINH THÁM TIỂU THUYẾT

AN-TÌNH LY-HẬN

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne -:- Saigon

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT-NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET-NAM

https://tieulun.hopto.org

1

M. 6217

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ NHỨT

DÉPÔT LÉGAL

I

12839

Cảnh thê-lương

Tiết mùa đông lạnh lẻo, gió đưa nhành hắc hẽo hừng sương, trong một cảnh vườn rất cật-kỳ huê-lệ, nào là tòng bá, nào là lựu-lê, nào là kim quít, đua nhau cành lá sum-sê, cảnh vừng nguy nga thanh-tịnh, đối với vườn nguyệt chênh chênh, khiến cho kẽ phong lưu trông vào vui đẹp dường gặp cảnh bồng-lai còn kẻ ưu sầu sa vào ắc phải động mối thương tâm vô hạng.

Tiếng dế ngâm-nga, hòa lẫn với tiếng sanh lắc cắt, dường như một bộ quân thiên nhạc (1) cũa trên thượng-đế để dành đối với cảnh thê-lương của con người, khiến phải sầu gan đức ruột, phãi mủi lòng hết muốn ở chốn hồng trần tranh danh trục lợi.

Châu ôi! Trên thượng-đế đã nải sanh ra loài người, người có khiếu thông minh, người là vừa sửa trị cả muôn vàng loài vật ở trên vỗ trụ nầy còn vật là loài u mê mờ ám nhưng sao vật được tiêu-diêu tự-toại một cảnh u nhàn, rừng xanh nước biếc, còn người nhiều nỗi lao đao trăm chiều lận đận.

Thật là bầu trời bao la bát ngát, kiếp con người giọt nước thũy-triều.

Nhắc lại cảnh vườn thanh tao đẹp đẻ kia, bỗng chúc thấy một nàng xuân xanh, chơn mang giài cao gót da đen mình mặc áo cẩm nhung màu hường dợt, xem mọi vật trang điểm ai trông vào cũng biết ngay rằng : « Nàng là con nhà cự phú » nàng ấy chơn bước diệu dàng khoan thai nhắm cãnh có lẻ cái trang sức cư gia, cái sắc đẹp đẻ, cái cãnh u nhàn, khiến cho nàng xuân xanh ấy hân hoan lắm chăng ?

Không,nàng chẳng biết vui biết thú, mà lại cái sầu nó đeo đuổi trong tâm khiến cho sắc mặt đẹp cũa nàng đổi vời

(1) Nhạc cũa trời.

BIBL. CENTRALE
de l'
4°. 301

https://tieulun.hopto.org

một cách rất lạ, cảnh đẹp nàng coi như chốn đồng khô cỏ cháy, trời xanh nhưng nàng xem như nắng hạng cây sầu, nàng bước sông tâm hồn dường như bay theo ngọn gió, khiến cho nàng phải lửng đửng lờ đờ như người mất trí.

Nàng là gái nhà ai ? sắc đẹp dường ấy ăn mặc dường ấy, sao lại buồn lại sầu ? buồn nỗi chi sầu nỗi chi ? nàng lần theo mấy con đường quanh lộn trong vườn, lúc nàng ra trước bóng trăng tỏ rọi, chị nguyệt đưa duyên, thì xem nàng chẳng khác nào tiên nữ tái phàm, lúc vào khuất bóng tùng dường như Tây-Thi tái-thế; thật là cái sắc đẹp đối với cãnh nào, vẫn tự nhiên đẹp dẻ, nàng đi đến một đám lựu mặt nhình trên cành lựu thấy nhiều trái quả to, nhiều cành sai trái nên phãi hoặc hoài, nàng đứng nhình bỗng một luồng gió thổi qua làm cho mấy cành lựu phải đưa qua đưa lại, tiếng lá cây oát thảo rì rà, nàng bước đến kéo một cành lựu mà rờ, một chập lâu thoản mảng nàng mới bước đi, nhưng nàng lặng im chẳng thốt một lời đến chỗ trồng hoa ; hai bên đường thì có kiết đơn hoa hường đua nhau ươm nở, dạ-lý-hương mùi bay nực nở thơm tho, khiến cho nàng phải dừng bước nhìn xem đôi phúc mới giả từ nàng đi đến một cái hồ vuông giức lối 10 thước tây, xung quanh hồ cẩn đá xanh rất đẹp, phía trước dựa mé hồ có một hòn non bộ cũa người làm ra để xem rất khéo phia sau có hai bàn đá, chung quanh hồ lót gạch ra xa, vừng nguyệt đôi bóng bông hoa rực rỡ.

Hỡi ôi ! trên chị hằng tỏ rỏ, dưới hồ sen đua màu trắng đỏ đối nhau, cãnh « thanh cãnh tiệp một màu », người trên thế sa vào phãi lụy. Nàng ấy bước lại bàn đá ngồi chóng tay mặt ngó ra hồ chập lâu liền than rằng : « Cha ôi ! Con bất hiếu đêm nay đả đành bỏ lúc sống thừa, mà xuống nơi âm cảnh con thát, thát một cách rất đau, song con không thế sống mà chịu với người thù của nhà ta, mà cha đã hứa như thế, con đành từ đây mang tiếng gái lăng-loàn, trong lòng trong sạch ai ban mặt ai ». Nàng thang đến đây lặng im một chập lâu bèn tiếp rằng Chàng Xuân-Ngọc ôi ! em thát đây anh nào thấu, phương Âu (1) chàng đâu hãng sự tình, mà ngày nay em đã quyên sinh ? ?

Thôi ! Thôi em thát, em thát. Nàng nói đến đây bước đến dựa mé hồ, thân mình từ từ ngả xuống ao sen, nghe một

(1) Phương-Âu « bên Pháp-quấc.

https://tieulun.hopto.org

tiếng ùm.... thì nước túa giăng ra, chói với vừng trăng thể ngọc trai cốhp bóng rồi lần lần hạ xuống êm lặng như tờ.

Theo con đường nô-rô-đôm, chạy dài đến vườngbách-thú, ai đi ngan qua đó có ý trong vào phia hữu, thì thấy một tòa nhà ba căng hai chái, kiểu cất theo lối kim-thời rất nguy nga đẹp đẻ, chạy dài ra sau thì một cãnh vường rất lớn, trồng những thứ cây có quả rất ngon, chen lộn với lòng bà, cùng là bông hoa thinh-sắc cãnh vường ấy là cũa chủ nhà lập ra để hứng mát trong khi nhàn hạ.

Nhà ấy là nhà cũa ông Huỳnh-hải-Thọ là một nhà tư bổn nhứt ở Saigon, ai ai cũng biết danh cả. Ông Huỳnh-hải-Thọ đây quê xưa ở tại tĩnh Vinh-long nhà cũng dư ăn chúc đỉnh ông làm việc tại Tòa bô Vinhlong được 2 năm kế ông thân bà thân qua đời, thì ông rất buồn vì ông là một người có hiếu, từ đó đến sau ông rất buồn bực, nên xin thôi làm việc ở nhà vì sự buồn dồn dập nên ông theo chơi bời cờ bạc vợ cũa ông là bà Lê-thị-Đào khuyên lơn hết sức, chứng ông tĩnh ngộ ăn năng thì đả nghèo, một hôm ông tỉnh với vợ rằng :

Minh ôi ! Tôi mà mấy năm sanh tâm du đãng đây cũng vì sự buồn, rầu mà sanh ra, nay tôi ăn năng đã muộn, bây giờ vợ chồng ta ở đây cô thân thế mỏng, còn chúng bạn thi lảng lơ.

La chi cái thói tình đời
Đến hồi bần tiện rả rời nghĩa nhân

Nên tôi tin tốt hơn là đôi ta lên ở Saigon, tôi kim sỡ vô làm, còn mình ở nhà coi sóc họa may có khá cùng chăng ?

Bà vợ nghe nói rất vui mừng nói rằng : « Nếu ngày nay chàng tính đi kim chỗ lập gia-nghi có chi cho thiếp vui hơn nửa vợ chồng ta đang lúc xuân nầy, nếu chẳng lo âu đến sau ắc phải khổ ».

Hãi-Thọ nghe vợ nói rất cảm tình, kêu người bán hết cả đồ đạt trong nhà được 50 đồng cùng nhau lên Saigon mà sanh kế lập gia, khi đến Saigon vợ chồng mướn căn phố nhỏ ở đường Lu-oanh (Louvain) mỗi tháng lối 10p. 00 để ở. Hải-Thọ nhờ trời nhỏ phước chẳng bao lâu kiếm được sở làm ở hảng đờ-ni-phờ-re (Denis Frère) lương bỗng mỗi tháng được 45 đồng, Hải-Thọ làm được 5, 6 tháng lương lên được 60 đồng, vì tánh tình thành thật và tri hóa thông minh, nên ông chũ hãng rất thương.

https://tieulun.hopto.org

Còn vợ ở nhà tiện tặng cho vay tiền góp, lối 2 năm trong nhà dư lối 3 ngàn đồng bạc, từ ấy nhà lần lần phát giàu to mới dời phố về ở đường Bon-na (Bonnard).Cách 4 năm sau Hải-Thọ cất được hai giãi phố mỗi giãi được 15 căng, cho mướn mỗi tháng là 26 đồng, và trong nhà dư lối 50 ngàn. Hải-Thọ mới thôi làm việc ở nhà cho giai, và cất phố cho mướn, qua năm sau nửa sanh được một đứa gái đặt tên là Huỳnh-kim-Sa, khi nàng Kim-Sa đặng 12 tuổi rất có nhan sắc ông Hãi-Thọ cho học ở nử-học-đường, trong tháng chạp có một người Tây sắp về Tây nên bán một miếng vườn rất lớn và cái nhà ở gần song Thị-nghè,và vườn bách-thú giá là 35 ngàn nên ông Hãi-Thọ mua dọn nhà về ở trên ấy từ đó về sau một ngày một giàu có lớn nhứt ở Saigon.

Cách ít năm bà vợ qua đời, khi bà thát nàng Kim-Sa được 17 tuổi, văn-học rất giỏi lại sắc nước hương trời. nàng nghe mẹ thát nên lật đật về, thương thay nàng là con hiếu thão, chí nàng thương mẹ khóc đến máu ra theo nước mắt, nhờ cha nàng theo khuyên giãi nên nàng mới nguôi lòng.

Tóng chung mẹ nàng rồi từ ấy nàng ở nhà lo coi sóc, và phụng dưỡng cha già, chẳng đi học nửa.

Năm sau có một nàng tên là Trần-thị-Bửu tự là Nguyệt-Anh mới thi đậu Tốt-nghiệp ra trường, là bạn thiết của nàng Kim-Sa bảo nàng hùng để lập ra một Tòa báo tựa đề là « Nử Lưu-Diễn-kịch » nàng Kim-Sa nghe nói rất bằng bụng nên xin phép cha đặng hùng, ông rất vui lòng, cho nên hai nàng từ ấy xuất bãn tờ báo, về phần bên nử lưu Nam-Việt rất hoan-nghinh,

Tuy là lập nhà báo, song nàng ít hay ra báo quản để cho một mình nàng Nguyệt-Anh lo xem sóc, một hai khi viết bài thì sai người nhà đem ra.

Một hôm trời trưa nắng chang chang, trong nhà rất nóng nực, nàng Kim-Sa bão đứa ở rất yêu của nàng tên là Huế-Linh, đem đồ thêu ra trước hàng ba để trên bộ gián gõ lót phía tã rồi hai cô cháu ngồi châm chỉ thêu mặt gối, nàng bận quần lảnh đen mới, áo bà ba lục soạn trắng phao, nàng ngồi thêu coi thật là đẹp, trời nắng nóng nực làm cho đôi má phãi ửng hồng, một chập lâu lâu có luồng gió phất qua mấy sợi tóc bay phất phơ xuống má, nàng nhột nên phải lấy tay lên vuốt, cườm tay nó tròn, đeo chiếc vàng ngọc xoàn chớp nhán với bóng nắng vọi, có lúc cùng Huế-

https://tieulun.hopto.org

Linh nói chuyện cầu vui, miệng mỉnh cười tợ hoa hường trớm nở.

Nàng đang châm chĩ thêu bỏng thấy cha đi chợ mới Sai-gon về vừa bước vào lại có một người thiếu-niên, mặt hơi thỏn nước da trắng bạch chả, tướng ốm mình mặc âu-phục túc-so trắng, mang giày ết-cạt-banh, cỗ thắt nơ đầu đội nón nĩ đi theo sau.

Khi đi vào nhà nghe ông Hải-Thọ nói rằng hãy ngồi ghế đó cháu. Người trai ấy dạ, rồi kéo ghế ngồi, ông Hải-Thọ ngồi trò chuyện giây lâu bèn kêu nàng Kim-Sa mà bảo rằng: Con hảy vô lấy mấy cuốn tiểu thuyết của con mới xuất bãn cho cha.

Nàng Kim-Sa nghe cha bão bước vào chào người trai ấy, đoạn vô lấy hai quyển tiểu-thuyết của nàng mới xuất bản tựa đề là « Ai-lỏi-ba-sinh » và một quyển tựa là « Phàn-cuốn-hương-bay » đem ra đưa cho cha rồi trở ra ngồi thêu như củ.

Khi người trai ấy từ giã ra về, ông kêu nàng vô nói rằng: « Con biết người đó chăng ? »

— Thưa cha con không biết.

— Ư, con không biết cũng phải, thằng ấy là Cao-Đoàn con của anh huyện Bãy ở Cầu kho, nó mới thi đậu Bác-vật nên về đó, thằng làm sao mà thiệt thà quá, học giỏi không ỷ, có tài mà chẳng làm phách.

— Thưa cha người ấy cha nói như thế cha đã lầm to, chớ con xem gương mặt người ấy sâu hiểm khác thường.

Ông Hãi-thọ nghe nói ra giáng bất bình vì ông kim lời khen dồi Cao-Đoàn đặng dọ ý nàng, nào dè nàng nói bấy nhiêu lời làm cho ông đỗi sắc, ông nói : « Con khéo nói thì thôi, người ta là một người hiền đức con hảy ra may vá chi thì đi may đi. »

Chiều lại lối 6 giờ tối ông nói với nàng rằng : « Nầy con, con đã khôn lớn,vậy cha tính gả con cho Cao-Đoàn đó,ấy là một chỗ rất xứng đáng với con, vả lại anh huyện Bãy xưa cũng ở một chỗ với cha, làm một chỗ tại Vĩnh-long lại ban thiết nghĩa với cha nữa, nay con với Cao-Đoàn kết duyên rồi mới vui lòng cả đôi bên người một xứ sỡ, vậy con chớ cải lời cha thành ra bất hiếu đó.

Nàng Kim-Sa nghe cha nói mặt biến sắc, tựa hồ như là nàng sắp phải gặp một cái cảnh ngộ rất khốn khổ khó gỡ

https://tieulun.hopto.org

ra vậy một chập lâu nàng gượng nói với cha rằng : « Thưa cha con xin bất hiếu tỏ ít đều, lẻ nào con dám trái lời cha, song xin cha tha tội cho con, con không thế nào ưng Cao-Đoàn là con một nhà ...

Nàng nói đến đây ông vội nói lớn rằng : « Nếu vậy con là một đứa chẳng biết tuân lời cha mẹ, thật tao rất vô phước mà sanh mi đó, mi nói nhà Cao-Đoàn có ... có chi ?

Nàng thấy cha giận dữ, nói cách rung rẩy rằng : « Cha ôi ! xin cha bớt cơn thạnh nộ, để con tỏ đôi đều dầu cha muốn giết tha con cam chịu, chớ con không thế nào ưng chịu với cha, ấy là nhà thù nghịch với mình.

Ông Hải-Thọ trợn mắt nói : « nầy Kim-Sa mi chớ nói nhiều lời ngôn xão, tao đả nhứt định gả mi cho Cao-Đoàn rồi, không lẻ nói lại đặng. » Ông nói đến đây bỏ vào phòng mà nằm, còn nàng Kim-Sa tâm thần bấn loạn không biết trí liệu phương nào cải lời cha thành ra bất hiếu, còn tuân theo lời thì thất với người hẹn ngọc thề vàng, nàng suy nghỉ một chập lâu bèn nói thầm một mình rằng : « may cho ta lắm nếu nhà Cao-Đoàn không có mối thù độc với nhà ta, thì ta khó tin, chớ nó là một kẽ thù ta có thể vui dạ mà cải lời cha ta đó ». Nàng suy nghỉ như thế chẳng buồn nửa.

Còn từ ấy đến sau ông Hải-Thọ yêu mến Cao-Đoàn đến nhà chơi luôn luôn, và có nhiều khi chàng nhắc về việc hôn-nhơn ông Hải-Thọ trả lời rằng : « Bác đả nhứt định việc ắc thành cháu chớ lo, song con Kim-Sa tánh nó cứng cỏi lắm để thỉnh-thoản bác sẽ dỗ nó, không lẽ nó chẳng nghe theo lời bác. » Cao-Đoàn nghe ông Hãi-Thọ nói bấy nhiêu lời rất nên vui dạ chàng lắm.

Một hôm nàng Kim-Sa thấy tình cãnh như vậy nàng rất buồn, nàng than thầm rằng : « Cha ta đả bị thằng Cao-Đoàn nó cám dỗ, nó là một người học thức, vậy để ta viết một bài về việc cũa ta phân trần với hắng, coi hắng tính lẻ nào? Nàng Kim-Sa nghỉ như thế đi lại bàn viết một bài vắn tắc.

Cách ngày sau thấy trong báo « Nữ lưu-diễn-kịch » có đăng bài ấy như vầy :

Thơ-Tình

Cùng ông Cao-Đoàn Bát-vật

Thưa ông.

« Em là phận nhược chất, sức học hẹp hòi, lẽ phải ngậm câm, mà chịu dại, song trong việc ông cùng cha cũa em bàn tính em xin từ, vì em không thể dám đèo bòng được-

https://tieulun.hopto.org

« Thưa ông, ông là một người tài « cao,trí rọng »,xin ông « hãy nghỉ lấy câu « dĩ thữ kỹ chi tâm thứ nhơn » mình « hay dung mình thì đừng có buộc người ta, mới gọi là « trượng phu. Và chắc rằng : em chẳng có phước ấy được, « xin ông lượng cho và đừng tưỡng đến, em rất cảm thầm « ân ngàn ngày.

Ký tên

Huỳnh-kim-Sa

Theo con đường Belgique chạy dài đến Cầu-kho. ở gần mé sông thấy một tòa nhà lầu ba căng rọng lớn, trông đọn theo người Langsa chia ra nhiều phòng.

Nhà ấy là nhà của ông huyện Bảy là ông thân của Cao-Đoàn đó.

Ông huyện Bãy từ khi hứa việc hôn nhơn với ông Hãi-Tho thì vui mừng chi xiết, ông trong cho ngày mau, tháng tới đặng đi nói nàng Kim-Sa cho Cao-Đoàn, một hôm lối 3 giờ chiều ông nằm trên một cái ghề xích đu, miệng ngậm thuốc phi phà xích lên xích xuống mà xem sách, bỗng có tiếng giày tây đi vào rất dử dội, dường như người có việc cần lắm vậy, ông dực mình dòm thấy Cao-Đoàn đi vào mặt coi sắc giận tế lét, ông lấy làm lạ hỏi rằng : « ủa con có việc chi mà mặt phãi đỗi sắc như vậy ?

— Thưa có việc, con quyết trừ cho đặng quân nầy con mới nghe.

— Quân nào ?

— Cha con cũa Hải-Tho.

— Ủa con nói sao vậy ?

Cao-Đoàn kéo ghế ngồi nói : « Nầy cha hãy nghe con đọc tờ nhựt báo đây.» Nói rồi đọc hết bài ấy cho cha nghe, chàng tiếp rằng : « bài nầy con Kim-Sa nó khinh bỉ con lắm. Thưa cha, cha nghĩ đến những câu « vì em không thể dám đèo bòng » ấy là nó khi con là người không xứng đáng, còn suốt cả bài đều lời nói mắc mỏ khinh bỉ lắm, vậy từ đây con xin thưa trước với cha rỏ, con sẽ đối với chúng nó một cách đọc hại cho chúng biết mặt ? Ông huyện nghe con nói cũng có sắc giận nói rằng : « Nếu nó muốn như vậy con làm cho nó biết, kẻo nó khinh khi, còn con muốn tính lẽ nào tự ý.

Cao-Đoàn đứng dậy nói : « Thưa cha con đi đây có việc một chúc ». Nói rồi xách tờ báo ra kêu xe kéo bảo chạy đến

https://tieulun.hopto.org

nhà ông Hải-Thọ đến nơi chàng bước xuống xe xâm xâm đi vào, vừa gặp ông Hải-Thọ ở trong bước ra hai đàng chào nhau rồi, Cao-Đoàn làm mặt buồn mà nói rằng : « Thưa bác cháu thật vô phước, vì mông ơn bác có lòng đoái tưởng đến cháu, nào dè việc bác làm không thành mà cháu phải bị nhục.

— Uả tại sao cháu nói như vậy ?

— Thưa cô hai nói những đều sâu xa trong báo mà khinh cháu, vậy bác hãy coi đây thì rỏ, chàng nói và lấy tờ báo đưa cho ông Hải-Thọ, và đứng giậy nói tiếp rằng : vì cháu có việc phải đi về một lát, đến 5 giờ cháu sẻ đến hầu bác coi lẻ nào ? nói rồi bước ra lên xe đi tuốt.

Ông Hải-Thọ lấy tờ nhựt báo ra xem hết thì nổi giận, kêu nàng Kim-Sa nạt rằng : « Mi thật dám lớn gan, đã cải lời, lại còn nhục mạ người đả rõ là một đứa con bất hiếu, tao nói thiệt, tao gã mi cho Cao-Đoàn coi mi làm thể nào, ông nói rồi đứng giậy đi thay đồ bão sốp-phơ đem xe ra cho ông đi có việc, khi sốp-phơ đem xe ra rồi ông bão chạy xuống Cầu-kho ghé nhà ông huyện Bãy, ông Hải-Thọ vô đến nhà gặp ông huyện-Bãy và Cao-Đoàn đang ngồi trò chuyện, khi thấy ông Hải-Thọ thì đứng dậy chào ra bộ vui vẽ. Ông huyện Bãy mời ngồi rồi hối đứa ở rót nước rồi hỏi rằng ; « chẳng hay anh đến tôi có việc chi chăng » ?

Ông Hải-Thọ đáp, tôi muốn đến cho hay, chừng đến hai mươi nầy anh hãy sắm sang lễ vật đến nói con Kim-Sa, tôi thương cháu lắm, ấy vậy anh phải làm sao dẹp mắt người thì thôi.

— Sợ e cô em ở nhà không bằng lòng thì liệu làm sao, vì tôi thấy trong nhựt-báo cô nói như vậy.

— Nó là con cũa tôi, tôi định lẽ nào nó phãi nghe, nên không củng tại tôi, anh đừng nghi chi hết.

Ông Hải-Thọ trò chuyện giây lâu từ-giả ra về.

Một hôm ông kêu nàng Kim-Sa nói rằng : bửa nay cha có khách lối 10 người, vậy con hảy đưa tiền cho tên đầu bếp, dặn nó mua đồ, và con lo chỉ vẻ sấp đặt lối 7 giờ tối thi có khách.

Nàng Kim-Sa nghe cha bảo rất hồ nghi song không dám hỏi đi hỏi lại, nên dạ dạ vưng lời đi lo hối trẻ ỡ sấp dọn bàn ghế, lao chuổi dao muổn cho tinh sạch.

Chiều lối 3 giờ thấy có ba cái xe hơi chạy đến trước nhà

ông Hải-Thọ thấy lối 8 người đều ăn mặt đồ dài rất oai nghi và có hai người trai tráng theo bưng đồ lễ vật, 8 người ấy là : ông huyện Bãy, bác-vật Cao-Đoàn, ông phủ Nghi ở Cầu-kho, huyện Hóa Cầu-ông-lãnh, đốc học Nguyễn-văn-Giỏi ở Chợ-đủi, Cò-mi Trần-Bá, huyện Lung và huyện Nguyễn-hồng-Nhan đều ở Chợ-quán,mấy người nầy là bạn thiết với ông huyện Bảy.

Ông Hải-Thọ thấy khách đến bèn lật đật ra chào, hai đàng ra mắt nhau rồi, ông Hải-Thọ mời vào nhà, phân ngôi chủ khách, trà nước một chập ông huyện Bảy đứng dậy nói với ông Hãi-thọ rằng : « Thưa anh trong việc lương duyên của đôi trẻ, ngày nay tôi xem được ngày tốt nên đến đi lễ Sơ-dấn, ấy vậy lễ mọn nầy xin anh đừng chấp, nói rồi cười xòa.

Ông Hãi-Thọ cười trả đáp rằng : « Miễng cho đôi trẻ được duyên lành, ấy là cái phước của anh và tôi chớ cần chi lễ vật.

Ông Phủ Nghi cười nói rằng : « Ông suối gái nói phải lắm bạn già của mình đây có mong chi qui bằng được con cháu duyên lành hòa thuận, đó là cái hạnh phúc cho mình vậy.

Ông Huyện-Hóa nói, anh suối trai cũng biết vậy chớ, ảnh nói đó là lời khiêm nhượng mà thôi.

Ông đốc học Nguyễn-văn-Giỏi nói xin lỗi mấy ông và ông Bác-vật là chàng rể, vả chăng tôi với ông Bác-vật xưa cũng là tình thầy trò, thì cũng như cha, lẻ thì phải dự vào trong cuộc duyên nầy một đôi đều tôi xin hỏi ông suôi trai, ông mai ở đâu ? ông Hải-Thọ đáp, không có ông mai.

Cả thảy đều cười xòa, ông đốc học Nguyễn-văn-Giỏi nói như vậy thì tôi phải lãnh chức làm mai dong cho, vậy thì để cho tôi thay mặt cho anh suôi trai mà hầu chuyện với anh suôi gái.

Ông cò-mi Trần-Bá nói, ông đốc-học khéo thì thôi, suôi gia người ta, người ta làm sao xong thì thôi, ông còn kích-bát mà làm chi cà.

Ông huyện Long nói, ông đốc học nói tôi chịu đa, làm suôi không có ông mai xui lắm.

Ông Nguyễn-hồng-Nhan nói, các ông khéo nói chuyện không rồi thì thôi, đời bây giờ miễng làm thế nào xong thì thôi, còn bàn tính chuyện khôi hài chi cho rộn không biết nửa.

https://tieulun.hopto.org

Cả thảy đều trò chuyện vui cười hỉ hạ, đến 7 giờ tối thì ông Hãi-Thọ đứng dậy mời nhập tiệc, khi vào tiệc rượu vừa xoàn-xoàn, ông phủ Nghi mới nói rằng : ở trong đời tôi nghỉ thật không chi thú hơn làm quan đả sung sướng, mà lại oai quyền, hồi tôi chưa hưu trí còn ngồi tại Càmau,thật dân tình ở chỗ ấy rất dễ, và mến đức tôi lắm, nhứt là tôi thường giúp cho mấy thầy Cai-tổng những việc khó khăn đến bây giờ 15 năm hai chục năm mà họ còn nhớ, hôm qua đây có một thầy cai đi lên tìm nhà tôi thấy cho 20 con gà thiến thật to. Để rồi tôi bảo trẻ nhà nó đem cho hai ông suôi mỗi ông 5 con dùng lấy thảo.

Ông Hải-Thọ và ông huyện Bảy tỏ lòng cám ơn ông Huyện-Hóa nói : « quan lớn nói phải lắm ở trong mấy tổng mấy làng họ kinh trọng mình, nếu mình ở rộng rải thì thường thường họ đem dưng đồ vật, dùng không hết. »

Ông đốc-học Nguyễn-văn-Giỏi nói : « Hai ông sung sướng thật. Còn tôi đây cực khổ không ai bằng, lo dạy dỗ học sanh, mệt tâm nhọc trí mà có nhiều khi nó muốn đánh lại với mình,nhiều lần nó làm reo (grèves) thì càng khổ tâm hơn nửa. »

Trong tiệc chuyện trò tiếng cười nói reo giây khiến cho người đi ngan qua đó tức phải dừng bước đứng xem trong đôi phúc, lối 9 giờ mà chưa mãng tiệc, các người đang chuyện trò bỗng thấy một người bận một bộ đồ tây trắng đi vào thẳng ngay lại đưa cho Cao-Đoàn một miếng giấy chi không hiểu, Cao-Đoàn xem rồi đứng giậy nói rằng : « Thưa cha và mấy bác tha lỗi cho cháu, vì cháu có việc cần nên phải đi bây giờ.

Ông Phủ-Nghi nói : « cháu có việc cần thì đi chớ có lỗi phãi gì. » Cao-Đoàn xá rồi theo người ấy đi ra đến lộ thấy có sẵng một cái xe hơi tám chỗ ngồi, xung quanh đều bỏ tấm phủ bich bùng, Cao-Đoàn leo lên xe, kế sốp-phơ đạp máy nhắm Chợ-lớn chạy tuốc.

Đây nói về nàng Kim-Sa nghe rỏ các việc thì nàng cả kinh, nàng vào phòng nằm mà khóc, ở ngoài tiếng nói cười, trong tiếng người than khóc, cãnh đối cảnh thật là vô hạng mối sầu cho nàng Kim-Sa, nàng than rằng : « Cha ôi ! Cha gả con cho Cao-Đoàn, Cao-Đoàn là một đứa hung bạo, huyện Bảy là kẻ thù lẻ nào con làm vợ Cao-Đoàn làm dâu huyện Bảy là một nhà đọc ác, thế nào con củng phãi thát ». Nàng than đến đây ở ngoài nói chuyện chi không hiểu mà cười rộ lên,

https://tieulun.hopto.org

làm cho nàng nghe tiếng cười dường như ai giác búa đập vào đầu nàng, nghe tiếng nói chuyện dường như ai cầm dao đâm vô ngực nàng. làm cho nàng không thế ở yên được nên ngồi giây lấy cái áo màu hường dợt, mặc vào, nàng đi ra sau vườn nàng đi theo mấy con đường quanh lộn mà suy nghỉ, chẳng biết nàng suy chi, nghĩ chi mà không nói không than, khi đến nơi hồ sen, nàng ngồi trên bàn đá một chập, rồi than ít tiếng nhào xuống tự-tử, ấy là mãng kiếp của nàng xuân xanh, sắc nước hương trời đó chăng ?

Nói về ông Hải-Thọ cùng khách hừng tửu chuyện trò đến 10 giờ mới mảng tiệc, khi khách ra về thì ông đả say mèm, ông bảo thằng Lỳ đở ông vào phòng, khi ông nằm xuống thì mê-mang, đứa ở xúm nhau dọn dẹp đến 1 giờ khuya mới đi nghỉ.

Sáng hôm sau cả nhà thức giậy chẳng thấy nàng Kim-Sa vì thường bữa nàng giậy sớm hơn hết, đặng hối mấy đứa tớ gái nấu nước, châm cúng mẹ, và pha cho ông rửa mặt, châm binh, vân . . . vân . . .

Thằng Lỳ nói với mấy đứa tớ rằng : « Cô hai bữa nay bị chồng đi nói mắc cở rút trong buồn, sáng không chiệu giậy. »

Huế-Linh là đứa tớ gái nói : « anh nói bậy cổ nghe thì chết đa, cô vì đêm hôm thức khuya nên ngủ quên, chớ cô hai mà mắc cỡ với ai cả. » Mấy đứa ở xúm nhau cải cọ thì thấy ông Hải-Thọ thức giậy rồi, kêu Huế-Linh hỏi rằng: Vậy chớ cô hai cũa mi đâu ?

— Bẩm ông cổ còn ngủ.

— Hảy vô kêu nó cho tao bão chuyện.

Huế-Linh dưng lời chạy vô buồn nàng Kim-Sa mà gỏ cửa kêu; song rất lâu không thấy trả lời nàng sanh nghi bèn xô cửa, nào dè cửa không khóa, nàng xô mạnh quá cánh cửa mỡ bét ra làm cho nàng té sấp rất đau, Huế-Linh ôm đầu gối rên hi hi một chập bớt nhứt mới đứng giậy dòm thấy phòng không nàng Kim-Sa đâu mất, nàng cả kinh chạy ra nói lập cập rằng : « bẩm ông cô hai đi đâu mất rồi không cổ ở trong phòng. »

Ông Hải-Thọ nghe nói dường như sét đánh vào tai, nói chẳng ra lời, một chập lâu ông nói rằng : « hay là nó giậy sớm mà đi chợ ».

Huế-Linh nói: Bẩm ông tôi giậy lối 5 giờ cửa còn đóng chặc

https://tieulun.hopto.org

hết ; nếu cô có đi tắt cô phải mở cửa, còn từ hồi 5 giờ tôi sắp dỉa bàng ỡ đây lẻ nào cô ra tôi chẳng hay.

Ông Hải-Thọ nghe nói bối rối trong lòng và sanh nghi, ông hối hết sấp tớ chạy ra sau vườn tìm kiếm nàng, sấp tớ dưng lời đứa thì chạy đầu nầy đứa thì chạy đầu kia, lăn xăn lich xich. Trong bọn tớ có một mình nàng Huế-Linh rất tâm đầu ý hiệp, và rất yêu thương cũa nàng Kim-Sa, còn Huế-Linh đối với nàng Kim-Sa dường như một máu thịt sanh ra vậy, song nàng khó tỏ nỗi, vì phận hèn đâu dám hồng phước nhờ chủ yêu là qui,nàng Huế-Linh lúc bây giờ, tâm thần rối loạn, chắc rằng Kim-Sa đả nguyên sinh, vì mỗi việc của nàng Kim-Sa thì Huế-Linh được hiểu hết. Huế Linh đi mà nước mắt chảy ròng ròng than rằng : « Cô Kim-Sa ôi !Cô là nhành vàng lá ngọc phú qui vinh huê, còn phãi chịu những nỗi khổ đời như vậy, cô ôi tôi biết từ đây cô đả gieo ngọc trầm châu rồi, Huế-Linh vừa đi vừa than lụy rơi lả chả ra tuồng thảm thiết, ra vẻ phập phòng.

Nàng đi thẳng ra ao sen thì ngạc nhiên, vì thấy đôi giày đa đen của nàng Kim-Sa để trên bờ, nàng rung lập cập, sục lui lại vài bước rồi xây lưng chạy trở vào nhà. Vào đến nơi thấy ông Hãi-Thọ đứng trước cữa nhà sau mà dòm, ông thấy nàng chạy hơ hải ông lật đật hỏi rằng : « Mi đã gặp việc chi mà hơ hãi dữ vậy ? »

— Bẩm ông cô hai đã tự tử rồi !

— Hủy, Trời đất ôi ! con ta chết, con ta đả chết, trời ôi ! đều đâu sét đánh lưng trời, sâm thương cách bức rả rời tình thâm, con ôi ! Kim-Sa ôi ! ông nói đến đây ngẹn ngào, bồng chúc ông hỏi rằng : Huế-Linh con ta tự tữ nơi nào ?

— Bẫm cô nhảy xuống ao sen.

Ông Hải-Thọ nghe nói chạy khan, và chạy và kêu réo sấp tớ om sòm, sấp tớ đang tìm kiếm nghe kêu cũng rùng chạy ra ao sen đủ mặt, khi ra đến nơi quả thấy đôi giày để trên mé ao, và dấu chưn lộn xộn rất nhiều, ông Hải-Thọ hối ba người tớ trai nhãy xuống ao sen mò kiếm thây nàng, song ,lạ thay tìm kiếm cã ao sen,mà chẳng thấy tâm dạn chi cả, ông Hãi-Thọ còn đang hối người mò lặng bồng nghe tiếng hỏi rằng : « Thưa cha, việc gì mà người mò lặng dưới ao sen dường ấy ? » Ông day lại thấy bác-vật Cao-Đoàn, ông khóc ròng và nói bệu bạo rằng : « Con ôi ! Con Kim-Sa nó đả tự tử rồi ! »

https://tieulun.hopto.org

Bác-vật Cao-Đoàn kinh ngạc châu mày và nói : « Trời ôi ! nếu vậy nàng đả tự tử rồi, từ đây con đã mất một người vợ rất yêu qui.

Ông Hải-Thọ nói : « Nó nhảy xuống ao nầy, song cha đà bão chúng nó mò kiếm nhưng sao biệt tích.»

— Tại sao cha biết nàng nhảy xuống ao nầy ?

—Vì giày của nó còn để tại bờ ao còn những dấu chơn lộn xộn ấy là khi nó đến than thở rồi nhẩy xuống mà quyên sinh đó.

Bác-vật Cao-Đoàn đi lại coi rỏ hết rồi vùng cười xòa. Cả thảy đều ngạc nhiên ngó vào mặt chàng, ông Hãi-Thọ hỏi : « ại sao con cười như vậy ? »

Bác-vật Cao-Đoàn đi lại gần ông nói rằng : « Thưa cha, cha có lòng thương con, con rất cám ơn, một ngày củng tiếng thiên hạ gọi con là rể của cha đây, song tại cha chẳng răng dạy nàng vì cưng nàng, cho nàng một cách tự do thì khó mà bão nàng vưng lời được, thưa cha, con hổ lắm, vì bị nàng khinh con quá lẽ. » Cao-Đoàn nói đến đây day qua thấy ba người còn lặng lên lặng xuống kiếm thây nàng, bèn lấy tay quắt bão rằng : « Ba chú hảy lên, nàng không có ở dưới đâu hòng tìm kiếm cho thất công ». Rồi day qua nói với ông Hải-Thọ rằng : « Nầy cha, hảy coi đây là nàng đả đánh lận cha vậy, đôi giày nàng để đây là có ý cho người ta thấy nghi nàng đả nhảy xuống hồ, còn những dấu chưng là nàng xuống cho có dấu rồi leo lên mà đi đó, hẳn thật là nàng đành bỏ cha bỏ nhà mà đi vậy, đều thứ nhứt con chắc nàng có tư tình cùng kẽ khác, đều thứ nhì nàng chẳng tuân theo lời cha nên bỏ đi đó. Thưa cha nếu nàng là phận gái mà đến thế như vậy ai mà cưới nàng về làm chi. » Nói rồi cười một cách gai gắt.

Ông Hải-Thọ nghe Cao-Đoàn thuật rõ và nghe nói những việc gai go, ông đừng suy nghỉ một chập lâu thi tức giận nàng Kim-Sa vô ngẫn, ông bèn nạt khan và mắng rằng : « Loài súc sanh mi làm cho cha mẹ phải nhọc nhuốt thật rất uổng công sanh mi ». Ông day qua nói với Cao-Đoàn : « Nếu con không đến đây tất cha phãi bị con súc sanh ấy nó gạt. »

Cao-Đoàn cười và nói : « Nàng là một người gái trí-hóa thông minh mưu kế nhiệm mầu, những người chẳng suy đến ắc phải mắc kế của nàng vậy. »

Ông Hãi-Thọ day qua bảo tôi tớ vào nhà rồi ông cùng

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn vô đến nhà, ông nói với Cao-Đoàn rằng : « Nầy con, một lời hứa thì con cũng như là rể con trong nhà, thôi từ đây con chẳng nệ thì cha nhinh con là con trai của cha, để kiếm chỗ nào đẹp cha thưa với anh đi nói cho con. »

Cao-Đoàn làm mặt buồn nói rằng : « Thưa cha, con rất cám ơn cha có lòng đoái tưởng, nhưng lẽ nào con đi nói vợ khác. » Ông Hải-Thọ cười nói : « Con tưởng quân ấy làm chi ? »

— Thưa, con làm như vậy sợ tiếng đời không tốt, vậy con xin phép cha con đi kiếm nàng.

— Tự ý con.

Từ ấy đến sau ông Hải-Thọ cùng Cao-Đoàn yêu mến nhau dường như cha con ruột.

Một hôm trời chiều mát mẽ, gió thổi lai rai, ông Hải-Thọ bảo đứa ở nhắc ghế ngồi hứng mát, ông ngồi một chập lâu nói nhỏ rằng : « Bữa nay trời thanh mây tạnh, sao Cao-Đoàn nó không đến sớm đặng đi dạo vườn chơi ». Ông nói rồi lấy thuốc ra đốt hút, ông chờ cho đến sáu giờ cũng không thấy Cao-Đoàn đến, bèn rảo bước trở ra sau vườn đi một mình mà xem hoa, ông đi gần đến ao sen, bỗng nghe tiếng người nói chuyện ràm rì, ông dừng núp vào một bụi hoa lý rình nghe, song mắc xa quá nghe không rỏ, ông chỉ nghe được hai câu rằng :

« Từ mấy năm nay thường nhắc nhỡ lắm chớ », và nói « chết một cách rất đau thương » tiếng nói ấy rỏ là tiếng cũa Huế-Linh, nhưng nói nghe bệu bạo lắm, rồi từ đó đến sau nói nho nhỏ nghe không được rỏ, ông bèn lần lần đến coi Huế-Linh nói chuyện với ai, chẳng dè Huế-Linh dòm thấy, nàng nói « chết ông» nói rồi bỏ chạy tuốt vô nhà và một người bận đồ tây trắng cũng lật đật chạy trở ra, ông Hải-Thọ cả giận la lớn lên rằng : « Có ăn trộm bớ bây rồi rược theo người ấy.» Sấp tớ nghe ông kêu đồng giựt cây giát hèo chạy ra thấy ông rược theo người bận đồ trắng, bọn tớ đồng hè la giày lên chạy đến tiếp rược, khi người ấy chạy đến hàng rào, bèn dừng lại móc súng lục-liên bắn bổng lên và nói rằng : « Thôi, ta kiếu ». Nói giứt lời vỗ tay nghe một cái bóc nhảy tuốt ra khỏi song ly sắc đi mất. Còn ông Hải-Thọ và bọn tớ nghe tiếng súng cã kinh dừng bước, không dám rược theo nửa.

Ông Hải-Thọ thấy người trai ấy đi mất, ông hối sấp tớ

https://tieulun.hopto.org

rằng : « Bây hãy chạy riết vô bắt con Huế-Linh trói lại cho ta ». Nói rồi trỡ vào, còn bọn tớ nghe bảo chạy vào bắt nàng Huế-Linh trói lại, khi ông vào nhà kêu thằng Lý bảo giắc Huế-Linh lên nhà trên cho ông hỏi.

Thằng Lý vưng lời giắc nàng đến thấy sắc mặt của nàng xanh xao, ra tuồng đả mất hồn ông trợn mắt hỏi rằng : Huề-Linh mi nói chuyện với ai, mi phãi khai ngay kẻo chết bây giờ. »

Huế-Linh và rung và nói : « Bẩm ông tha tội cho con, con nói chuyện với người tình nhân cũa con. »

— Loài súc sanh mi với con Kim-Sa là một phồn, vậy mới biết sanh con gái thì hay làm xấu vậy mi đi đâu mi đi, đi theo tình nhân mi ta không nuôi nửa, cho mi một bộ đồ mặc trong minh đó thôi, còn đồ nữ trang hảy lột mà trả cho ta, mi phãi ra khỏi tức thì bây giờ. »

— Trăm lạy ông xin ông thương giùm nếu ông đuổi con chắc con phãi chết. Huế-Linh nói vừa dứt tiếng thấy bác-vật Cao-Đoàn đi vào, ông Hải-Thọ thấy Cao-Đoàn liền hỏi rằng : « Bữa nay cha trong con đến dặng đi dạo vườn chơi, sao con bây giờ mới đến ? »

— Thưa, ông thân của con đau tức cho nên con phải đi rước quan lương-y Mit-sô (Michaud) điều trị, vừa bớt bớt nên con lật đật đến đây.

— Ủa anh đau hay sao ?

— Dạ phãi.

— Vậy cha phãi đến thăm anh một chúc.

Cao-Đoàn dòm thấy Huế-Linh bị trói, và thằng Lý đang mở hai chiếc vàng của nàng, thì hỏi rằng : « Con Huế-Linh nó bị tội chi vậy cha ? »

— Loài súc vật nuôi nó cũng vô ít duổi nó đi cho rồi, nói rồi ông thuật hết các việc ông đả rình nghe và ngó thấy cho Cao-Đoàn nghe.

Cao-Đoàn nghe nói, bước lại nói nhỏ với ông việc chi không hiểu ông bảo thằng Lý mỡ trói cho Huế-Linh, rồi hỏi rằng : ta nghe mi nói với người tình nhân mi :« từ mấy năm nay thường nghe nhắc nhỡ » và « chết cách đau thương » là nghỉa gì ?

— Bẩm ông con trách người tình nhân cũa con, và tỏ lòng con đối với người, tiếng chết cách đau thương là con than gẳn với người tình của con.

https://tieulun.hopto.org

— À, vậy thì mi đi đâu mi đi, thằng Lý hẩy đuổi nó đi, nói rồi trở lên thay đồ bão sốp-phơ đem xe ra đặng đi thăm ông huyện Bảy.

Ông và Cao-Đoàn đi rồi, thằng Lý nói với Huế-Linh rằng : « Cô ôi ! từ mấy năm nay tôi với cô ở chung một nhà, tôi với cô đối với nhau dường như anh em, chị em ruột, nay vì ông thần nước suối, xuối cho cô làm chuyện ít tốt xấu nhiều nên ông mới đuổi cô đi, cô đi rồi thì để cái tình nhớ thương cho tôi lắm,ông có dặn rằng đuổi cô đi,nếu tôi không đuổi thì ông giết tôi chết,vậy thời tôi còn một cắt một dây cô hải lấy đở trong khi thắt ngặt và tôi củng vái rằng : thiên lôi hà bá chư địa chư thần phò hộ cho cô làm ăn khá khá. Thằng Lý nói rồi thò tay vào tuối lấy tiền, nào dè cậu làm rớt đâu mất hết một cắt còn có một su nhỏ mà thôi, cậu nói rằng : húy nồi đất ôi ! cắt bạc bị hồi nảy rược cái người cô nói chuyện rớt mất rồi, cô ôi ! cô phãi đền cắt bạc lại cho tôi vì tại cô nên mới mất. Huế-Linh đang lúc thảm sầu mà thấy thằng Lý nói củng tức cười, nàng còn 1p.20 nên lấy ra một cắt mà đền cho thằng Lý.

Thằng Lý tiếp lấy cắt bạc rồi nhập với đồng su của mình đưa cho Huế-Linh và nói rằng : « Vậy cô không chê của mọn, ít nhiều, thì lấy cắt mốt nầy mà đở lúc hiểm nghèo.

Huế-Linh tức cười và cám ơn nói rằng : « Tôi rất cám ơn anh có lòng tốt, nhưng tôi còn chút ít vật để cho anh xài. » Thằng Lý năn nỉ hết sức mà nàng củng không lấy, một chập lâu nàng từ giả hết cả nhà ra đi, cả thảy tôi tớ đều buồn giùm cho nàng.

Kiển nhà thờ đồ bon bon, tiếng xe điển tu tu reo thổi, đường nô rô-đom lúc bây giờ xe đà bớt chạy, đèn điện sáng trưng, nàng bước ra đường ngảnh mặt dòm vô nhà thấy bộ giản lót trước hàng ba, là một chỗ nàng thường ngồi thêu thùa may giá cùng nàng Kim-Sa cái nhà nầy là nhà mình thường chung vui, chung đẹp với nàng Kim-Sa, mà ai khéo vì đâu làm cho vật đổi sao vời, chia phân đôi ngã, nàng nghĩ chừng nào lụy tuông chừng nấy dường như bức cãnh không đành, nàng đang đứng ngó vào nhà mà suy nghĩ bỗng nghe kèn xe hơi bóp ti-te nàng dực minh ngó ra thày có một cái xe hơi rất đẹp chạy trỡ lên, nàng dòm theo sau cái xe thì thấy buội cát cuống dòng khói bay cuộn cuộn thì cái sầu càng chất chứa vào tâm, khi xe chạy khuất nàng

https://tieulun.hopto.org

dòm thấy con đường thẳng rộng trước mắt xa xa thì dinh Chánh-Soái mù mù, cãnh trời một lần một tối nàng mới bước lần mà đi bổng chúc nàng dực mình mà nói thầm rằng : Châu ôi ! Ta đi đâu ? Chốn nầy bà con chẳng có,quen lớn cũng không, ta biết đi chốn nào nương dựa, nàng đang than khóc bổng nghe tiếng hỏi rằng : Huế-linh em làm chi, đi đâu mà than khóc vậy.

Nàng dực mình dòm lại thấy một người trai rất mĩ-miều đẹp đẻ, mặc một bộ đồ nĩ, đầu đội kết, tay cầm ba-ton (canne), nàng thấy người trai ấy ra coi vẽ nàng mừng rỡ lắm, nàng bèn tỏ hết ngọn nguồn, người trai ấy nói rằng : « Nếu vậy em hảy về nhà qua mà ở » nói rồi kêu thêm một cái xe kéo bảo Huế-Linh lên xe đồng nhau nhắm đường bôn-bờ-lăn-sy (Paul Blanchy) chạy thẳng.

II

Lưỡi gươm vô-vị

Mắc vào lưới thỏ, thãm phận hoa-đào hồng nhan mạng bạc, thân gái khổ tâm.

Nhắc lại nàng Huỳnh-kim-Sa từ khi nhãy xuống ao sen, phách lạc hồn tưởng rằng : « kiếp mà hồng từ đây đành chôn lấp, nào dè nợ trần chưa giứt, khi nàng tỉnh giậy thấy mình nằm trên một cái giường ruột-gà; nàng ngồi giậy dòm thấy một căn phòng vuông giức, ngay mặt nàng để một bộ ghế Salon bằng cây trắc, phía tả để một cái tủ kiến rất đẹp, nàng dòm kiếm xung quanh thì chẳng thấy cữa nàng lấy làm lạ nói rằng : « Chổ nầy âm-cảnh hay là Trần-gian, căn phòng nầy chổ nào ? Ta nhớ khi ta nhào xuống ao sen mà sao lại ở đây nàng dòm lại thấy mình mặc áo dài trắng quần lục-soạn trắng, thì càng lạ hơn nửa, nàng nói : « Uã khi ta nhào xuống ao sen ta bận áo màu hường giợt mà, nàng bước xuống giường đi lại bàn thấy một phong thơ thì ngạc nhiên vì thơ ấy đề tên mình, nàng bèn lấy xé ra mà xem, thấy có hai bài tứ tuyệt liên quờn như vầy :

Phòng văn vắn vẻ lặng như tờ,
Cãm khách cao tường lúc ngẩn ngơ,
Mộng tưởng duyên tình cơn hối ngộ.
Nào hay dạ lắm việc mang nhơ,

https://tieulun.hopto.org

Mang nhơ thiết thãm chẳng an lòng.
Khiến nỗi cho ta luống thất công,
Bao nhiêu mưu kế đều có sẵng.
Từ đây ai lọt ở hang hùm ? ? ?

Ký tên

Một người chồng mới đi nói.

Nàng Kim-Sa xem rồi mặt giận hầm hầm bỗng thấy tấm vách phía hửu nức làm một cái cữa rộng lớn, thấy một người mặc đồ mát, mang mặt nạ đi vào, đứng chóng nạnh và hỏi rằng : « Nàng biết tôi là ai chăng ? »

— Tôi chẳng biết chú là ai cã.

— Tôi là ân-nhân cũa nàng, vớt nàng lên khỏi ao sen cá.

— Nàng Kim-Sa nghe nói suy nghỉ rồi nói rằng : « Thầy là ai xin cho tôi biết mặt đặng hầu đáp ơn, và xin chỉ đường cho tôi về.

— Nàng về không đặng.

— Uã tại sao vậy ?

— Tôi cứu nàng thì nàng phãi ở đây luôn, còn nàng muốn coi mặt tôi thời hảy mỡ mắt ra mà xem, người ấy nói rồi gỡ cái mặt nạ ra, nàng Kim-Sa đòm thấy dùng la lên rằng : « Uả Cao-Đoàn nếu vậy ta đả vào tay bọn hung thũ rồi ».

Cao-Đoàn cười nói, nàng ôi ! em ôi ! ấy là em vào nơi cảnh tiên, chớ nào phãi hang cọp nhưng lại hai lẻ ấy thi cũng do nơi ý nàng, nàng muốn đều nào cũng được.

Kim-Sa nghe Cao-Đoàn nói mấy đều ấy dường như xóc vào óc nàng, nàng nói rằng : « Nầy Cao-Đoàn ta thà chết chớ ta chẳng gần mi là đứa thù nghịch và bọn ngươi là quân côn đồ ».

Cao-Đoàn nghe nói nỗi giận nói rằng : « nàng mạng số đã hết rồi, đã vào nơi hỗ nguyệt mà dám lớn gan, Cao-Đoàn nói đến đây ngó nàng một cách rất hữu-tình, thì lữa lòng dục xác, chàng a lại ôm nàng, nàng Kim-Sa kinh-hải, nàng tin thế nào củng chết, thà chết cho thơm danh tuyết, nàng muốn đập đầu mà chết nhưng mắc Cao-Đoàn ôm nàng chắc cứng nàng dùng giẩy rất kịch-liệt, gần nửa giờ đồng hồ thi mệt quá nên ngả ra bất tỉnh.

Cao-Đoàn vừa muốn mở khóa vườn-đào, bỗng nghe một tiếng « rãng » rất giữ dội, Cao-Đoàn dựt mình ngó lại thấy một lưỡi gươm sáng giới bay giăng trên bàn, lưỡi gươm dính cứng lấy làm rởn óc, Cao-Đoàn lúc nầy sợ hải đứng

https://tieulun.hopto.org

giây ngó lưỡi gươm trân trân một chập chàng lần lần sụt vào vách, chàng nhận cái nút tức thì cánh cữa mở bét, chàng bước ra, cánh cữa khép lại như thường.

Nàng Kim-Sa khi tỉnh lại tóc tai giã dượi, quần áo bèo nhèo, xem lại thân thể lưỡng toàn, nên rất mừng rở, nàng rên xiết cả minh song gắn gượn bước lên giường ngồi, rơi lụy than thầm rằng: « Cha ôi ! Cha đả bị kẻ nghịch thù cám dỗ nghe theo nó, cha nào thấu rỏ nguồn cơn cho thân con phải bị kẻ ấy hành phạt, kẽ ấy hiện thời cha đang tuân trọng nó, cha ôi ! cha ôi ! lẽ nào máu thịt cha cắt cho đành, để tũi cho người ở suối vàng ngậm cay nuốt đắng ? (nàng Kim-Sa than tiếng ấy là nàng biết rỏ mối thù xưa).

Nàng Kim-Sa than đến đây úp mặt xuống nệm lăng khóc nghe thãm thiết một chập lâu nàng than nửa rằng : « Chàng Xuân-Ngọc ôi ! thiếp cam phụ tình chàng, duyên kỳ ngộ tái sanh đội ta mới được gặp nhau đó, chàng ôi ! khi chàng dời chơn du học, đôi ta thệ hãi minh-sơn, trong cho công thành danh toại sẻ tâu lịnh trên kết tóc trăm năm, chàng ôi ! tuy chưa bắt tay, giao mặt, song tình của em nào lợt nào phai, ngày nay đôi ta phân rẻ đây cũng bởi quân vô loại, chàng ôi ! Xuân-Ngọc anh ôi ! ở phương-âu chàng nào rỏ, em ở chốn nầy biết tỏ với ai ? trời xanh sao khiến nhiều nỗi đắng cay, má hồng thường hay mạng bạc, em nguyện thát, chớ thà sống mà chịu danh nhơ, chàng ôi ! việc rẻ phân cũng bởi thiên cơ, nào ai thấu được, đặng hờ tránh khỏi, trời ôi ! đâu nỡ khiến cho hiếu tình thả trôi, phận nhi nử ôi thôi hết kể. »

Nàng Kim-Sa than đến đây đứng giậy toan đi lại bàn quyên-sinh, nào dè nàng vừa ngó thấy một lưỡi gươm giếm trên mặt bàn rất ghê gớm nàng ngó trân-trân và nói một mình rằng : « À, nếu không có lưỡi gươm nầy, chắc thân ta không còn chi mà kể, ấy chính lưỡi gươm ơn, chớ nào phãi gươm thù, nàng ngó thấy chót cáng gươm có cột theo một phong thơ, nàng cả mừng đi lại dở ra xem, thấy có tấm cạt (carte) như vầy :

Tấm thứ nhứt

« Cao-Đoàn : nếu mi động đến nàng Kim-Sa lần thứ nhì,
« thì lưỡi gươm vô vị chẳng tha ngươi.

X. N.

https://tieulun.hopto.org

Tấm thứ nhì

« Cao-Đoàn : ta nói cho mi rỏ, mi và cha mi là hai tên « tội nhơn hung ác, ta nói cho mi biết, ta sẻ lấy trái tim cũa « cha mi và mi mà tế thần phụ ta.

X. N.

Nàng Kim-Sa xem hai tấm cạt (carte) thì ra vẽ mừng rỡ bội phần, nàng trỡ lại giường ngồi, mặt mày hớn hỡ.

Trời kia đâu nỡ, hại lần mà đào, cái vui chưa thoả, cái buồn lại đeo, năm giờ rưỡi chiều nàng Kim-Sa đang ngồi nghỉ nghị, bỗng thấy mở bét ra một cánh cữa, hai người Cao-man mặt mày đen như táo chúa, tay cầm một thanh gươm rất dài, đi ngay đến chĩ ngay mặt nàng, nói tiếng Annam rằng : Nàng hảy đưa tay cho ta trói, nếu cượng lý chớ trách ta sao ác đọc, nàng Kim-Sa kinh hải đưa tay cho 2 tên Cao-man trói, 2 tên Cao-man trói nàng rồi đè nàng xuống để thuốc mê vào mũi, một chập lâu nàng mê mang hồn phách.

Kế Cao-Đoàn bước vào với một người chệt Quãng-đông, Cao-Đoàn nói vời người Quãng-đông rằng : « chẳng biết lưỡi gươm ấy bi-mật thể nào mà làm cho tôi phải rớn óc. Người Quảng-đông bảo lại xem, khi hai người đi lại thấy hai miếng cạt (carte) Cao-Đoàn xem rồi thất sắc, và hỏi người Quãng-đông rằng : « người nầy là người nào, mà lạ một đều nói cha ta, và ta là tội nhơn, hàm sẽ lấy trái tim cha ta tè thần phụ ? » nếu vậy ta đi thua trí nó sao ? Vậy bạn hảy ráng giúp tôi sắp đặt công việc xong, thì sẽ đối địch với bọn nầy, vã chăng chúng ta làm đây cũng là một đều trái hẳn với luật pháp, nếu không cẩn thận thì linh mật thám nó tìm ra nã trộc ắc mang họa to.

Người khách gặt đầu nói rằng : « ông cứ yên tâm để tôi lo cho, dầu chúng nó có cánh lên trời, có học phép bàng-môn tã-đạo thì tôi cũng trừ đặng cả, nói đến đây thì đồng hồ gỏ 7 giờ tối, người khách Quãng-đông bão hai tên Cao-man đem nàng Kim-Sa ra xe hơi, kế sốp-phơ đạp máy cho chạy tuốt.

Còn nàng Kim-Sa nằm mê mang thiêm thiếp, dựa bên tuy mặt mày giả dượi, chớ đôi má cũng ửng hồng, Cao-Đoàn ngồi giửa kế bên nàng còn người khách ngồi một bên, hai tên Cao-man ngồi trước với sốp-phơ (Chauffeur).

Xe hơi chạy dòng do một chập nhắm đường Biên-hòa

https://tieulun.hopto.org

tách dậm. Cao-Đoàn ngồi ngó vào mặt nàng Kim-Sa, chừng nào thì lửa tình càng dục chừng nấy, chàng kề xuống má toan hôn nàng, bỗng nghe một cái « rắc » một lưỡi gươm dính vào cữa xe lại có cột theo một phong thơ. Cao-Đoàn cả kinh người khách cũng rung sợ, kế người khách Quãng-đông thò tay rút cây gươm và lấy phong thơ mỡ ra xem thì thấy mấy hàng chử như vầy :

« Cao-Đoàn , Nếu mi động đến nàng Kim-Sa thì lần thứ « nhì, thì lưỡi gươm vô vị lấy đầu ngươi. »

X. N.

Cả hai xem rồi đều thất sắc, Cao-Đoàn ngó ra sau thì chẳng thấy xe nào theo cả, lúc nầy chàng đã sợ hãi, nên chẳng dám động đến nàng. Người khách Quãng-đông nói : « lưỡi gươm nầy ở thinh không bay xuống, chắc là nàng có người vị-nhơn phò hộ, người ấy có học tòa thuật ở Ấn-độ thì phải, song nó chẳng dám hại mình chỉ dọa mình mà thôi ». Hai người đang nói chuyện thì xe đã đến núi.

Hôm sau nàng Kim-Sa mới tĩnh lại thời thấy mình bị nhốt vào một cái hầm đá rất nên dơ dáy, tay chơn nàng đều rêm nhứt, và có những lằng cột rượm những máu, nàng rơi lụy than thầm rằng : « Cha ôi ! có lẻ nào cha để cho con phải chịu những việc khổ sỡ như vầy ? Nàng gượng đứng giậy trong hầm thì mờ mờ, nàng rờ theo vách đá lần đi, ở dưới đá chập chồng, bởi vậy có nhiều khi nàng phãi dấp té, thật cái cãnh khổ của nàng Kim-Sa trong lúc nầy còn có về nào muốn sống, song nàng đả nghĩ cạng, má hồng phải chịu trầm luân là câu tục ngử, nên nàng gắn gượng bỏ những sự toan tự-tử.

Nàng mệt quá nên ngồi xuống đá khóc, một chập lâu bỗng thấy một con trăng rất to lớn lần lần bò xung quanh hầm dường như kiếm chỗ leo ra vậy.

Nàng Kim-Sa vừa thấy con trăng thất sắc, nàng đứng khích vào vách đá chẳng dám khua động vì sợ con trăng nghe bò đến, con trăng bò lần lần đến chơn nàng nó ngóng cổ muốn phóng đến, nàng Kim-Sa bèn chạy tránh qua một bên, tức thì con trăng rượt theo, nàng Kim-Sa kể chắc thế nào cũng bị con trăng nầy quấn chết.

Thời may có một người mỡ cữa chạy vào chém đức hai con trăng rồi bỏ đó một lưỡi gươm, lập tức trỡ ra đi mất.

Nàng Kim-Sa xem thấy cả mừng nàng vừa cất tiếng kêu

https://tieulun.hopto.org

người ân-nhân song đã trễ rồi, nàng xem lại con trăng nhào lộn một chập lâu kế chết. Nàng Kim-Sa lựa một chỗ đá bằng thẳng mà nằm, vì bụng đói minh rêm nên hết gượn nổi, nàng nằm mê mang lối 12 giờ khuya bỗng nghe tiếng kêu văn vẳn, rằng : « Cô hai hảy tĩnh giậy dùng ít muỗn cháo, nàng mỡ mắt ra thấy một người bận đồ trắng, mặt mang một cái lúp đen, một tay bưng một thố cháo, một tay cầm đèn, nàng Kim-Sa hỏi chú có phải là Cao-Đoàn chăng ?

— Không phải.

— Chớ chú là ai ?

Cô không cần hỏi nhiều lời, hãy ăn ít muỗn cháo cho mau kẽo người ta hay.

— Không, tôi thà là chết chớ không dùng đồ của Cao-Đoàn.

— Song biết như vậy, thế đả nguy thì phãi đánh liều.

— Nguy thế nào tôi củng cam chịu.

— Cô ôi ! hãy dùng cho mau đặng tôi đi kẽo mang hại, cô hảy nghỉ, đời xưa Bá-Vi và Thúc-Tề không ở đất nhà Châu vào núi mà ỡ, không ăn gạo nhà Châu chỉ ăn lá dâu mà thôi, còn chưa tránh khỏi người đời sau dị nghị rằng : « Tuy không ỡ đất nhà Châu, chớ củng ở núi nhà Châu, tuy không ăn gạo nhà Châu chớ cũng ăn lá dâu nhà Châu ». Thế là hai ông giận kẻ không hợp ý của minh, nhưng còn chưa tránh khỏi tiếng thay là, cô đã bị vào tay chúng nó, nếu cô thát rồi thì ai rỏ cái lòng cũa cô mà phụng kính, vả lại người ỡ đời tức là nợ của đời, ai lại chẳng mang, có mang mới có tuần trải, có nhịn nhục mới có lành, có tài trí mới có ngày vui vẻ.

Nàng Kim-Sa nghe nói hửu lý nên nàng gắn gượn hốp ít muỗn cháo, rồi người ấy đưng giậy bưng đi.

Nàng niếu dạc áo kéo lại và hỏi rằng : « Ân-nhân ôi ! Có phải ân-nhân cứu tôi hồi chiều khỏi con trăng ấy chăng ? Có phải ân-nhân cứu tôi khỏi tay Cao-Đoàn làm đều đê-tiện đó chăng ?

— Không phãi, tôi không cứu cô lần nào cả, bửa nay tôi thấy cô là nhành vàng lá ngọc, mà phải bị tay hung thủ nên đem lòng thương tâm, mới bưng đồ cho cô đở đói đó mà thôi. Người ấy nói rồi đi vào kẹt tối thì mất.

Nàng Kim-Sa thấy người ấy đi rồi thì úp mặt vào đá khóc nức-nở.

https://tieulun.hopto.org

Tấm tình ruột thịt, ai nỡ giứt phân, tạo hóa xây vần, sanh đều tàn nhẫn.

Ông Hãi-Thọ chẳng biết vì đâu, ông đỗi tánh rất lẹ nghỉ củng kỳ, từ ngày nàng Kim-Sa biệt tích đến giờ chẳng thấy ông nhắc nhở đến nàng, mà hễ nhớ đến nàng thì ra tuồng giận dữ.

Một hôm ông đang nằm ở trên ghế xích đu ở trước, bỗng thấy Cao-Đoàn và một người Tàu đi vào, ông vội giã đứng giậy chào mầng rồi hỏi Cao-Đoàn rằng : « Chẳng biết người nầy ở đâu lạ cha không biết ? »

— Thưa, người nầy là anh em bạn học của con khi ở Hànội người là con của ông ban Trần-Cao ở Hãi-Phòng tên là Ngô-kim-Báo, nói rồi day lại nói tiếng Pháp với người Tàu ấy rằng : « Nầy bạn, người nầy là cha nuôi của tôi đó. »

Người Tàu bước lại chào, ba người ngồi lại trò chuyện tâm đầu ý hiệp, cã ba lấy làm tương đắc, tiếng đồng hồ gỏ 5 giờ chiều mới từ giả ra về.

Ông I-Hãi-Thọ thấy khách về hết, kêu đứa ở bão dặn đèn kẻo trời đả tối. Còn ông thấy trời mát mẻ ra đứng trước sân bửng mát, lối sáu giờ rưỡi ông mới lần bước trỡ vào ông vừa vô đến cửa giữa bỗng nghe một cái « rốp » ông xem thấy một lưỡi gươm từ trên la-phong bay xuống giiêm trên mặt bàn, song vì mặt cẩm thạch nên lưỡi gươm phải ngã, ông cả kinh, mình rung lập cập gắn gượn đi lại xem cho rỏ thấy ỡ sau có cột theo một bức thơ, ông lấy mỡ ra xem thấy mấy hàng chử như sau nầy.

Thưa Bác,

« Tôi cam thất lễ với Bác, làm cho bác rung sợ, song phãi « vô lễ ấy đặng tỏ ít đều tâm sự. »

Thù,

« Người thù độc địa, mà bác lại yêu trọng thế là bác đã « sai lâm, bác không biết cái thù thể nào, để cháu tỏ cho bác biết. »

« Cách 20 năm rồi hồi bác còn ở tại Vỉnh-Long, làm việc tại Tòa.

« Một hôm bác có việc đi Tam-bình với ông (là phụ thân « cũa bác) chuyến đi bình yên, chuyến về ngọc nát châu rơi « vì bị kẽ thù kia mê mụi vì tiền mà nó bắn cho bề bánh xe « hơi, khi xe lật thì ông phải chết, bác phãi mê mang, chauf- « feur hốn phách phãi xa vời. »

https://tieulun.hopto.org

« Mà người thủ đó là ai ? Chính là huyện Bãy, khi còn
« làm chung một sở với bác, là tình bạn thiết cũa bác. »

« Nay vì bác không suy xét, chẳng lượng xa gần để cho
« cô hai phải bạc phận hường nhan, lấy làm thảm khổ. Cô
« hai là tình cốt nhục ; bác lại cắt hai, còn kẽ nghịch thù
« bác lại đem vào, nếu vậy bác đã bị trận sa mù che mắt
« bác rồi. »

« Hỡi ôi ! ! !

X. N.

Khi ông Hải-Thọ xem hết cái thơ, ông ngộ tỉnh, ông nói thầm rằng : « lạ nầy, người nào mà lại biết những công việc của nhà ta mà phân trần cho ta rỏ, hởi ôi ! Thế ta hiểu rỏ thì việc đả muộn rồi, Cao-Đoàn ôi ! Ta thương người vì tài học, mô người vì văn hay, nào dè cha người là người thù của ta. Trời ôi ! Con ta là Kim-Sa từ bấy lâu nay biệt tích, chết sống không tường thương hại thay ! Ta vì nghe lời chúng mà hóa ra rả rời phụ tử tình thâm.

Ông Hải-Thọ than thỡ một chập đi lại bàn cầm viết, ông muốn viết một bài để vào báo đặng tìm nàng Kim-Sa.

Bổng thấy nàng Nguyệt-Anh là chũ nhà báo « Nữ-Lưu-Diễn-Kịch » bợ hảy đi vào, vừa thấy ông liền chào, và hỏi rằng : « Thưa bác cháu mới nghe một sự lạ là cô hai đả đi đâu mất, và sao lại bác đã giao gia tài cho Cao-Đoàn là nghĩa chi vậy ? Nếu vậy bác đã lầm to thương hại cho ban cũa cháu đã lận đận lao đao nỗi nào không rỏ, cháu lấy làm thảm thiết vô ngằn, nàng Nguyệt-Anh nói đến đây coi buồn thãm lắm.

Ông Hãi-Thọ nghe nàng Nguyệt-Anh nói thì rơi lụy, rồi ông thuật hết các việc cho Nguyệt-Anh nghe.

Nàng Nguyệt-Anh nghe hết đầu đuôi thì sanh nghi nói rằng :« Thưa bác, cháu biết tánh ý của bạn cháu chẳng phải như người khác vậy, bạn cháu chẳng vưng lời bác là một việc nàng đã hiểu rõ, nhưng khó tỏ cho bác tường, còn cháu nghĩ một việc là khi cơn tiệc rượu Cao-Đoàn lại đi về, khi ấy bạn cháu tầm mình mà quyên-sinh.

Theo cháu đính-chánh lại, thật Cao-Đoàn diệu kế mà bắt bạn của cháu, nếu bạn cháu vào tay Cao-Đoàn thì chắc nàng phãi chết, vì cháu rỏ biết nàng là gái anh-linh, ninh thọ tử bất ninh thọ nhục.

https://tieulun.hopto.org

Ông Hải-Thọ nghe nàng Nguyệt-Anh nói thất sắc, và giận lắm, ông nói rằng : « Nếu thật quả như lời của cháu nói thì thương hại cho con Kim-Sa, nếu vậy bác đã sai lầm. Cháu ôi ! Nếu cháu đến sớm thì bác có đâu bị cám-dỗ thế nầy, còn mấy tháng nay cháu đi đâu ?

— Thưa cháu phải đi Nam-Vang (Pnompenh) mà thâm ông thân cũa cháu đau ở trển, nên thành ra chị em xa cách, mà phãi ra nông nổi nầy.

— Còn tòa báo cháu để ai coi ?

— Thưa cháu giao cho chị Xuân-Hương.

Nàng Nguyệt-Anh khuyên giải và tỏ những sự thiệt hơn, mà khuyên ông, rồi từ giả ra về.

Từ đó đến chiều ông Hải-Thọ làm như người mất trí, ông than rằng : « Con ôi ! Cha biết ăn năn thì sự đã muộn, cha thật là tội ác muôn ngàn củng bởi nơi cha bị Cao-Đoàn nó làm cho cha phải mê sa vì nó. Cũng vì cha mà con phải gieo ngọc trầm châu, cũng vì cha mà phụ tữ phải chia lìa, ông đang ngồi than thở bỗng thấy thằng Lý mời dùng cơm chiều.

Tối lại lối 10 giờ tôi tớ đứa đi chơi, đứa thì nghĩ ỡ sau, ông đống cữa chặc chịa, rồi đi lại nằm trên cái ghế xích đu mà xem nhựt báo tây, ông thấy trong tờ báo « La Lumière Annamite ». Có nói một đoạn ở cột thứ ba, trương thứ nhứt như vầy.

Những điều đáng nghi

« Thầy đội Lê-văn-Hóa, có nói một đoạn đáng nghi rằng : « ba căng nhà ỡ đường Ma-rê-chan-phót Maréchal Foch) « thường đêm khuya thấy có người thấp thoán mang mặt giả. « Có nhiều khi thầy nom theo mà vô nhà, thì những người « ấy đều tiêu mất, lại tấm cửa ngay mặt thầy cũng biến « thành một tấm vách tường ».

« Thầy đội Nguyễn-văn-Tài củng nói rằng : « Thầy thám « dọ nhà ấy thì thấy những điều bí-mật lắm, hoặc khi thầy « rình xem nơi cửa sổ, thấy nào là tủ đứng thình không xây « qua thành cữa nào là người ta đang đứng, thình không « nghe một cái dục thì té ngửa rồi đâu mất.

« Thầy đội Hóa, và đội Tài còn thấy nhiều điều đáng nghi « hơn nửa, đêm hôm qua hai người lại thấy lối 12 giờ « khuya có một cái xe hơi 4 chỗ ngồi ở trong nhà ấy chạy « ra. Thầy đội Tài thấy có một nàng con gái nằm ngẽo đầu,

https://tieulun.hopto.org

« còn có 5 người trai ở trước ba sau hai, xe ấy chạy rất lẹ « nhưng không biết đi đâu. Ghê thay.

« Lời thêm : Những đều đáng nghi như thế là nghi cho sẻ « có một bọn hung thủ tan hại, song từ bấy lâu chẳng thấy « chúng nó làm việc chi náo động, nên không rỏ được, hiện « thời thấy đội Hóa và đội Tài còn đang dọ thám.

G. Balagny.

Ông Hải-Thọ xem hết bài nầy trong bụng sợ phập-phòng, ngực đánh thìu thịu ông để tờ nhựt báo xuống ghế đi lại bàn kéo ghế ngồi chóng tay suy nghĩ. Ông ngồi suy nghĩ chi không hiểu. một chập lâu ông ngước mặt lên ông thất sắc, sợ hãi, vì ông thấy một người mặc bộ đồ hàng đen sát vào mình, tay cầm súng lục liên, mặt mang cái lúp chĩ chừa có hai con mắt mà thôi, người ấy thấy ông ngó liền cười hắc-hắc và nói tiếng khao khao như vầy : ông suy nghĩ chị đó ? Tôi đến đây mời ông đến nhà tôi có việc cần làm, nếu ông nghịch hẳn với tôi thì tôi không tư vị chức nào.

Ông Hải-Thọ rung rẩy đứng ngó người trai ấy trân trân một chập lâu ông mới nói được rằng : « Chú là người nào? tôi không quen biết, và tôi không có việc chi cần với ai cả »

— Thế mà ông đi không ?

— Tôi không bằng lòng đi.

Người ấy bèn nói lớn rằng : « Hải đến bắt nó, tức thì có hai người bộ tướng dậm đỡ, cũng mặc đồ hàng đen mang lúp nhảy đến bắt ông Hải-Thọ.

Ông Hải-Thọ bèn la oãn, bỗng có một người mặc đồ nỉ xám, mang mặt nạ chơn mang giày vàng. Nhảy đến tay mặt đánh trúng vào ngực một người ngả ra bất tỉn, còn tay trái bắt người phía bên nầy dang ra xa lắc người mang lúp cầm súng lục liên tiếp bắn, người trai mang mặt giả rất lẹ làng nhảy đến ôm lấy người bị bắt dăn ra mà giật lăn tròn, còn thương hại cho ông Hãi-Thọ bị mũi súng trúng nơi vai phải té nhào người mang lúp toan đưa súng bắn tiếp, song thấy hai người giật lăn tròn, nên không dám bắn, vì sợ trúng bọn của mình.

Người bận đồ xám giật với người mang lúp, một chập lâu bèn lẹ như chớp nhán đánh bắt người mình đang giật ra, rồi nhảy đến đụng đầu vô bụng người cầm súng lục liên phải té nhào. Người trai cầm súng lục liên bị té, song cũng

https://tieulun.hopto.org

bặc thiệp đứng giậy lẹ làng, rồi nhảy đến đánh với người bận đồ xám rất nên kịch liệt.

Hai người đánh nhau một chập bỏng thấy người bận đồ xám tấn tới một bộ, rồi dùng thế « Lưỡng-túc-nghịch-song-Phi » đá trúng nách của người mang lúp nghe một cái «ạch» Song người ấy rất mạnh bạo, không đến đổi lụy thân, nhưng liệu thế đánh không lại nên phải nhảy giọt ra cửa sổ mà chạy, người trai bận đồ xám, đang lúc mê trận nên, chẳng chịu thôi, bèn nhảy theo bén gót, hai người nhảy vừa khỏi cửa sổ, cả hai đều trúng nhau té lăn cù, người mang lúp bèn nhẫy phóc lên nóc nhà thì người bận đồ xám cũng đứng dậy nhảy tiếp theo, túng thế quá nên người mang lúp bèn nhảy tuốt qua tàng cây dầu đeo một nhánh, nào dè nhánh dầu chịu không nổi phải gãi lìa rớt xuống đất, song người ấy không đến đổi hại, đứng giậy chạy tuốt ra lộ, thời có một cái xe hơi ba chỗ ngồi cũng vừa chạy đến, người ấy nhảy lên xe hơi chạy tuốt.

Còn người bận đồ xám rược đến cửa ngõ bị dấp té nên đã trễ rồi.

Người bận đồ xám trỡ vô thì ra tưởng ngơ ngẩn, vì thấy ông Hải-Thọ và người mình đánh tẻ khi nảy đâu mất, chàng còn đang lưởng lự, bỗng thấy một đàng linh lối 10 người, với người biện tây đi vào đưa súng ngay mặt chàng. Một người biện tây đi lại ngó chàng nói rằng : « Chú thật lớn mật, ỡ giữa chốn nầy mà dám lọng đến như thế, vậy chú hãy đưa tay chịu trói, kẽo thất công chúng ta

Người trai ấy đứng ngó 2 người biện tây, nói một cách tỉnh táo rằng : « Chẳng phải tôi là kẻ hung phạm đâu, xin nhị vị hảy để cho tôi đi bình yên, là vì nếu nhị vị bắt tôi không thế nào tìm ra đứa hung phạm.

Người biện tây hỏi — ông Hải-Thọ là chủ nhà ỡ đâu ?

— Ông đã bị bọn ấy bắt rồi.

Người biện tây nói rằng : « Chú chớ già hàm » nói rồi day qua bảo hai người linh áp vào bắt người trai ấy, người trai thấy tình thế không xong nhảy a lạy ôm người biện tây mà dật bọn linh áp lại bắt song người trai bận đồ xá mấy rất mạnh bạo đánh loạn đã với mười người linh và một người biện, một chập lâu bèn thừa thế nhảy giọt ra sân chạy. Người biện lanh mắt chạy theo tiếp bắn ra một mũi súng

https://tieulun.hopto.org

lực liên, bỗng thấy người ấy té quị và la rằng chết tôi đi trời ôi !

Cả thảy đều mừng rỡ vội vã chạy ra chẳng dè xem lại thấy thầy đội Mẫn bị một mũi súng trúng cánh tay tả huyết lưu mảng địa cả thảy đều ngạc nhiên.

Người biện tây bước lại đỡ thầy giậy và hỏi rằng : « thầy đến đây có việc chi phải bị bắn như vầy ?

Tôi đền đặng vọ tin coi lẻ nào, chẳng dè lại bị hại thế nầy. Tôi mới thấy một người nhảy ra kế tôi rượt theo thì bị ông bắn đây.

Cả thảy nghe nói đều ngơ ngẩn, bỗng nghe một cái « rắc » thấy một lưỡi gươm bay dính nơi cánh cửa ngỏ theo sau có cột theo một phong thơ, người biện tây sáng trí thấy bước lại gỡ phong thơ, thấy mấy hàng chữ như vầy.

« Ta chẳng phải là kẻ hung phạm và ta có việc cần nên « mới cượng-lý với phép luật, nếu ta bị bắt thì không khi « nào tìm ra người hung phạm được. »

X. N.

Cả thảy xem thấy rồi sự như thế, đều chắc lưỡi lắt đầu, rồi đồng cùng nhau kéo trở về để cho sở mật thám tìm bọn ấy.

. . .

Đây nói về ông Hải-Thọ bị bắn ngả ra mê mang, chừng tỉnh lại thấy tay chơn đều bị trói cả, ông lấy làm lạ bỗng nghe 2 tên Cao-man nói, nó tỉnh rồi hảy giắc nó ra cho chủ. Nói rồi áp lại kéo ông đi.

Ông Hải-Thọ đi theo hai người Cao-man ấy đến một căng phòng rất đẹp thì nghe tiếng nói rằng : Hải-Thọ đã tỉnh rồi sao ?

Ông Hải-Thọ dòm lên thấy Cao-Đoàn và một người tàu đến nhà ông lúc trước ngồi giữa, hai bên có hơn 10 người ngồi dài ra sau, ông Hải-Thọ nổi giận nói rằng : « Nếu vậy mi toan hại ta, thật là bấy lâu nay vì tin mi mà lầm.

Cao-Đoàn nói : ông Hải-Thọ ôi, tôi là kẻ nghịch với ông, tôi làm con nuôi của ông bấy lâu, chính là muốn đoạt gia tài của ông mà thôi. Còn bây giờ ông muốn được sống, hưởng những sự vui sướng, thì ông hảy ép con của ông ưng tôi tất ông được toàn bảo còn bằng nghịch mạng sẽ bị hành hài.

https://tieulun.hopto.org

Ông Hãi-Thọ nghe nói rất giận song nghĩ rằng : nó bão ta ép con ta ưng nó, khi con ta từ bấy lâu nay bị nó bắt chăng.

Ông nghĩ như thế bèn nói rằng : « Con ta đã chết rồi còn đâu mà ngươi bão ép ?

— Con ông tôi còn hành phạt trong hầm tối.

Ông Hải-Thọ nghe nói liền nạt rằng : « Nếu vậy mi là loài cường đạo, thà là cha con ta thác, chớ có đâu chịu sen sánh lộn với bùng.

Cao-Đoàn nghe nói nạt rằng : « Mi đến đây còn lớn mật, vậy hảy căng nó ra đánh 20 hèo cho ta. Bọn thủ hạ nghe tiếng liền đè Hải-Thọ xuống đánh loạn đả. Thương hại cho ông Hãi-Thọ đến lúc trỡ về già, mai điểm đầu sương, tóc bạc hoa râm, còn phải chịu cảnh khổ tâm trường đoạn, ông Hãi-Thọ phần bị Cao-Đoàn bắn trúng nơi chã giai, phần bị đánh nên hồn bất phụ thể. Bọn ấy đánh rồi khiên vào trong hầm số 92.

Đây nói về nhà ông Hải-Thọ hôm sau thấy có các quan lại xem xét rồi giao lại cho Bác-vật Cao-Đoàn làm ông Hải-Thọ đã nhìn Cao-Đoàn làm con nuôi và nói ông có chết thì giao gia tài nầy cho Cao-Đoàn vân vân.

Cao-Đoàn lãnh gia tài rồi xuất ra một ngàn đồng bạc đặng mướn sỡ mât-thám đi tìm bọn hung thủ nõa-tróc. Ai nấy thấy Cao-Đoàn lo lắn như vậy thảy đều khen ngợi. Duy trong tờ báo « Nữ-Lưu Diễn-Kịch » có nói một bài rất khác như vầy :

Việc đáng nghi về ông cự phú Huỳnh-hải-Thọ bị bắt

« Đêm hôm qua vừa lối 11 giờ có một bọn hung thũ, đến nhà mà bắt ông Hãi-Thọ những việc xảy ra thì các báo đả nói rỏ tệ báo không cần thuật lại mà làm chi vậy tệ báo xin chỉ ngay đứa hung phạm mà thôi.

« Huỳnh-hãi-Thọ là người hiền đức, ông có một nàngcon gái tên là Huỳnh-kim-Sa, từ mấy năm nay trong nhà bình yên vô sự, cách hai tháng trước có một vị Bác-vật tên là Cao-Đoàn đến nói nàng Kim-Sa, song Cao-Đoàn xưa có một việc thù hềm với nhà ông Hải-Thọ, nhưng ông chẳng rỏ, còn nàng Kim-Sa rỏ các việc ấy, nên chẳng ưng, Cao-Đoàn lại vì bị ông Hải-Thọ ép bức một cách khổ hải, nên nàng nhãy xuống hồ sen mà quyên sinh, song lạ thay, là

https://tieulun.hopto.org

khi cả nhà hay được chạy ra kiếm thây nàng thì biệt tích.

« Củng đêm ấy trong nhà ông thì có bọn Cao-Đoàn thình không đứng giậy từ giả ra về.

« Có phải tìm mưu mà bắt nàng Kim-Sa chăng ? »

« Có phải diệu kế mà đoạt của người chăng ? »

« Từ đó đến sau ông Hãi-Thọ yêu mến Cao-Đoàn một cách khác thường, ông lại giao gia tài cho Cao-Đoàn. »

« Hôm kia ông Hải-Thọ lại có được một phong thơ cũa người nào không hiểu ký tên ấy là X. N. trong cái thơ ấy tỏ rỏ cái cựu thù cũa nhà ông và nhà Cao-Đoàn vân vân ».

« Ông Hải-Thọ xem rồi thi ngộ tỉnh và giận Cao-Đoàn là kẻ hung ác. Kế ông bị bắt ».

« Vậy việc xảy ra đây chỉ quyết đứa hung phạm nầy là Cao-Đoàn, chớ trừ ra không còn ai đáng nghi vô việc nầy hơn nữa. »

Nử-lưu diễn-kịch

Tờ báo « nữ-lưu diễn-kịch » ra rồi ai nấy thảy đều lấy làm lạ, tiếng đồn rùm tai, từ trẽ chí già, khi đồn đến tai Cao-Đoàn, chàng cả kinh, hối đứa ở chạy đi mua một tờ, khi đứa ở đi mua về chàng xem hết thi sợ hải, và giận lắm chàng lật đật thay đồ bảo sốp-phơ đem xe ra, chàng bảo chạy đến đường Mac-Mahon ngừng ngay nhà quan Trạng-sư Chạt-đờ-com-bẹt-rúc-sờ (Charles de Comberrousse) khi vào đến nơi quan Trạng-sư Charles de Comberrousse chào mừng rồi hỏi rằng : « Chẳng hay quan bác-vật đến tôi có cần việc chi chăng ? »

Cao-Đoàn nói tôi có việc đáng cậy quan trạng sư giúp giùm tôi, rồi chàng thuật hết việc đi nói nàng Kim-Sa, và khi sau làm con nuôi ông Hãi-Thọ bị bắt, chàng có mưởng sỡ mật thám tìm nỏa tróc, chàng tiếp nửa rằng : « nay vi tờ báo « Nử-Lưu-Viễn-Kịch » việc vô bằng vô cớ nói xấu cho tôi, vậy tôi xin giao cho ông kiện lấy tờ báo ấy, bắt thường tiền danh-dự (Dommayes interet) mười ngàn đồng.

Quan trạng sư Charles de Comberrousse gặt đầu nói rằng: Việc không bằng cớ, lại nói xấu cho người tôi sẳng hết lòng lo cãi việc nầy.

Cao-Đoàn trò chuyện giây lâu rồi từ giã ra về. Hôm sau đến tòa củng trạng-sư Charles de Comberrousse kiện tờ báo « Nử-Lưu-diễn-kịch ».

https://tieulun.hopto.org

Bên bị cáo có quan Trạng-sư Hăn-ri Ăn-đô-de (Henri Andoyer) khi tòa xữ xong. Xét vì bị cáo vô bằng cớ, nên y theo án phải đền 10 ngàn đồng, tiền danh dự.

Nàng Nguyệt-Anh còn chống án về Pháp chuyện ấy còn lâu.

Nói về ông Hải-Thọ nằm mê, đến khi ông tĩnh giậy thấy mình nằm trong hầm đá, tối tâm mù mịt, hơi lạnh thấu xương, cảnh tình nầy trời đất có tường, thống khổ ấy vô phương khả liệu, ông gượng bò lần kiếm nơi bằng thẳng đặng ngồi, ông kiếm được một chỗ đá bằng thẳng, ông ngồi lưng dựa vào vách một hồi ông nói thầm rằng :«Ta đến tuần tuổi nầy dầu có thác cũng an tâm thương hại cho con ta phãi chịu một kiếp gian truân, thân quân vận yếm mang đào thơ liễu yếu mà chịu sao cho thấu. »

Ông ngồi than thở hồi lâu bỗng nghe tiếng re re nước chãy vào hầm ông lẫn lăn mà nghe chập lâu nước chãy đến chỗ ông ngồi, ông cả kinh lấy tay rờ, thật rỏ ràng nước một giờ một lên ông vội vã vịnh lấy vách đá đứng dậy kế nước chãy vô lần lần đến đầu gối không còn lên nữa.

Ông Hải-Thọ cả kinh than thầm rằng thế nầy ta phãi chết ở trong hầm nầy, Cao-Đoàn ôi ! Mi ác làm chi lắm vậy ? Cái thù cũa cha mi và mi ngày nào ta khỏi được tay mi, ta nguyện sẻ bắt mi phân thây muôn đoạn.

Ông than thở một hồi thấy nước chẳng lên nửa, ông cã mừng đứng đó cam chịu, chờ cho trời sáng sẻ kiếm phương tầu thoát.

Ở trong trời đất thường con người chẳng biết đâu là họa phước sẻ sấp tới hồng tránh được. Chẳng ai khoe rằng : « Mình sẻ được vui sướng một đời.

Ở đời ai lại chẳng mang lấy một cái khổ tâm do nơi mình làm lấy mình cũng có, mà khổ tâm bởi ông Tạo cũng có.

Thề như ông Hãi-Thọ cã nhà đang vui đẹp, bỗng chúc bình địa nổi phong ba ấy là cái khổ tâm do nơi ông tạo vậy.

Nhắc lại ông Hải-Thọ tuổi già đã đến 60 mươi, sức lực đã yếu, phần bị đánh đòn đến giờ lại ngâm nước, thời cái khổ tâm nầy còn cãnh khổ tâm nào hơn nữa, ông bị nước ước từ đầu gối sấp xuống mà thôi, song khó chịu với những con cá chốt nho nhỏ xúm nhau đeo theo cẵng ông rút rĩa, làm cho ông phải cữ động luôn luôn. Ông chịu cái cãnh khổ gần bốn giờ đồng-hồ, thời mới thấy trong hầm mờ mờ

https://tieulun.hopto.org

có ánh sáng, còn nước lần lần rút xuống dã khô. Bỗng thấy cánh cữa đã mỡ ra có một người Cao-man tay cầm thanh gươm đi vào nói rằng; « Thế đêm nay ông lạnh lắm, bây giờ ông muốn ấm thời hãy đưa mắt cho tôi bịch lại,tôi đem ông đến một cái hầm rất ấm và sạch sẻ cho ông ở làm phước.

Ông Hải-Thọ nói, mặc ý bọn bây, đày ta đến chỗ nào cũng được, nhưng bọn bây phải làm thế nào cho ta chết mát thân, thi bọn bây mới trong mong ở yên được.Còn nếu ta sống ngày nào ta ra khỏi chốn nầy, sẻ quyết bắt bọn bây cho tuyệt.

Tên Cao-man cười hả hả và nói, ông chớ nói chuyện chim bao, hảy đưa mắt cho ta bịch lại. » Tên Cao-man và nói và lấy một khúc vải trắng bước đến bịch lấy mắt ông Hải-Thọ rồi kéo ông đi vòng do một chập lâu đem vào một cái hầm rất sạch-sẻ, mở khúc vải rồi trở ra đi mất, ông dụi mắt một hồi lâu mới thây đường, ông mệt quá nên nằm xuống gạch hồn phách mê mang.

Lối 11 giờ trưa bỏng nghe tiếng kêu rằng : « bác hãy giậy mà ăn cơm », ông dực minh tỉnh thức thấy một người bận đồ hàng đen, mặt mày đề đàm, ra vẽ hiền lương. ông lấy làm lạ hỏi rằng : « Chú là ai lại đem cơm cho tôi ăn » ?

Tôi là người gỡi đến cho ông một lưỡi gươm và một phong thơ, mà phân trần lợi hại cho ông hôm nọ, vã đánh bọn ấy khi nó bắt ông nhưng rủi vì sơ thất một chúc nên ông phải vào tay của bọn nó đây.

Xin xem qua cuốn thứ nhì thì rỏ.

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM

https://tieulun.hopto.org

32b

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức-Lưu-Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1· Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên) 4 cuốn giá mỗi cuốn 0$50
2· Vì nước hoa rơi » 1 cuốn » 0.40
3· Trường-Tình Phụ Mật (Dương-minh-Đạt) 12 cuốn » 0.40
4· Lê-thái-Tổ (Nguyễn-chánh-Sắt 4 cuốn » 0.50
5· Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử) 4 cuốn » 0.40
6· Đêm rốt người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu) 4 cuốn » 0.50
7· Khối-tình Mẫu-nhiệm (Dương-minh-Đạt) » 0.40
8· Nhạc-Phi tái sanh Tiểu anh hùng Lý-hằng Phi 5 cuốn » 0.50
9· Nam-cực Tinh-Huy (Hồ-biểu-Chánh) 6 cuốn » 0.45
10· Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn) 5 cuốn » 0.40

Sách đang in :

1· Oan-tình Ly-hận 7 cuốn giá mỗi cuốn 0$40
2· Lửa đỏ Lòng son (Vân-Trình) » 0.40
3· Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50
4· Đầu tóc mượn (Lê hoàng-Mưu) » 0.50

Mua sĩ mua lẻ do nơi bổn hiệu có cho huê hồng nhiều.

THƯ VIỆN QUỐC GIA
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE
VIỆT NAM LIBRARY

https://tieulun.hopto.org

32c

GIA ĐỊNH BẢO
INDOCHINE
No 12589

CUỐN NHÌ

TRINH THÁM TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

Saigon le 16 Août 1930
Thiếu Lâu Nhàn DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne -:- Saigon
IMP. DUC-LUU PHUONG
158, RUE D'ESPAGNE
Editeur Trương Văn Tuấn
Directeur Imprimerie Trương-Văn-Tuấn

IMPRIMERIE DUC-LUU-PHUONG
158 RUE D'ESPAGNE
DIRECTION
https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

33

M.6217

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ NHÌ

DÉPÔT LÉGAL
INDOCHINE
12839

II

Lưỡi gươm vô vị

(*Tiếp theo*)

— Ủa nếu vậy người là ân-nhân của ta,người ôi ! làm thế nào cứu tôi ra khỏi chốn nầy, thời ân ấy ngàn năm ghi dạ.

— Ông hảy ráng chiệu, làm sao tôi cũng tìm kế mà cứu ông ra, hiện bây giờ rất khó không thế nào đem đi được.

— Ân-nhân tên họ là chi, xin nói cho ta biết với ?

— Tôi tên là Lê-chí-Tâm, thôi bác hãy dùng đở ít hột cơm cho mau đặng tôi đi kẽo chúng nó hay thời mang hại. » Ông Hải-Thọ thấy vậy bèn dùng sơ sịa đài muỗn cơm, rồi người ấy đứng giậy đi ra. Ông Hải-Thọ dùng được ít hột cơm trong lòng có hơi khoẻ nên ngồi khoanh tay nghỉ rằng : « Lê-chí-Tâm đây thật là người nghĩa-hiệp, nếu Trời phò hộ người cứu được cha con ta, ta nguyện gả con Kim-Sa cho người đặng đền ơn tái tạo. » Ông ngồi suy nghĩ một hồi bỗng lẳng gió phất qua mát mẻ, ông nói thầm rằng : « Lạ nầy, hầm nầy từ sớm mai đến bây giờ bịch bùng không có hơi gió sao bây giờ lại có gió, hay là có chỗ hở nào chăng ? Ông đứng giậy đi tìm coi hơi gió lọt vào chỗ nào, ông tìm thấy ở tấm vách sau có ba cái lỗ tròn bằng khu chén trên khỏi đầu ông, ông đứng dòm lên một chập bỗng nghe có tiếng than văng vẳng rằng : « Cha ôi ! Cha có hay cho con nông nỗi nầy đây chăng ?

Con muốn thác phủi sạch kiếp trần nầy, song té ra con thát như thế thời con để tiếng nhơ xấu cho đời. Cha ôi ! con bất hiếu nầy chắc khó mong gặp cha đặng, vì bị quân ác đức nó cầm cố con trong hầm đá, biết làm sao con ra được hầu trả cái thù độc địa nầy, Trời ôi ! sao ông vội nỡ khiến chi cho cuộc tang thương thình linh sắp đèn như vầy ? kiếp má đào sao ông phá khuấy mà làm chi ? cho cha

BIBL. CENTRALE
de l'Indochine
M.201

https://tieulun.hopto.org

con ngày nay phải phân ly, cơn hội hiệp khó trong khi hội hiệp, đã đành vùi lấp một kiếp trần ai, kiếp con người sao lắm đắng cay, thân ở thế sao hay chìm nổi, tạo hóa đành lòng chi vội, đã phân lìa còn nỗi khổ tâm, cơn chia lại còn làm tay hung thũ, trời ôi ! sức nữ nhi chẳng đủ tài ba, biết làm sao trả được thù nhà, biết làm sao mà ra hang cọp ?

Ông Hải-Thọ nghe than mấy tiếng, dường như dao cắt ruột, ông nói rõ ràng là con ta, con ôi ! ông nói đến đây ngã ra bất tỉnh.

Một chập lâu ông tỉnh giậy kêu rằng : Kim-Sa, Kim-Sa, phãi con ở hầm đó chăng ?

Nàng Kim-Sa ngồi trong hầm đang than thở bỗng nghe tiếng kêu vẵng vẳng tên mình, thi kinh hãi cho rằng « quái vị sơn tinh » nàng lẳng lặng ngồi làm thinh, một chập lâu nàng dùng nói bậu bạo rằng : « Trời ôi ! tiếng của cha tôi đây mà » nàng liền đứng giậy lên tiếng : « Dạ tôi là Kim-Sa phãi cha kêu con đó không cha ? ? ? »

— Phãi cha ở bên nây đây.

— Tại sao cha lại ở đó được ?

— Cao-Đoàn nó bắt cha nó cầm ở bên nây.

Nàng Kim-Sa nghe nói kêu trời it tiếng rồi ngã ngữa vào vách chết giất. Khi nàng tỉnh lại kêu lên rằng : « Cha ôi ! Cha ôi ! Song chẳng nghe trả lời, nàng kêu nữa rằng : « Cha ôi, bớ cha » song cũng lặng thinh, từ đó đến sau nàng kêu rèo nói chi cũng không nghe trả lời nữa, nên nàng ngồi xuống úp mặt mà khóc.

Nàng đang ngồi than khóc bỗng thay cữa đá mở ra, tên Cao-man vô bảo rằng : « Nàng hãy theo ta ra đây có việc, nếu nghịch thời ta giết chết. Nàng Kim-Sa không dám cưỡng lý nên đi theo tên Cao-man ấy, tên Cao-man giắc nàng đi quanh lộn, có khi leo lên nất thang, có lúc xuống hầm tối, một chập lâu thời đến mấy căn phòng rất đẹp, có giường ruột gà, tủ đứng dưới lót gạch bông hẵn hòi, khi đến hầm chót tên Cao-man đưa tay bão nàng đứng lại, rồi mở cữa đi vào, một chập lâu trở ra bảo nàng rằng : « Nàng hảy đi vào đây ». Nàng Kim-Sa đi vào tức thời tên Cao-man khép cữa lại rồi trỡ ra đi tuốt.

Nàng Kim-Sa vừa bước vô thấy Cao-Đoàn đứng hai tay chóng nạnh ngó nàng mà cười, còn sau lưng có hai tên thủ hạ, mặt nàng ngó trả lại Cao-Đoàn một cách giận dử, tựa hồ

https://tieulun.hopto.org

như nàng muốn nhảy đến đánh Cao-Đoàn một cái cho chết mới vừa lòng, nàng đang đứng ngó bồng nghe kêu rằng: « Kim-Sa, Kim-Sa, cha đây bớ con, nàng Kim-Sa nghe kêu thấy cha bị trói vào cây cột đá nàng chạy lại ôm cha khóc và nói rằng : « Cha ôi ! bởi sao cha phải ra thân thể nầy ? »

Cao-Đoàn nạt rằng : « Chỗ nầy chẳng phải chỗ để cho cha con ngươi than khóc, nói rồi bão hai tên bộ hạ lại kéo hai tay nàng đem cột vào trụ đá phía bên nầy, rồi bảo hai tên bộ hạ hãy ra ngoài, hai tên bộ hạ ra rồi Cao-Đoàn đi lại hỏi nàng Kim-Sa rằng : « Mi bằng lòng ưng ta, thời ta tha cha mi và mi ra lại nuôi mi tử tế, bằng không ta giết chết ngày hôm nay.

Ông Hãi-Thọ nghe Cao-Đoàn hỏi nàng Kim-Sa như vậy, liền bão lớn rằng : Kim-Sa con hãy chịu chết, chớ đừng nghe theo loài súc vật ấy mà nhơ nhuốc tông môn.

Kim-Sa cũng trợn mắt và nói rằng : Mi là quân vô loại chẳng biết xấu hổ, tội phước mi bức ta thà ta chết chớ thà để cho mi làm nhơ nhuốc danh ta đâu.

Cao-Đoàn cã giận nói rằng : « Súc sanh ta đả tưởng tình cha con mi, té ra củng bởi tại cha con mi, vậy mi hảy mở mắt mà coi, nói rồi xách gươm chạy lại chặt hết một ngón tay cái cũa ông Hãi-Thọ.

Nàng Kim-Sa thấy vậy la lớn lên rằng : Trời đất ôi ! Cha ôi ! rồi kêu Cao-Đoàn nói rằng : Chú tưởng tình xin tha cha tôi ra, thời tôi bằng lòng theo như lời chú sỡ nguyện.

Cao-Đoàn cả mừng nói, khi nảy sao nàng không nói cho sớm.

Ông Hải-Thọ nạt và nói rằng : « Kim-Sa mi là đồ súc sanh, mi muốn cho ta phải nhục với tông môn ở suối vàng chăng ? »

Kim-Sa nói : « Cha ôi ! nếu con không ưng thời thân cha phãi khổ sỡ, con nỡ nào đành thà con liều mảnh thân bọt bèo nầy cho cha khỏi điều khổ sở.

Ông Hãi-Thọ nói : « Thà cha chết, cha đả đến tuần tuổi nầy củng không cần mong sống làm chi ».

Cao-Đoàn dav qua cười và nói rằng : « Cha khéo nói thời thôi, nàng đả ưng rồi lẻ nào con lại hại cha hay sao. » Nói rồi đi lại ôm nàng Kim-Sa mà hôn, nàng vùng dẫy không biết làm thế nào tránh khỏi nên đành để má đào cho kẻ thất

https://tieulun.hopto.org

phu toại hưởng, tưởng lại không còn cái mùi lai nào ngon, ngọt, bùi, béo, sánh bằng với cái hôn ấy, bởi vậy Cao-Đoàn vừa muốn hôn thêm một lần nữa thời bị nàng Kim-Sa liều mạng, đập tráng nàng vào mủi Cao-Đoàn một cái rất mạnh, nên phải sặt máu, Cao-Đoàn cả giận dực lấy thanh gươm quyết chém nàng một cái cho đã nư giận, song vừa ngó thì sực nghỉ rằng :

Cái hoa đương ướm nỡ, lẻ nào bầm xé cho đành, nên tỉnh trở lại chặt ông Hãi-Thọ một bàn tay đặng dọa nàng Kim-Sa, nào dè vừa đá gươm bỗng nghe một cái « rãng ». Cây gươm cũa Cao-Đoàn giăn ra xa lắc, liền đó bay phất qua phất lại mặt chàng luôn một giọt tám lưỡi gươm, đều có cột theo tám phong thơ, chàng kinh hồn oãn via đứng ngó trân, không dám náo động, vì sợ trúng mình, một hồi lâu Cao-Đoàn thấy hết mới lần lại lượm 8 cây gươm đến bàn mà xem, thấy 8 phong thơ ỡ ngoài bao có đề từ số một đến số tám — chàng lấy phong thơ đề số một xem thấy có mấy hàng chữ như vầy :

Bác-vật Cao-Đoàn,

Số một. — « Mi chớ có hành phạt ông Hải-Thọ một cách « quá ư hiểm khắc như thế.

Số hai. — « Nếu mi chẳng tuân theo lời nầy thời ta giết « mi trong một lưỡi gươm mà thôi.

Số ba. — « Ta bây giờ chưa có thế cứu ông Hải-Thọ và « nàng Kim-Sa ra được, là vì chưa đủ bằng cớ mà trình cho « luật phép rằng : ta là người ân-nhân.

Số bốn. — « Ta có thể giết ngươi chết được, nhưng ta « không giết, là có ý để ngươi sống làm một chứng cớ.

Số năm. — « Vậy ta gởi hai người là ông Hải-Thọ và nàng « Kim-Sa cho ngươi, ngươi hảy cho ăn uống tữ tế, và nhốt « nàng Kim-Sa vào hầm số 11.

Số sáu. — « Còn ông Hải-Thọ nhốt vào hầm số 29.

Số bảy. — « Bấy nhiêu lời ấy, ngươi hãy tuân theo thời « trỡng toàn tánh mạng.

Số tám. — « Ta làm dấu ở cánh tay ngươi mà cây mấy « lều nói trước.

Ký tên X. N.

Cao-Đoàn xem vừa dứt bị một lưỡi gươm bạc đến giềm vô cánh tay máu ra lai láng. Chàng cả kinh la hoản, người khách Quãng-đông lật đật mỡ cữa chạy vào thấy vậy liền

https://tieulun.hopto.org

hỏi rằng ; lưỡi gươm nầy ở đâu, ai vào đây đối thủ với bạn mà bạn phải bị thương như vậy ?

Cao-Đoàn bịnh cánh tay và nói : Châu ôi ! Ta phải coi lại trong hầm đặng bắt đứa gian phi lợi hại, nói rồi bão người khách Quãng-Đông đi lại coi mấy tấm giấy ấy. Người khách Quảng-đông xem rồi nói rằng : « Vậy ta hảy tuân đỡ theo lời nó, rồi sẻ tín tim coi việc bi mật nầy ở đâu mà ra.

Cao-Đoàn gặt đầu bão bộ hạ đem nàng Kim-Sa nhốt vào hầm số 11 còn ông Hải-Thọ thời nhốt vào hầm số 29.

Từ ấy Cao-Đoàn lo băn bó cánh tay và dặn bọn thủ hạ cho ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa ăn uống rất tữ-tế.

Một hôm Cao-Đoàn nói với người khách Quảng-đông rằng : « Tôi thương nàng Kim-Sa lắm, chẳng biết làm thế nào cho nàng thuận lòng, thật là khó, nếu tôi bức nàng chắc nàng liều thân tự tữ, hai nữa bị lưỡi gươm bi mật nó đạo thật tôi không biết tín lẻ nào cho lưỡng tiện.

Người khách Quảng-đông nói: nếu muốn cho nàng thuận lòng âu ta phải bảo một người đàn-bà cho miệng lưỡi dụ dỗ nàng tất xong, sắt vô lữa còn mềm huống hồ bụng đàn-bà, nếu dỗ lâu ắc nàng phải xiêu lòng.

Cao-Đoàn nghe nói hữu lý chàng cả mừng nói rằng : « Theo như lời bạn nói e khi được, song biết ai cho miệng lưởi bây giờ ?

Người khách quảng-đông nói, tôi có một đứa em gái rất bặt thiệp, hiện giờ nó ở với người cậu tôi ở Cholon nếu bạn dùng nó được tôi bảo nó đến giúp bạn chắc xong công việc.

Cao-Đoàn cả mừng nói rằng : « Nếu vậy bạn hãy đi rước cô em bây giờ đi ». Người khách quãng-đông đứng dậy gặt đầu rồi đi ra hối sớp-phơ đem xe ra đặng chạy về Chợlớn mà rước em mình.

Xe đi lối bốn giờ đồng hồ trở về thấy có một người sầm tuổi lối 19, mặt nơi má có một cái thẹo, đầu thắt bình đi vào vừa gặp Cao-Đoàn, người khách quảng-đông chỉ em mình nói : « nó đả đến đây ».

Cao-Đoàn mừng rỡ hỏi rằng : « Cô em tên chi ?

— Nó tên là Ngọc-Liên, rồi day qua kêu Ngọc-Liên chỉ Cao-Đoàn nói rằng : « Người đây là ông chủ nhà nầy, ông muốn cậy em về việc anh đã nói với em khi trên xe hơi đó».

Ngọc-Liên nói mấy khi ông cậy tôi sẵng lòng giúp cho ông thành việc.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn cả mừng hối rằng : Vậy thời cô đi với tôi vào hầm cửa nàng ?

Người khách Quảng-đông nói, khoan đả nếu muốn cho nàng mau xiêu lòng, hãy chờ đến khi canh khuya đêm vắn, lúc nàng sầu não, gặp cãnh tinh thống khổ, thì hảy vô khuyến dụ nàng như vậy mới mau thành việc cho.

Cao-Đoàn khen hay.

Trời một lần một khuya, nàng Kim-Sa đang ngồi than thỡ ở trong hầm đá, bỗng thấy một người con gái Tàu tay bưng đèn mở cữa đá bước vào, hỗi rằng : Cô có phãi là Kim-Sa chẳng?

Nàng Kim-Sa lấy làm lạ nàng ngó và trã lời, phải tôi là Kim-Sa còn cô là ai ?

Nàng con gái ấy để đèn xuống rồi lại dựa bên nàng nói rằng : « Cô ôi ! Cô đả bị hành phạt khổ khắc lắm như vậy chịu sao cho thấu, nếu cô muốn cho ông thâu cữa cô và cô được lưởng toàn và sung sưởng, sao cô không trng ông Bác-vật cho rồi, để người đày đọa như vậy còn gì tấm thân bồ liễu cữa cô, để chi cho ngọc nát hoa-vùi, hương phai phấn lợt thi uổng cái kiếp sinh ỡ trong trần nầy lắm vậy, vã lại người sanh ỡ trong chốn trần ai nầy ta kiếm được cái vui, cái sưởng chút nào hay chút nấy chớ biết đâu là hạnh phúc, còn ông Cao-Đoàn cũng là nhà hào-phú, cũng bực đại quan sao cô bền lòng chặc dạ chi lắm vậy ?

Nàng Kim-Sa nghe nói thi biết rằng : « Con nầy quyết đến đây làm mai dong, nàng mĩn cười đáp nhỏ nhẹ. Theo lời cô khuyên giải cũng phãi nhưng khó nghe theo được, Bác-vật Cao-Đoàn là một người để cho tôi bầm thây xẻ thịt chớ chẳng phải để cho tôi chiều lụy người đâu.

Người con gái Tàu ấy nói: bác-vật Cao-Đoàn tội lệ chi mà cô nói như vậy, nếu cô muốn bầm thây xẽ thịt thi theo tôi, tôi quyết tim đường giắc nẻo cho cô lánh nạng được chăng?

Nàng Kim-Sa nỗi giận nói rằng : « Mi là một phồn ác đức, chớ có ở đây nói diễu với ta, hãy ra cho khỏi chốn nầy.

— Ai mà nói diễu với cô cà.

— Mi nín chớ có nói chuyện với ta nữa.

— Tôi ở đây nói hoài, nói đến sáng. Nói rồi đứng giậy cỗi áo, mỡ binh ra, nàng Kim-Sa lấy làm lạ nói thầm rằng : « Thế con nầy nó điên sao cà », còn nàng con gái Tàu cỗi áo mỡ binh bởi đầu lên day lại kêu rằng : « Cô ôi ! cô ôi ».

https://tieulun.hopto.org

Nàng Kim-Sa vùng nói lớn rằng : « Ủa em ôi ! Huế-Linh ôi ! rồi Huế-Linh và Kim-Sa ôm nhau mà khóc ròng. Nàng Kim-Sa nói rằng : « làm sao em giả dạng vô đây được ».

Huế-Linh nói, bây giờ thế đã gắp xin cô hãy đi theo tôi mà ra, rồi đến cứu ông đặng trốn kẻo giây dưa thời khó lắm. Kim-Sa cả mừng đứng giậy, còn Huế-Linh thò tay dưới đá dăn một cái chốt tức thi tấm vách đá phia ngoài lăn lần hạ xuống, khi còn lối một thước tây, Huế-Linh nói : thôi cô hảy trèo ra trước đi, nàng Kim-Sa trèo ra rồi kế Huế-Linh cũng theo bén gót. Kim-Sa thấy núi non chớn chở, rừng rậm cây to thi cả mừng. Huế-Linh ra đến phia ngoài cũng kiếm chỗ dặn cái chốt, tức thời tấm vách lần lần trỡ lên như củ. Nàng Kim-Sa đứng dòm lấy làm lạ nói thầm rằng : « Lạ nầy, sao con Huế-Linh lại biết những sự nhiệm mầu trong đây. » Bỗng nghe Huế-Linh nói nhỏ rằng : « Hãy đi đến hầm của ông » Kim-Sa cùng Huế-Linh lần mò đi một chập lâu thời thấy ở trước mặt xa xa có ánh sáng, Huế-Linh kéo tay Kim-Sa và nói, chết nỗi, bọn thủ hạ của Cao-Đoàn ngồi canh ở đó, biết làm sao đi ngan qua được, cả hai còn đang lưỡng lự thì Huế-Linh vùng nói lầm bầm một mình rằng, tệ cho ta giữ, cậu ta có giăn đây mà quên, nàng nói bấy nhiêu đó rồi đi lại buội cây dựa đá mà mò. Nàng mò một hồi lấy ra một bó tên và một cây cung nàng Kim-Sa hỏi, em lấy cái đó mà làm chi ?

Lấy đặng bắn thát hai tên canh nầy thời đi mới được.

Nàng Kim-Sa nghe nói thất sắc, vì nàng nhỏ lớn chưa từng thấy việc hung dử, nên nói rằng : « Vậy ta kiếm đường khác mà đi không được sao.

— Không có đường nào khác hơn đường nầy nửa, nàng Huế-Linh vừa nói vừa lấy tên bắn ngay yết hầu tên gát té nhào, còn một tên đang ngồi cúi đầu xuống gối ngũ, nàng Huế-Linh tiếp luôn một mũi nửa lũng sọ thấu vào đến cổ cũng nhào xuống chết một cách tức tưởi.

Nàng Kim-Sa hỏi em sao lại biết bắn tài như vậy ?

— Thỉnh thoãn rồi cô sẽ biết bây giờ hảy đi cho mau.

Nói rồi nắm tay kéo nàng Kim-Sa đi, khi đi ngan qua đó thấy hai tên thũ hạ cũa Cao-Đoàn còn rung rẩy giải chết. Nàng Kim-Sa than rằng : « Kiếp con người không có chi quí bằng trong lúc sống, nhưng cái đám sa mù lợi dục nó xúi dục cho phải vào nơi tội lỗi nên phải bị chết một cách rất

https://tieulun.hopto.org

đau thương ; và từ đây ta đã thành ra một tay sát nhơn vậy. »

Huế-Linh nói cô chớ nói chuyện hảy lặng thinh mà đi, Huế-Linh giắc nàng Kim-Sa đi dòng theo vách đá một hồi, đứng lại chỉ ngay chỗ ấy nói rằng : « Đây là chỗ Cao-Đoàn nhốt ông ở trõng. »

— Em làm sao cứu cha qua ra với.

— Em đã có thế cứu, cô đừng lo, nói rồi nàng mò dưới đá tìm chốt giặn, khi nàng tìm được cái chốt nàng giặn lần lần tấm vách đá rút lên, khi tấm vách lên khỏi đầu bỗng nghe tiếng rên.

Nàng Kim-Sa bước vào kêu cha rằng : « Cha ôi ! Con đến đây. »

Ông Hãi-Thọ đang nằm rên, vì cả minh đều rêm nhứt, bỗng nghe kêu lật đật ngồi dậy hỏi rằng : « Phải Kim-Sa đó không con ? »

— Dạ phải.

— Làm sao con đến đây được.

— Cha hảy gắn gượng đi ra, vì nhờ con Huế-Linh đến cứu đây, Huế-Linh bước lại nói rằng : « Ông hảy gắn gượng đi cho mau, chớ khá chần chờ e khi bất tiện.

Ông Hãi-Thọ vừa muốn hỏi nữa bỗng nghe Huế-Linh nói : bấy nhiêu lời thời hội ý, liền rảng đứng dậy lần đi.

Ba người lần hồi đi luồng vào rừng mà trốn, trời tối đen như mực, đường cây đá chập chòng, có lúc nàng Kim-sa phải té, Huế-Linh nói : ông và cô ráng đi một chập lâu nữa sẻ có nơi nghỉ chơn đỡ bửa, cã ba vừa đi vừa sợ phập phòng, vi một lát nghe tiếng cọp gầm ghì, khỉ reo quát tháo lấy làm ghê sợ. đi lối ba giờ đồng hồ thời trời một lần một sáng, cã ba đều mừng rở, Huế-Linh chỉ tới trước và nói rằng : « Ta phải đi cho mau đến cái chòi lá kia mà nghỉ. » Nói rồi đồng cùng nhau đi riết đến.

Khi đến nơi vào chòi,thấy trong chòi ấy có để một cái giường tre mới,một cái thùng cây Huế-Linh bão ông Hãi-Thọ và nàng Kim-Sa ngồi trên giường nghỉ, còn nàng đi lại dỡ cái thùng ấy lấy ra một gói cột giây nhợ rất chắt, khi nàng mở ra thấy trong ấy có 4 ổ bánh mì,và 4 hộp cá mòi, nàng khui ra đem lại bão ông và nàng Kim-Sa dùng cho đở đói rồi sẻ đi.

Ông Hãi-Thọ và nàng Kim-Sa thấy Huế-Linh làm tuồng như tiên gia thuật phép thời càng lạ hơn nửa, nhưng nhớ

https://tieulun.hopto.org

lời nàng giận khi hôm nên không hỏi chi, cứ ngồi lại ăn, khi ăn uống xong.

Ba người đi thật rất khổ sở trăm chiều, rừng cây, núi đá, chit chiêu mịt mù.

Ông Hãi-Thọ hỏi rằng : « Bây giờ chúng ta phải đi đâu ?»

Huế-Linh nghe hỏi ra tuồng ngợ-ngẫn nàng nói : ông và cô đi lần chừng lối ba ngàn thước nữa sẻ có nơi tá túc.

Khi ba người tới một lùm cây lớn liền nghe tiếng cọp kêu ở trong ấy, ông Hải-Thọ và nàng Kim-Sa thối lui và nói lên rằng : « Trời ôi ! gặp cọp chắt phải chết. » Huế-Linh cũng hơi khiếp sợ nói thầm rằng : « Cậu ta có dạy mấy đường roi để đánh với cọp, nhưng chốn nầy lấy chi làm roi mà đánh.

Huế-Linh lẹ trí liền kéo tay ông Hãi-Thọ và nàng Kim-Sa lui lại lối năm mươi thước. Huế-Linh liền lấy kiếm chặc một cây roi róc suông, thì có một con cọp nghe tiếng khua động chạy đến. Huế-Linh đưa roi ra, con cọp nhẩy xóc đến bị nàng đánh trúng một roi nhẹ, con cọp học lên một tiếng lớn rồi ngã nằm ngữa đưa bốn vó lên trời, Huế-Linh xem thấy liền dộm giả bộ nhẩy đến, con cọp vừa thấy bèn nhẩy tới toan móc họng, nàng đã lẹ như chớp nhán, phi bộ trở ra rồi tấn tới đánh một ngọn roi « Long-bán-vĩ » trúng ngay đầu con cọp bể sọ ngã ra chết tươi.

Khi con cọp chết rồi nàng Huế-Linh dòm lại thời đâu mất ông Hãi-Thọ và nàng Kim-Sa. Nàng cả kinh liền chạy trở lại mà kiếm, song không thấy tâm dạn chi cả.

. . .

Nói về Cao-Đoàn được người dụ dỗ nàng Kim-Sa, chàng mừng rỡ Cao-Đoàn kêu người khách quãng-đông dặn rằng : « Đến khuya bạn hãy chỉ hầm nàng Kim-Sa cho cô em vào, và bạn xem sóc giùm, bây giờ tôi phải về Saigon có việc, lối 5 giờ sáng tôi trỡ về đây liền. Người khách quãng-đông nói, bạn cứ yên tâm mà đi, công việc ở đây tôi sẻ hết lòng xem sóc.

Cao-Đoàn căn dặn rồi từ giả bảo sốp-phơ đem xe chạy về Saigon, khi xe đến nhà chàng thấy cha đang ngồi xem sách. Ông huyện Bảy thấy Cao-Đoàn về mừng rỡ hỏi thăm các công việc, Cao-Đoàn thuật hết rồi đứng dậy nói rằng : « Bây giờ con phãi đi lại nhá ông Charles de Comberrousse một lác con sẻ về. » Nói rồi bước ra kêu xe kéo đến nhà ông

https://tieulun.hopto.org

Comberrousse thấy cửa đóng, chàng bước vào gõ cửa một chập có một tên bồi chạy ra, chàng hỏi rằng : « Có ông Trạng-sư ở nhà chăng ?»

— Thưa không có.

— Ông đi đâu ?

— Thưa ông đi ngoài Cap khi chiều.

Cao-Đoàn hỏi không có ông Charles de Comberrousse ở nhà liền trở ra trả tiền xe kéo, rồi đi bộ mà hứng mát, chàng và đi và nói thầm rằng : « Ta là một người tài mạo trên đời rất đỗi Đăng-La là một tay trinh thám nhứt ở Hanoi còn bắt ta không được thay, mà bây giờ lại có tên N. X. nào còn hơn ta nữa, nó làm cho ta phải kinh tâm, như vậy nếu suy ra cho kỹ thời chắc tên X. N. nầy là thằng Quảng-đông ấy, thằng ấy nó theo ta từ mấy tháng nay ta cũng đủ rỏ biết tài nó cũng không thua gì ta, chắc vì nó thấy sắc của nàng Kim-Sa mà ganh gổ với ta chăng ? nếu như quả vậy đêm nay ta mắc việc ắc nó thả cha con Hải-Thọ ra. » Cao-Đoàn suy nghỉ đến đây thời ra tuồng lo sợ, chàng ước rằng : « Phải chi ta gặp được một người nào tài mạo hơn tên Khách ấy đi thời êm. » Chàng suy nghĩ như vậy rồi sực nhớ khi chàng nói gạt với ông Hải-Thọ rằng :«Tên Khách ấy là bạn học cũa chàng ở Paris, và là con quan Tổng-thống ở Thượng-hải thì bắt cười xòa.

Cao-Đoàn đang đi và nghỉ nghị bồng nghe hỗi, ông Bác-vật làm gì và đi và cười một mình vậy ?

Cao-Đoàn day lại thấy nàng Tiết-Hoa là một nàng bán phấn buôn hương rất có danh tiếng ở Châu-thành Saigon và thường khi cùng chàng giởn nguyệt chơi hoa.

Nàng Tiết-Hoa đây vì nhờ cái sắc đẹp cũa nàng, làm cho nhiều cậu công-tử phải lụy vì nàng đến đổi tàn gia bại sãng, hoặc lận đận lao đao, một trận cười của nàng làm cho nghiên nước nghiên thành,một cái liếc cũa nàng người chưa từng bước đến sa vào đường như lâm trận mê hồn,dầu cho có kiến âm-dương-cảnh củng khó ra được.

Nhưng từ khi nàng biết Cao-Đoàn đến nay, thấy Cao-Đoàn chẳng chút nào lụy vì tình, thời lấy làm lạ và kính trọng thầm, nên nàng quyết gặp Cao-Đoàn sẻ kiếm đều trêu ghẹo. Còn Cao-Đoàn là bợm đa tình, song chàng chẳng lụy vì Tiết-Hoa là bỡi chàng đã thấy nàng Kim-Sa trước, nên

https://tieulun.hopto.org

chàng coi bấy nhiêu cái sắc đẹp của Tiết-Hoa chẳng qua là cái sắc giả mà thôi.

Khi Cao-Đoàn dòm lại thấy Tiết-Hoa cười nói giỡn rằng: « Mới có chừng nầy mà đi kiếm mối sớm giử hôn ? »

Tiết-Hoa làm bộ xụ mặt nói rằng: ông khéo nói thời thôi, tôi có lòng kiếm ông gần 2 bửa rày, hai cái giò gần muốn rớt.

Cao-Đoàn hỏi : cô kiếm tôi làm chi ?

-- Kiếm ông đặng đàm đạo việc đời chơi chớ chi, bây giờ ông đi đâu đây ?

— Đi hóng mát may gặp cô đây hảy đi chơi với tôi ít vòng, kẽo một mình tôi buồn lắm.

— Trời muốn mưa đi có vui thú vì đâu ? ông vui lòng đi về nhà tôi còn nhiều việc thú hơn nữa.

Cao-Đoàn dòm thấy trời chuyển mưa đến bèn gặt đầu, rồi đi cùng Tiết-Hoa về nhà của nàng.

Nàng Tiết-Hoa nhờ cái sắc khuynh thành cái tài lanh lợi, bỡi vậy từ nàng ra buôn hương bán phấn đến nay, chẳng bao lâu nàng ky cõm được gần trên 40 ngàn đồng, nàng mướn một căng phố lầu ba từng ở ngay đường Hamelin mà ở, trong nhà sấp đặt đàng hoàng, nào tủ cẩn óc xa cừ, nào ghế mặt cẩm thạch thiệt, sơn thủy rất tươi, lư hương thứ bự, người lạ mới xem vào thời ngỡ là nhà cũa một viên quan nào vậy, chớ không ai tưởng rằng : « Chốn lầu son các tía, bán phấn buôn hương.

Khi Cao-Đoàn và nàng Tiết-Hoa về đến nhà, nàng Tiết-Hoa giắc Cao-Đoàn lên từng lầu chót, chàng dòm thấy hai bên vách tường đều vẻ sơn thủy rất đẹp, còn ở trong thời chậu kiểu, chậu hoa sấp theo kiểu dỡ, thật là tốt đẹp vô ngằn, tựa hồ như một chốn huê viên.

Nàng Tiết-Hoa kêu Cao-Đoàn chỉ vào vách tường nói rằng : Ông coi mấy bức sơn thủy nầy có đẹp chăng ?

-- Đẹp lắm, thợ nào vẻ rất tươi, mới xem vào dường như phong cảnh thiệt.

-- Người thợ vẽ nầy tên là Davanne chuyên nghề vẽ sơn thủy rất tinh xão, em mướn người vẻ mỗi tấm là 120 đồng, hết thảy tám tấm cộng là 960 đồng đó, ông coi thử nơi đây có giống Vạn-huê-lầu chăng ? Vậy để em bảo bồi dọn lên một tiệc rượu, đặng hai ta chung vui chuyện trò, thời cái thú vị nầy còn đâu hơn nửa.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn cả mừng nói rằng : Được như vậy thời mai mắng lắm, vì tôi đang lúc buồn. » Nàng Tiết-Hoa nghe nói cả mừng, kêu bồi bảo dọn lên một tiệc.

Khi bồi (Boy) dọn xong, nàng Tiết-Hoa hỏi Cao-Đoàn rằng : « Ông muốn dùng rượu chi ? »

Nàng bão lấy cho tôi một ve rượu rơm.

Nàng Tiết-Hoa bảo bồi khui một ve rượu rơm mạt-ti-nit.

Cao-Đoàn và Tiết-Hoa ngồi chung lại một cái ghế mây ăn uống. Nàng Tiết-Hoa rót một chung rượu bưng đưa cho Cao-Đoàn và nói rằng : « Nầy tình lang ôi ! tình lang hảy dùng cho em một ly rượu nầy gọi là ly rượu đồng tâm đặng cho em nhờ hồng phúc của tình lang đó.

Cao-Đoàn nghe tiếng nói của Tiết-Hoa điệu dàng, dường như đờn lên giây tứ-đại nên mê mẩn tâm thần, chàng bưng ly rượu uống rồi kề nơi má đào của nàng Tiết-Hoa mà hôn, Tiết-Hoa và Cao-Đoàn trửng giỡn với nhau từ 7 giờ cho đến 10 giờ mà chưa mắng tiệc.

Tiết-Hoa nói rằng : « Tình lang ôi ! Ngày nay mà em đặng chung vui với chàng, một đêm nay thời đả thỏa tấm lòng của em bấy lâu mơ ước, có vậy bây giờ đôi ta ngồi nói chuyện suông lấy làm buồn bực lắm, vậy dễ em bảo trẻ lấy đờn ra, chàng lên giây cho em ca ít bài văn thiên-tưởng tưởng lại còn chi vui hơn nữa ?

Cao-Đoàn nghe nói càng, chàng hối lấy đờn cho mau. Tiết-Hoa kêu đứa ở bảo lấy cây đờn kim cẩn ra đưa cho Cao-Đoàn,Cao-Đoàn tiếp lấy lên giây cho nàng Tiết-Hoa ca.

Tiếng ca giẻo dơn, lãnh lót, hòa lẫn với tiếng đờn ưu sầu phiền não, khiến cho người ở gần nghe đến phải ngẩn-ngơ, nàng Tiết-Hoa ca bài văn-thiên-tưởng lúc Cửu-Nhĩ sang Tống ban đặng trả thù chồng, thời càng nghe đến phải bồi hồi tấc dạ, phãi tuông lụy rơi châu.

Gần 12 giờ khuya mà Cao-Đoàn và Tiết-Hoa còn mê mẫn. Bỗng nghe dưới lộ la lớn rằng : « Đó đó nó chạy đó », rồi nghe bắn hai tiếng súng lục-liên. Cao-Đoàn và Tiết-Hoa không biết chuyện vì liền lật đật bỏ đờn ninh ca, chạy lại mỡ cửa sổ mà xem chẳng dè vừa mở chốt thời cánh cửa bật ra rất giữ dội, làm cho Cao-Đoàn và Tiết-Hoa phải té nhàu, liền có một người cao lớn dậm dỡ nhảy vào nói tiếng pháp nho nhỏ rằng : « Nếu la thời ta bắn chết » hai tay cầm hai mũi súng lục-liên.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn và Tiết-Hoa đứng giậy, thấy một người bận đồ đen, mang mặt nạ Cao-Đoàn hỏi chú muốn làm việc chi ?

Người cao-lớn nói tiếng pháp rằng : « Mong ơn ông cứu tôi một lần nầy, rồi tôi sẻ trả ơn rất nặng. Người ấy nói đến đây thời nghe tiếng nói với lộ rằng ; « Nó mới chạy ở đây nầy, người khác nói, nó nhẩy lên trên nầy, người khác cãy rằng ; nó mới chạy tuốc đến đường Mac-Mahon rồi, tiếng cãy nói rầm rì ở dưới lộ gần 1 giờ đồng hồ mới lần lần tảng lạc.

Còn Cao-Đoàn ra vẻ vui mừng chàng kéo khép cánh cữa sổ lại rồi nói với người ấy rằng :« Chú nói bấy nhiêu lời tôi củng đũ hiểu rõ hết những công việc cũa chú cã. Thôi chú hãi lột đồ chú bận ngoài và lấy mặt giã cũa chú ra như thường kẽo người tìm dọ ngó thấy thời khó lòng. Người ấy dụ dự không muốn thay đồ, và gỡ mặt ra.

Cao-Đoàn cười nói rằng :« Chú cứ yên tâm, vì tôi phải có việc cần đến chú, nếu tôi không có việc thì sẽ bắt chú ngay.

Người ấy nghe Cao-Đoàn nói : gặt đầu bèn cỗi đồ đen ở ngoài ra,thấy trong bận một bộ đồ tit xo trắng,kế gở cái mặt ra, thấy một người mặt dài râu bao hàm, người ày cỗi đồ xong liền hỏi Cao-Đoàn rằng : « Ông qui danh là chi ? Và ông nói có việc cần đến tôi là việc gi ?.

Cao-Đoàn lấy ra một tấm cung hĩ (carte de visite) đưa cho người ấy và nói rằng :« Tôi biết chú lắm,chú tên là Phong-Lôi ở Hànội.

Người ấy nghe nói mặt biến sắc, tiếp lấy tấm carte xem thấy đề tên như vầy :

HOÀNG-ANH

KỸ-SƯ

Hanoi

Phong-Lôi xem tấm carte càng ngạc nhiên hơn nữa, nhình vào mặt Cao-Đoàn một chập rồi nói rằng : « Phải ông cứu tôi một lần tại đường Tố-luân khỏi tay trinh thám Trúc-Công đó chăng ?

Cao-Đoàn nói : Chú đả quên tôi chớ tôi nào quên chú.

Phong-Lôi cả mừng nói rằng : Nếu vậy tôi mang ơn ông lần nầy là lần thứ nhì, vậy thời từ nầy sắp tới ông có việc chi cần dùng đến tôi, thời tôi phải lấy hết tất tình, trả ơn ông hai phen cứu cấp đó.

https://tieulun.hopto.org

(Nguyên Phong-Lôi là một tay cướp đồ giựt của mưu mô rất lợi hại tại Hanôi ai nghe đến danh thãy đều khiếp vía kinh hồn, không tay trinh thám nào bắt va được cã.

Sau có một người học sanh tên là Trúc-Công vì bị một người tên là Hoàng-Anh giết thác người em gái của chàng rồi trốn biệt.

Nên Trúc-Công ra xin tình nguyện làm trinh thám mà dọ bắt Hoàng-Anh dặng trả thù cho em mình. Trúc-Công là một tay lợi hại, một hôm Phong-Lôi giả ra một người đờn-bà giống vợ của một ông tư-bổn lớn nhứt ở con đường Tố-luân đặng toan cướp bạc, nào dè Trúc-Công đả rỏ thấu cơ mưu, nên giả ra người tư-bổn ấy, khi hai người rỏ nhau thời ấu đả rất kịch liệt. Củng hôm ấy Cao-Đoàn (tên giả là Hoàng-Anh) đi ngan qua đó thấy trên lầu có tiếng rầm-ri, bèn sanh nghi nên leo vách tường vào cữa sổ thấy Trúc-Công là kẽ nghịch của mình, liền bắn Trúc-Công rồi cứu Phong-Lôi ra khỏi.

Còn Trúc-Công tuy bị súng, song không đến đổi hại nên chẳng bao lâu lành mạnh như thường, từ đó đến sau Cao-Đoàn liệu khó ở Hà-nội nửa nên xuống tàu trở về Nam.Còn Phong-Lôi lần hồi củng trốn.

Nói về Cao-Đoàn thấy Phong-Lôi nói bấy nhiêu lời thời mừng rỡ bội phần, chàng nói ở đây khó tỏ những công việc của tôi, vậy chú hảy đến nhà tôi thời rỏ. Nói rồi Cao-Đoàn đứng giậy bảo Phong-Lôi đi về nhà chàng.

Nàng Tiết-Hoa nói, để sáng sẻ về thời lưỡng tiện hơn, vì mới sanh việc khi nãy, nếu bây giờ hai ông xuống họ sanh nghi thì khó lòng, Cao-Đoàn nghe nói hửu-lý nên bảo nàng Tiết-Hoa kêu bồi dọn thêm một cái phòng nửa cho Phong-Lôi nghỉ.

Hôm sau Cao-Đoàn và Phong-Lôi đồng về nhà, Cao-Đoàn về đến nhà thuật hết công việc gặp Phong-Lôi cho cha nghe ông huyện Bảy cả mừng nói rằng : « Con *lãy* cẫn thận cho lắm kẻo bọn mật thám nó truy tầm ra thời khó lắm.

Cao-Đoàn nói,Mật-thám ở xứ nầy chớ trông tầm con được, vì thêm có Phong-Lôi là một tay mưu mô trót chúng, diệu kế hơn người, thời còn lo chi nữa, Cao-Đoàn nói rồi từ giã trỡ ra ngoài thuật hết các việc của mình cho Phong-Lôi nghe và tiếp rằng : « Những lưỡi gươm bí-mật ấy khó mà tính ra cho được. »

https://tieulun.hopto.org

Phong-Lôi nói, sao ông khó tính lắm vậy, những lưỡi gươm ấy là người trong nhà thừa cơ phóng đến, sự bí-mật ấy là ngày trước mặt ông vậy, ông có nuôi một người nào trong nhà rất lợi hại song khó rỏ đó.

— Phải, tôi cũng nghi như vậy,tôi có nuôi một tên quãng-đông, rồi Cao-Đoàn thuật hết những công việc hành động của tên quảng-đông cho Phong-Lôi nghe.

Phong-Lôi nói, nếu vậy không ai khác hơn là tên Tàu ấy, vậy để tôi lên đó sẽ tìm mưu mà truy ra.

Nói đến đây Cao-Đoàn hối Chauffeur đem xe ra, rồi trở vào từ giả cha cùng Phong-Lôi ra xe đi Biên-hòa, khi xe chạy đến núi, Cao-Đoàn giắc Phong-Lôi vào, vừa đến nơi bổng thấy người Quản-đông và hai tên Cao-man hơ hải la hét om sòm, hối bọn thủ hạ bắt ngựa đi tìm kiếm.

Cao-Đoàn trong lòng sanh nghi chạy đến kêu hỏi rằng : « Việc chi mà bạn chộn rộn như vậy ? »

Người khách thấy Cao-Đoàn về và hỏi liền nhăn mặt nói rằng : « Tôi tin em tôi bằng bụng nào dè nó là một con lạc lòng, nó bị nàng Kim-Sa vổ về nó nên nó đả trốn cùng nàng Kim-Sa cùng ông Hải-Thọ hồi khuya rồi, và chẳng biết ai bắn thát 2 tên gát ở đầu cầu. Trong việc nầy rất kỳ quái, là vì chẳng lẽ hai nàng con gái như Ngọc-Liên và Kim-Sa mà tài tình chi lại ra khỏi hầm đá như vậy. »

Cao-Đoàn nghe nói như sét đánh vào tai, trợn mắt ngó người Quảng-đông, Phong-Lôi khều sau lưng Cao-Đoàn, Cao-Đoàn hội ý liền đổi giận làm vui nói với người Quãng-đông rằng : « Vậy bạn hãy bảo hai tên Cao-man và 10 tên thũ-hạ bắt ngựa, đem roi, súng theo mà tìm bắt cha con ông Hải-Thọ lại, có lẻ bây giờ chúng nó củng còn lẩn quẩn trong đám rừng rậm nầy chớ không đi đâu ? »

Người khách Quãng-đông nghe nói gặt đầu rồi hối hai tên Cao-man và 10 tên thũ-hạ bắt ngựa đuổi theo nỏa tróc ông Hải-Thọ, nàng Kim-Sa và em mình là Ngọc-Liên cho được.

Hai tên Cao-man và 10 tên thũ-hạ vưng lời đồng cùng nhau bắt ngựa nhãy lên nhắm phía đông chạy riết.

Ngựa chạy người la cát bay đá tróc,tiếng réo hi ồm sòm,đi đầu hai người Cao-man đen như lọ, sau theo một đám quân dường như một đạo binh sấp ra chiến trận, súng ống đoàn

https://tieulun.hopto.org

hoản,cây hèo sấp lớp khiến làm cho hùm beo phải kinh hồn lạc phách, tim chốn núp thân.

Nói qua nàng Huế-Linh khi đánh thát con cọp ấy, day lại thấy ông Hãi-Thọ và nàng Kim-Sa đâu mất, thi cả kinh nàng lật đật chạy trở lại mà kiếm, nàng chạy một dồi đến ngã ba dòm thấy nàng Kim-Sa đang đứng ngơ-ngẩn thời lật đật chạy đến ; khi đến nơi bồng nghe nàng Kim-Sa hỏi rằng : « Huế-Linh em ôi ! Cha của qua đâu ? » Huế-Linh nghe hỏi cả kinh mà nói rằng : « Khi nãy tôi phải đánh với con cọp, còn ông và cô chạy rồi lạt đâu mất, khi tôi giết được con cọp mới chạy kiếm ông và cô đây, chớ tôi nào hiểu.

Kim-Sa nghe vậy khóc ròng nói rằng : « Huế-Linh em ôi ! Mau mau tìm kiếm cha qua kẻo hùm beo ra bắt mất đi còn chi.» Huế-Linh nghe nói : càng kinh hải hơn nửa, vừa muốn đi bồng nghe bắn hai tiếng súng hai lòng, kế nghe tiếng cọp rống, rồi lại nghe tiếng người reo rẻ.

Một chập tiếng lạc ngựa gần đến Huế-Linh nói với Kim-Sa rằng : « Cô ôi ! không xông rồi bọn ấy theo đặng bắt ta, chắc là nó bắt ông rồi, vậy tôi và cô phải trốn mới được, nói rồi kéo Kim-Sa đi, song đã thấy dạng người gần đến, liệu thế khó chạy trốn đâu nửa, Huế-Linh bèn bảo Kim-Sa nằm xuống đất rồi hốt lá cây phủ hết trên mình nàng xong rồi Huế-Linh nhảy phóc lên tàng cây mà núp.

Khi bọn ấy kéo đến nơi thời dừng lại, một tên Cao-man nói rằng : « Chúng ta cứ dầy đàng hiệp lủ nhau mà đi như vầy, dầu kiếm 10 ngày cũng không gặp bọn nó ; vậy thời phải chia nhau tìm kiếm, như thế là hay lắm, khi ta về thời đến chỗ nầy hiệp nhau mà về : Cã thãy nghe nói đều khen phải. Một tên nói ở nơi đây phãi để một người, giã như bọn ta có đi lạt chờ không đặng thời bắn súng lên làm hiệu thời phải tìm chỗ bắn súng mà đi đến, như vậy chẳng ai đi lạt đâu cả.

Một tên Cao-man nói : « Như vậy thời ta ở đây cho. »

Bọn ấy bàn tính xong rồi chia nhau mà đi tứ toán, còn lại một mình tên Cao-man ngồi trên lưng ngựa ; một hồi lâu, bèn leo xuống cột ngựa vào góc cây, dựng súng một bên rồi nằm xuống mà ngủ.

Nàng Huế-Linh ở trên cây thấy tên Cao-man ngủ mê liền lần lần trèo xuống, đi nhẹ nhẹ lại giực lấy cây gươm, nhắm

https://tieulun.hopto.org

ngay đầu tên Cao-man chém xuống, tức thì tên Cao-man đứt lìa cuống họng mà chết ; nàng lật đật đi lại chỗ Kim-Sa nằm kêu nói rằng : « Cô hãy dậy đi với tôi ». Kim-Sa đứng dậy, Huế-Linh đi lại lấy súng mang vào lưng và mở vỏ gươm của tên Cao-man cột vào mình, lấy roi, rồi đở nàng Kim Sa lên ngựa ngồi ở trước, còn nàng ngồi sau thúc ngựa nhắm hướng Đông mà chạy. Nàng Kim-Sa nằm sấp xuống hai tay bịnh lấy long mả ngựa rất chắc, vì nàng thuở giờ chưa từng ngồi ngựa.

Huế-Linh thúc ngựa cho chạy một đỗi bỗng gặp tên thủ-hạ cũa Cao-Đoàn đang tìm kiếm thấy nàng nạt rằng : « Phãi nàng là đứa cứu cha con ông Hải-Thọ hay chăng ? »

Huế-Linh thấy tên ấy đi có một minh, và cầm một cây roi thì cả mừng, nàng gò ngựa đứng lại nói rằng : « Phãi, ta là người đến cứu cha con ông Hãi-Thọ, vậy ta nhắn với mi về nói lại với Cao-Đoàn rằng : chẳng bao lâu ta bắt nó lóc từ miếng thịt.

Tên thủ-hạ của Cao-Đoàn nghe nói nỗi giận nhãy xuống ngựa, xách roi nhãy đến đánh tới sao dịch con ngựa cũa Huế-Linh quyết làm cho con ngựa của Huế-Linh nhãy dựng lên, Huế-Linh chắc phải té nhào, nào dè Huế-Linh rất lẹ đở khỏi nhảy xuống ngựa nạt rằng : « Số mi đả đến cùng rồi mới chọc đến tay ta ».

Thủ-hạ cũa Cao-Đoàn nạt lại và nói :« Mi chớ có khoe tài, hảy coi cây roi rất lợi hại cũa ta đây nầy ; và nói và hươi roi dùng thế « Phụng dẫn » tóc hôn ngôn, dưới đánh lên, nếu người nào thời phải bị ngọn roi ấy mà chết ; còn Huế-Linh đây nàng đả tập luyện ngày đêm gần 6 tháng trời nên đả bền bĩ chặc chịa, nàng vừa thấy tên thủ-hạ của Cao-Đoàn dùng thế ấy mà đánh nàng thì nàng tức cười bèn nói rằng : « Cái nghề nhãy cóc, nhảy nhái cũa ngươi đó để mà dởn với con nít chớ đánh tao sao được. Nhứt viện nói và nhứt viện dùng thế « Cạo-sơn đích-thủy » mà đánh ngọn xà-hành; tên thủ-hạ của Cao-Đoàn dòm thấy dường như dám sa-mù đến, không biết đâu mà tránh nên bị ngọn roi ấy tức thì giãn ra, minh mầy đều mềm mà chết.

Huế-Linh thấy tên ấy chết, dòm lại thấy ngựa mình đã chạy xa. Huế-Linh lật đật nhảy lên lưng ngựa của tên ấy thúc cho chạy theo nàng Kim-Sa, một chập lâu mới theo kịp. Nàng Kim-Sa thấy Huế-Linh theo cả mầng hỏi. em đã giết thật tên ấy rồi sao ?

https://tieulun.hopto.org

— Em giết nó rồi, nên bắt ngựa của no mà theo cô đây.
— Em biết cha của qua lạc nơi nào không ?
— Ông đã bị bọn ấy bắt rồi.
— Kim-Sa nghe nói liền khóc nghe thảm thiết, Huế-Linh khuyên giải giây lâu đồng thúc ngựa đi lần.

Huế-Linh và Kim-Sa kềm ngựa nhau đi gần ba giờ đồng hồ, thấy vọi xa xa có một cái nhà ngói ba căng xung quanh nhà rào cây rất chắc. Huế-Linh cã mầng nói rằng : « Ta đã có nơi tá túc. » Kim-Sa nghe nói dòm qua thấy có nhà nàng cả mừng ; khi ngựa vừa đến Huế-Linh nhảy xuống,đi lại đở Kim-Sa xuống, cột ngựa vào gốc cây xong, rồi giắc Kim-Sa đi vòng lại cửa ngõ, khi hai người đi vừa tới cữa bồng nghe tiếng roi khua động ở sau, Huế-Linh và Kim-Sa dòm vào thấy có hơn 10 người đang dợt vỏ ; Huế-Linh thấy biết mấy người nầy còn đang học.

Hai nàng còn đang đứng dòm vô; bồng thấy có một nàng con gái rất lịch, bước ra bảo rằng : « Cha tôi bảo mấy người ra sau xe củi vào. » Mấy người trai ấy nghe bảo rập nhau dạ, rồi kéo nhau đi hết.

Huế-Linh nói : « Nàng ấy chắc là chủ nhà, vậy thời tiện cho chị em ta xin tá túc. » Nói rồi đồng bước vào. Nàng con gái ấy ngó thấy liền chào, hỏi rằng : « Hai cô ở đâu đi vào chốn nầy và đến đây có việc chi ? »

Kim-Sa chào lại rồi nói : « Chị em tôi là người mắc nạn nên trốn đến đây nhờ cô ra ơn tế-độ cho chị em tôi tá túc trong đôi ngày. »

Nàng ấy nghe nói ngó Kim-Sa và Huế-Linh giây lâu thời đoán chắc rằng người hiền lành mắc phải tai-bay ; nàng động lòng nên nói : « Vậy hai cô theo tôi vào nhà đặng tôi thưa lại với cha tôi. »

Kim-Sa và Huê-Linh vưng lời bước vào, nàng ấy mời ngồi rồi đi thẳng ra sau đặng thưa với cha.

Nguyên nhà nầy là nhà của ông Hồng-vu-Phong. Ông Hồng-vu-Phong xưa là một tay phú-hộ tại chợ Biên-Hòa, sau vì bị một bọn cướp kéo vào nhà ông đoạt của, và bắn người vợ cũa ông thát,cho hay bọn cướp ấy chẳng bấy nhiêu người,những kẽ láng diềng thường hay ganh hiền ghét ngỏ, thấy ông giàu có lớn nên không muốn đến tiếp, bởi ông thấy trò đời cay nghiệt như vậy, ông hết muốn chung chạ với xóm làng ông quyết tìm vào rừng xanh mà ở, sớm vui,

https://tieulun.hopto.org

thủ với cỏ cây, chiều an nhàn cùng chim kêu vượn hú, ông chuyên nghề làm củi sanh nhai, và có một nàng con gái tên là Hồng-nguyệt-Hương, nhan sắc tuyệt vời, thêm võ nghệ tinh thông. Bởi vậy trong nhà mướn hơn 20 chục người đề làm củi thấy đều khiếp sợ nàng cả.)

Nói về ông Hồng-vu-Phong đang ngồi ở sau, bỗng thấy con mình là Hồng-nguyệt-Hương đi xuống mặt coi vui vẻ nói rằng : « Thưa cha, con được hai người bạn rất xứng đáng. » Nói rồi thuật chuyện Kim-Sa và Huế-Linh xin tá túc.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói cũng động mối thương tâm, ông lên thấy Kim-Sa và Huế-Linh đang ngồi, mới hỏi rằng : « Hai cháu đây, ai là con của ông Huỳnh-hải-Thọ ? »

Nàng Kim-Sa nghe hỏi sực nhớ đến cha nàng khóc ròng, liền bước xuống cúi đầu chào ông và nói :« Thưa cháu đây, con của người ».

Ông Hồng-vu-Phong thấy Kim-Sa khóc ông càng thương hơn nữa nói rằng : « Cháu chớ khóc lóc, buồn rầu làm chi, hãy ở đây, xưa cha của cháu với bác là tình bạn thiết, lẻ nào chẳng giúp nhau sao ? Vậy để rồi bác sẽ tìm kế cứu cha của cháu ra.

Nàng Kim-Sa nghe nói, cám cảnh khôn cùng, nàng nói rằng : « Cháu rất đội ơn bác có lòng đoái tưởng, dẫu kiếp sao làm thân trâu ngựa đáp đền cũng chưa xứng. » Nói đến đây bỗng nghe nàng Nguyệt-Hương bảo rằng : « Xin hai chị hảy vào trong mà thay đồ. » Kim-Sa và Huế-Linh đứng dậy đi vô, Nguyệt-Hương chỉ vào cái phòng phía tả nói : « Hai chị vào đó, em có để sẵng đồ của em ở trong, vậy hai chị thay rồi dùng cơm với em ».

Khi cơm nước xong, nàng Kim-Sa kêu Huế-Linh hỏi rằng : Em hảy thuật hết việc nhà của qua từ khi qua bị bắt, và tại sao em lại được biết rỏ trong hầm của Cao-Đoàn đến cứu qua vậy ?

Huế-Linh nghe hỏi, nàng châu mày nói rằng : « Thưa cô, từ ngày cô nhảy xuống ao sen, sáng ra ông mới bão tìm kiếm, tôi ra nơi ấy thấy đôi giày của cô để trên bờ ao, nên tôi lật đật vô cho ông hay, ông cả kinh chạy ra hối ba anh cu-li, nhảy xuống kiếm thây của cô, nào dè cô bị Cao-Đoàn bắt nên kiếm hoài không được, lối 9 giờ lại có Cao-Đoàn đến nó kiếm lời thóa mạ cô rằng : « Cô tư tình với người khác rồi trốn đi vân vân. »

https://tieulun.hopto.org

Ông nghe nói đối buồn làm giận mắng nhiếc cô, từ ấy ông càng yêu Cao-Đoàn như con ruột, ông hứa khi chết sẽ giao gia tài cho Cao-Đoàn.

Cách ngày sau tôi đang ra sao vườn than thở, vì tôi nhớ cô quá nên cầm lòng không đậu ngồi trên bàn đá tôi khóc. Tôi đang than khóc bỗng thấy một người ở ngoài hàng rào nhảy vô, tôi cả kinh vừa muốn la, chẳng dè dòm lại là :

Huế-Linh nói đến đây ngập ngừng Kim-Sa hỏi : là ai em hảy nói đi ?

— Là cậu.

— Cậu nào ?

— Người ấy là cậu Xuân-Ngọc.

Kim-Sa nghe nói đến tên Xuân-Ngọc thì ra vẽ mừng rỡ hỏi tiếp rằng : « Em gặp chàng, rồi chàng nói chuyện với em thể nào ? »

— Dạ thưa cậu hỗi thăm cô. Thời em thuật hết công việc, cậu nghe nói ngả ra bất tỉnh; giây lâu cậu tỉnh giậy nói rằng : « Nếu vậy Cao-Đoàn tìm mưu mà bắt người yêu của ta ; Cao-Đoàn ôi ! mi sẽ coi ta thể nào ! »

Em đang trò chuyện cùng cậu, nào dè ông đi dạo vườn rình nghe. Ông mới đến rượt và hô lên rằng : « Ăn trộm » cho bọn trong nhà rượt bắt.

Nàng Kim-Sa nghe nói thất sắc hỏi rằng : « Trời đất ôi ! nếu vậy cha ta đả rỏ câu chuyện ấy rồi sao ? và có bắt chàng được chăng ?

— Không, ông nghe chẳng rỏ vì đứng xa lắm còn khi ông rượt và hô lên người nhà chạy ra, thời cậu đã chạy đến hàng rào, bắn bổng lên một tiếng súng lục liên đặng dọa, rồi nhảy ra hàng rào đi mất. Khi cậu đi rồi ông bảo mấy tên cu-li chạy vào bắt em trói lại, khi ông vô đem em ra ông tra gận em rằng : « Mi nói chuyện với ai, phãi khai ngay kẽo chết đi giờ. »

— Hủy rồi em khai làm sao đó ?

— Em khai rằng : « Em nói chuyện với tinh nhân của em. »

— Em ôi ! em là người ân-nhân của qua biết kiếp nào qua đền ơn em cho đặng.

— Cô chớ nói như vậy, phận em là tôi-tớ, thời em phải lo hết phận sự của em đối với chũ.

https://tieulun.hopto.org

— Hồi nào thời tôi-tơ, chớ bây giờ em là người ân qui cũa qua, chớ có nhắc đến việc tôi-tớ nữa.

Huế-Linh thuật tiếp rằng : « Ông nghe nói mắng nhiết em một hồi, rồi lột đồ đuổi em đi, em năng nỉ không được, túng thế nên phải đi, thật khổ sở cho em lúc ấy không biết đi phương nào. »

— Rồi em phải đi đâu ?

— May nhờ phần phước của cô và em nên em vừa đi một khúc đường vừa khóc, lại gặp cậu về thay đồ, rồi trở ra gặp em, cậu kêu hỏi, em thuật rỏ các việc, cậu đem em về nhà, từ đó đến sau cậu dạy em học vỏ và dạy bắn, cậu nói rằng : « Em hãy ráng học, đặng cậu có việc dùng em, hòng cứu cô ra. »

Rồi đó cậu giả ra một người Quãng-đông theo Cao-Đoàn đặng thừa cơ cứu tữ đó.

Kim-Sa nghe nói cám cảnh vô cùng, và nhớ lại người khách Quảng-đông hôm qua bảo Cao-Đoán đem nhốt mình vào hầm số 11 và cha vào hầm số 29, thời tất dạ còn bồi hồi, nàng mừng thầm nói rằng : « Nếu người khách Quảng-đông ấy quả là chàng, cha ta ắt toàn tánh mạng đó. »

Nói đến đây thấy Nguyệt-Hương đi đến, chị em chào mừng trò chuyện lấy làm yêu mến.

Từ đây Kim-Sa ở yên nơi nhà Nguyệt-Hương, ngày ngày luyện tập vỏ nghệ, đặng chờ khi khán cự với Cao-Đoàn cứu cha.

Nói qua ông Hải-Thọ khi thấy cọp nhẩy ra ông cả kinh chạy tuốc vào rừng, ông chạy vừa được một đỗi ngó lại thấy có một con cọp rượt theo sau, ông cả kinh la oẵn lên và chạy, tưởng rằng : « sẽ bị cọp nầy móc họng mà chết » nào dè tên Cao-man cởi ngựa chạy đến bắn chết con cọp rồi dục ngựa lại bắt ông trói lại, và hỏi rằng : « Con của ông ở đâu phải chĩ cho ta kẽo ta giết chết ».

Ông Hải-Thọ thấy tên Cao-Man thời rung lập cập nói rằng : « Nó đã bị cọp giết chết rồi : »

Tên cao-man nói : « đáng kiếp thì thôi, ở trong hầm sung sướng ở không ăn cho mập thây, béo mở đặng dưng cho cọp. » tên Cao-man nói rồi lấy súng bắn bổng lên trên không ba phát, một chập lâu thấy có chin người Annam chạy đến, thấy bắt được ông Hải-Thọ mừng rỡ khi xem lại thiếu hết hai người, tên cao-man nói với bọn ấy rằng :

https://tieulun.hopto.org

« Chắc là 2 người tựu nơi gốc cây khi sớm ! Nói rồi đồng kéo nhau và giắt ông Hãi-Thọ đi lại chỗ ấy, khi đến nơi tên cao-man thấy anh mình bị giết chết liền khốc ròng, rồi hối bọn thũ hạ đào đất chôn thây xong mới từ giả ra về.

Cùng nhau kéo về đến nơi gần 5 giờ chiều, tên cao-man đi thẳng vào gặp Cao-Đoàn đang đứng trong. Tên cao-man thuật hết công việc đi kiếm ông Hãi-Thọ nàng Kim-Sa và anh mình bị giết chết, nói rồi khóc ròng.

Cao-Đoàn nghe nói củng động lòng lấy ra một trăm đồng bạc đưa cho tên cao-man và nói rằng : Nầy Thạch-Kim anh ngươi vì ta nên tánh mạng phải xa dời, vậy ta đền ơn cho ngươi một trăm đồng bạc đó.

Thạch-Kim thấy một trăm đồng bạc thời mừng rở vô cùng tiếp lấy.

Cao-Đoàn bảo : « ngươi hãy giẫn Hãi-Thọ vào đây cho ta. » Thạch-Kim vưng lời giẫn ông Hãi-Thọ vào.

Cao-Đoàn thấy ông Hải-Thọ bèn trợn mắt nạt rằng : « ai đến đem mi ra, mi phải khai ngay, nếu giấu ta giết chết lập tức bây giờ. »

Hải-Thọ nạt trả lại rằng : « tự mình ta tìm được chỗ ta ra, và đến đem con ta ra chớ không ai cã ».

— Còn con của mi đâu ?

— Con của tá bị cọp giết chết thật trong rừng rồi.

Cao-Đoàn nghe nói biến sắc bèn nói rằng : « Con của mi đả thát thời ta để mi làm chi ? nói rồi day qua bảo 2 tên thũ hạ giắc ông Hãi-Thọ ra cột trước cửa đặng bắn chết, bọn thũ hạ vưng lời cột xong xui, vào thưa lại. Cao-Đoàn nghe nói đứng giậy bảo Phong-Lôi và người khách quảng-đông đi ra coi bắn ông Hải-Thọ, (ấy là Cao-Đoàn muốn giết ông Hải-Thọ cách ấy đặng thữ người khách quảng-đông coi thế nào.)

Khi ba người ra đến nơi, Cao-Đoàn kêu 10 tên thủ hạ bão cầm 10 cây súng hai lòng đứng trong cửa sấp hàng chờ khi chàng hô bắn sẽ bắn ra một lược.

Người khách quảng-đông có vẽ lo ra ngó qua bên phía hữu láy một tên thũ hạ tức thì tên ấy hội ý lỏn ra sao lấy một cái xe hơi đạp máy chạy ra lộ chờ sẳng.

Còn Cao-Đoàn chấp tay ngó ông Hải-Thọ cười rằng : « ông muốn bắn từ mủi súng, hay là bắn một lược ? »

— Ông Hãi-Thọ nói : Quân vô tâm chớ có nhiều lời, hãy

https://tieulun.hopto.org

bắn ta đi, ta chết ta vui lòng vì ta là người phải mà bị như thế, ta chẳng buồn còn ngươi là một bọn côn đồ, giết người giựt của ngươi sống bấy nhiêu thời tàng hại bấy nhiêu, còn chết bấy nhiêu thời càng nhơ nhuốt bấy nhiêu.

Cao-Đoàn nghe ông Hải-Thọ nói : chàng nỗi giận hô lớn lên rằng « bắn ».

Tức thì 10 tên thũ hạ đưa súng nhắm ngay ông Hãi-Thọ bắn nghe rầm rầm khói bay ngui ngút.

Cao-Đoàn thấy vậy thi cười ngất Phong-Lôi cũng đẹp lòng, tưởng rằng : « Ông Hải-Thọ phải thịt nát xương tan, nào dè khi vừa hết khói, thấy một tấm vách đá dừng ngan. Còn người khách quảng-đông đâu mất.

III

Rỏ mặt Anh Tài

Cao-Đoàn và Phong-Lôi cã kinh, Phong-Lôi nói, nếu vậy quả tên khách nầy là X. N. nói rồi đứng giậy bảo tên thũ-hạ rằng : « Mi hảy vô bảo tên sớp-phơ lấy xe ra đặng theo bắt tên ây, và nói và đi lại chỗ tên Quảng-Đông ngồi khi nảy, tìm kiếm một chập gặp dựa vách dưới gạch có cái nút Phong-Lôi nhận cái nút bên tả thời cứng ngắt, nhận cái nút bên hửu tức thời tấm vách đá sụp xuống y nguyên như củ. Thấy chỗ cột ông Hãi-Thọ khi nảy, có một lưỡi gươm gâm vào đấy cột theo một tấm carte rất cứng, còn ông Hải-Thọ củng đâu mất.

Trong tấm carte ấy có viết chữ coi ra tuồng gấp rút như vầy :

Cao-Đoàn

Ta thật là X. N. đả bấy lâu nay mi lầm to vậy.

Ta cứu được ông Hải-Thọ ra khỏi rồi mi hảy cẩn thận. Ta hứa rằng : « Chẳng khi nào ta đem việc cũa mi bày tỏ cho sở mật thám bao giờ »

Chẳng phãi ta hứa như vậy mà thôi, ấy là ta quyết một ta với bọn mi, đối thủ cho rỏ mặt anh tài đó.

Ta bắt mi hành phạt theo như trong tấm carte và lưỡi gươm thứ nhứt.

Ký tên : XUÂN-NGỌC.

Cao-Đoàn coi vừa rồi bỗng thấy tên thũ hạ chạy ra nói, người khách Quảng-đông sai bảy Tài lấy hết một cái xe hơi rồi.

Cao-Đoàn kinh hải nói rằng : « Ta phải theo bắt tên ấy

https://tieulun.hopto.org

mới đặng. Nếu nó ra khỏi thời ta rất khó, rồi đồng cùng. Phong-Lôi ra sau leo lên xe hơi, sớp-phơ đạp máy chạy dòng do dưới hang một 'chập mới ra khỏi lộ. Thì thấy xe cũa Xuân-Ngọc chạy trước lối chừng một lằn mủi tên.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi cả mừng hối sốp-phơ chạy cho mau, sốp-phơ vưng lời sang số cho chạy đến 90 cây số một giờ.

Xuân-Ngọc dòm lại thấy xe của Cao-Đoàn theo rất lẹ liền hối bảy Tài sang số cho chạy 120 cây số một giờ. Bảy Tài vưng lời mới vừa sang số thời bánh xe sau đả nỗ Xuân-Ngọc cả kinh hối bảy Tài ngừng lại, chàng lập tức lấy súng nhắm ngay bánh xe của Cao-Đoàn bắn ra một phát. Tức thì xe của Cao-Đoàn gia vào gốc cây Cao-Đoàn và Phong-Lôi cả kinh liền nhảy giọt ra chạy, vì đi không có đem súng sợ khán cự thời bị bắn, còn tên sốp-phơ bễ ngực chết tốt.

Xuân-Ngọc thấy Cao-Đoàn và Phong-Lôi chạy trỡ lại chàng cười ngất, và hối bảy Tài rằng : « Anh bảy hảy lấy đồ lại mỡ một bánh xe của Cao-Đoàn thế vô đặng chạy về ». Bảy Tài vưng lời nhảy xuống lấy kềm chia khỏa mỡ bánh xe của Cao-Đoàn thay qua xong nhảy lên đạp máy chạy tuốt về Saigon.

Về đến nơi chàng đở ông Hải-Thọ vào nhà thấy ông mê mang chàng rơi lụy than rằng : « Thảm thay cho người đã tuần tuổi nầy còn phải chịu cái khổ tâm dường ấy, chàng than rồi sực nhớ đến nàng Kim-Sa và Huế-Linh chẳng biết trốn đi phương nào. Chàng đang lưỡng lự bỗng nghe ông Hải-Thọ rên siết và kêu rằng : « Kim-Sa con ôi ! Con đâu ? » rồi mê mang như củ, chàng bảo năm-Hùng và sáu-Vốn là hai người tâm phúc của chàng, khiên ông đem vào phòng. Còn chàng lập tức đi rước quan lương-y Lơ-mon (Lemonles) là người bạn rất thiết nghĩa với chàng đến chữa bịnh cho ông.

Khi chàng rước quan lương-y Lơ-Mon khán bịnh cho ông Hải-Thọ rồi nói rằng : « Ông bị một mủi súng nơi vai rất nặng, hiện giờ đạn còn ở trong, và bị gảy một cái xương nên sợ khó sống, ông bảo Xuân-Ngọc phãi đem ông Hải-Thọ về nhà ông đặng cứu cấp thường ngày mới tiện.

Xuân-Ngọc nói, về nhà cũa ông rất dể, nhưng sợ mang hại đó chăng ?

Việc chi phãi mang hại ?

Ông Hải-Thọ bị Cao-Đoàn bắt giấu từ ấy tới nay biệt tích sở mật thám tìm không ra, nếu bây giờ đem về nhà ông

https://tieulun.hopto.org

thoản như ông Hải-Thọ không tỉnh lại được, và sở mật thảm tìm đến ắc là mang họa to, thà để nơi nhà tôi, tôi có thể liệu được.

— Tưởng việc chi chớ việc đó không hại, cứ đem đến nhà tôi ngay.

Xuân-Ngọc cã mừng hỗi Năm-Hùng Sáu-Vốn đem ông Hải-Thọ ra xe chỡ về nhà quang lương-y lơ-mon.

Nói về Cao-Đoàn và Phong-Lôi chạy trở về chỗ ngụ, Cao-Đoàn nói: bọn ta lại đi thua trí cũa thằng Tiểu-tữ ấy thì mặt nào ngó trên đời nữa.

Phong-Lôi kề miệng vào tai Cao-Đoàn nói nhỡ rằng: « Ta phải làm như vầy! như vầy! »

Cao-Đoàn ra vẽ vui mừng, lập tức bão bọn thủ hạ ra đem cái xe hơi bị Xuân-Ngọc bắn bể bánh về núi và bảo tên sớp-phơ khác lấy cái xe ba chỗ ngồi đặng trở về Saigon.

Khi về đến Saigon Cao-Đoàn suy nghĩ chi không hiểu, bão sớp-phơ chạy trở ra Chợlớn lại ba căng nhà cũa chàng mua ỡ đường Maréchal Foch.

Bữa sau Cao-Đoàn và Phong-Lôi giả ra hai người Nhựt đặng đi tìm nhà cũa Xuân-Ngọc. Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng: « Ta khó tìm nhà thằng ấy lắm, vì ta chẳng biết mặt của nó ra thể nào, biết tìm chừng nào cho ra.

Phong-Lôi suy nghĩ một chập nói rằng: những công việc chi ta chẳng thối lòng, tưởi có ngày kết quả được. Nhiều việc khó nữa tôi còn làm đặng thay huống chi có một việc nhỏ mọn ấy lại tìm không đặng?

Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên xe bảo sớp-phơ chạy ra Saigon ghé nhà hàng Công-ty-năn-tanh. Cao-Đoàn và Phong-Lôi đi vô bảo bồ đem hai ve be-ri-dê (Perrier) và cỏ nhác mạt-tent (Cognac Martell). Hai người ngồi uống và tin mưu kế. Một chập lâu có 1 cái xe hai chỗ ngồi chạy đến, trên xe có một người trai thanh niên mặt mày đề đạm, với một người tây bước xuống đi vào kêu bồi bảo dọn hai người ăn (Repas) bồng nghe người ấy nói rằng: « Ông liệu bịnh ấy có thể bớt được chăng? » Người tây trả lời: « Bịnh ấy rất hiểm nghèo, nếu chẳng cần lo săn sóc thưởng ngay thì phãi chết. » Nói đến đây bồi dọn đồ xong, hai người ngồi lại ăn uống rất nên sốt sắng.

Phong-Lôi hỏi Cao-Đoàn rằng: « Ông biết người tây nầy chăng? »

https://tieulun.hopto.org

— Tôi biết lắm, người ấy là quan Lương-y Lơ-mon (Lemontes).

— Ông có quen lớn với người tây ấy chăng ?

— Tôi không có quen với va cho lắm.

— Còn người trai ấy biết chăng ?

— Tôi không biết người đó, có sự chi nghi nang cho hai người ấy chăng ?

— Có lẽ.

Phong-Lôi ngồi nhắm người trai ấy, một hồi gặt đầu và hỏi nữa rằng : « Ông biết nhà của ông Lương-y ấy ở đâu chăng ? »

— Biết, nhà của ông ở đường Vasoigne số 526.

Phong-Lôi lấy carnet nhỏ biên vào rồi ngồi uống rượu một hồi lâu thấy người trai ấy và quan Lương-y Lơ-mon ăn uống rồi lên xe đi.

Khi hai người đi mất dạn, Phong-Lôi hỏi Cao-Đoàn rằng: « Ông biết người trai ấy chăng ?

— Tôi chẳng biết, và cũng không có gặp da lần nào nữa.

Người ấy là Xuân-Ngọc.

Cao-Đoàn ngạc nhiên hỏi : « Sao ông lại biết hắn là Xuân-Ngọc.

— Theo ý tôi định như thế, nhưng chẳng sai chúc nào.

Nói rồi Phong-Lôi hối Cao-Đoàn đi,Cao-Đoàn và Phong-Lôi đứng giậy trả tiền đi ra, khi lên xe Phong-Lôi bảo chạy đường nô-rô-đom. Và day qua nói với Cao-Đoàn rằng : « May cho ông lắm, vì Hải-Thọ bị bịnh rất nhiều, chắc bây giờ Hải-Thọ phải mê-mang. Nếu Hải-Thọ tỉnh trí chắc hắn đến tỏ cùng sở mật-thám ta phải khó chiệu. Vì bị thằng tiểu-tử Xuân-Ngọc là một tay lợi hại, lại bị mật-thám truy tầm, ta chắc chẳng ở an được lại ông mang tiếng với đời nữa.

Ta muốn cho khỏi sự hại về sau, phải tín kế bắt Hải-Thọ lại. Rồi vu cáo cho Xuân-Ngọc theo kế của tôi khi chiều ấy là một đều hay nhứt cã. Giã như nó có trốn khỏi cũng khó cho nó tìm thế chóng cự với ta được.

Phong-Lôi nói đến đây Cao-Đoàn lộ vẻ vui mừng, gặt đầu lia lịa, thời xe đả chạy đến cùng đường nô-rô-đom ngay nhà cũa ông Hãi-Thọ rồi, Cao-Đoàn chĩ nói rằng : « Nhà nầy cũa ông Hãi-Thọ đó, tôi lãnh rồi bán cho người khách-trú ở Chợlớn 150 ngàn đồng.

https://tieulun.hopto.org

Phong-Lôi nói : « ủa xe đả chạy đến đây rồi sao ? Hảy trở lại khúc gần đường Paul Blanchy cho tôi, sốp-phơ vưng lời chạy vòng trở lại, khi xe ngừng Phong-Lôi bước xuống xe nói với Cao-Đoàn rằng : « Ông hảy chờ tôi trong ba giờ đồng hồ tôi sẽ trở lại và đem một cái tinh rất may mắng.

Cao-Đoàn hỗi bây giờ ông đi đâu ?

— Chừng tôi trở lại sẻ rõ. Nói rồi kêu xe kéo bảo chạy thẳng lên Tân-Định. Đến nơi Phong-Lôi trả tiền xe bước xuống xe đi vòng lại đường Vassoigne đến số 526 thấy một cái nhà lầu ba căn xung quanh có rào, ở trong trồng kiển đũ thứ, Phong-Lôi thấy cái xe khi nảy dậu ngay trước cữa, còn trong nhà thắp đèn sáng trưng như ban ngày.

Phong-Lôi muốn vào nhà đặng dọ coi thể nào,nhưng không biết làm sao vào cho được. Phong-Lôi đứng ngỏ vào một hồi bỗng thấy trời vần vũ chuyển mưa chàng cả mừng, nói thầm rằng : « Nếu trời dông mưa đến càng để cho ta trong việc nầy, Phong-Lôi đang đứng nói lẩm thầm, thấy trong nhà chạy ra một tên bồi kêu rằng anh sốp-phơ ông bảo anh đem xe vào. » Sốp-phơ nghe bảo đạp máy chạy tuốt vào nhà xe mà để.

Phong-Lôi càng mừng hơn nửa một chập lâu lại thấy hai tên bồi chạy ra đẩy cữa ngỏ đóng lại. Kế trời kéo mây đen kịch, một lát dông mưa, Phong-Lôi thấy trong nhà tắc hết đèn, bèn leo hàng rào mà vào, khi vô đến nơi đi lại leo lên cữa sổ để tai vào nghe quả có người nói chuyện rầm rì tiếng nói không đặng rỏ, vì bị trời mưa rỉ rả, dông gió ầm ầm. Phong-Lôi lấy làm tức minh bèn sanh một kế lấy ra một cái khoan rất nhọn, khoan nhẹ ở dưới cánh cửa sổ khoan lũng rồi rút khoan ra dòm thấy rỏ ràng quan lương-y Lơmon đang móc đạn cho ông Hải-Thọ và người trai đứng một bên.

Phong-Lôi xem rồi liền lật đật bước xuống thềm toan trỡ ra, Phong-Lôi bước chừng ít bước bỗng gặp tên bồi đang tấm, tên bồi ngó thấy liền hỗi ai đó.

Phong-Lôi không biết tiếng Annam song cũng hiểu, bèn trả lời rằng « moi » (tôi).

Tên bồi hỏi lại tiếng tây rằng : « tôi là ai ?

— Tôi là sốp-phơ. » Và nói và nhẩy đến hai tay chụp lấy cổ tên bồi ráng sức bóp riết vào, tên bồi hết phương dùng

https://tieulun.hopto.org

giầy chập lâu thời hết thở ; rồi mới bỏ ngả tên bồi, lật đật trèo ra kêu xe kéo chạy trở về chỗ Cao-Đoàn chờ ; lúc nầy đả 8 giờ rưỡi.

Cao-Đoàn thấy Phong-Lôi trở lại quần áo ước lem nhem liền hỏi, ông đi đâu mà quần áo ước hết như vậy ?

Phong-Lôi leo lên xe nói : « Có việc đáng cung hỉ ! »

— Việc chi đáng cung hĩ vậy ?

— Tôi đã tìm biết mặt tên Xuân-Ngọc và ông Hải-Thọ ở đâu rồi.

Cao-Đoàn nghe nói mừng rỡ hỏi : « Xuân-Ngọc ở đâu ? Và tướng nó ra thể nào, sao khi nãy không cho tôi theo với?

Ông không cần theo cũng biết nó nữa.

— Sao vậy ? Hay là tên đi với Lương y Lơ-mon (Lemontes) khi vào nhà hàng Công-ty-nan-tanh đó chăng ?

— Phải đó, phải đó, nói rồi thuật hết công việc mình ngó thấy cho Cao-Đoàn nghe cả hai đều mừng rỡ.

Nói qua sở mật-thám lo kế truy tầm hung phạm bắt ông Hải-Thọ, từ bấy lâu nay chẳng ra tin tức chi cả ; ai nấy đều tức mình, nhứt là quan chánh sở mật-thám cùng đội Tài, đội Hóa và đội Mẫn.

Một hôm quan chánh sở mật-thám kêu ba người lại hỏi rằng : « Việc ông Huỳnh-hải-Thọ ba thấy thám dọ thể nào? »

Thầy đội Hóa lắt đầu nói rằng : « Từ bấy lâu nay có nhiều việc ly-kỳ ở châu thành Saigon xảy ra thời chúng tôi đả tìm ra hết bây giờ có một việc nhỏ nầy mà khó tìm đến thời mất danh cũa sở mật-thám ta chăng ? Còn khi bọn ấy đến bắt ông Hải-Thọ lạ có một người ký tên là X. N. cho trên bót chánh hay, khi đem linh đến vây nhà, thì ông Hải-Thọ bị bắt mất, chĩ gặp một người bận đồ vàng khi áp lại bắt, người ấy khán cự với linh chạy khỏi lại phóng đến một lưỡi gươm nói rằng : « Nếu bắt va thời khó tìm ra đứa hung phạm ». Và củng kỷ tên là X. N. ; bây giờ muốn cho án ấy rỏ thời trước hết ta phải tìm tên X. N. thời rỏ được.

Thầy đội Mẫn nói : « Theo ý riêng cũa tôi thì cứ y theo lời cũa tờ báo « Nữ-Lưu-Viễn-Kịch » thời quả chánh án mà thôi.

Quan chánh sở mật-thám lắt đầu nói rằng : « không được đâu vã chăng bác-vật Cao-Đoàn là con nuôi của ông lẽ nào lại đi làm như vậy, ấy là tờ báo « Nữ-lưu-viễn-kịch » nghi lầm nên phải bị Cao-Đoàn kiện đó ».

https://tieulun.hopto.org

Thầy đội Tài nói, đứa bắt ông Hải-Thọ chẳng phải vì cướp giựt bạc tiền ấy là bắt ông đặng trả thù riêng vậy.

Nói đến đây bỗng nghe chuộng điễn thoại rung ren . . . . ren... ra tuồng gấp rút.

Quan chánh sỡ mật-thám lật đật chạy lại dể tai vào nghe nói : « Allo... Allo có phải quan chánh sỡ mật-thám đó không ?

— Phải, tôi là quan chánh sỡ mật-thám đây.

— Chính thật ông à ?

— Thật là tôi, có việc chi nói ngay đi.

— Giờ nầy phải ông đang bàn tin về việc ông Hải-Thọ bị bắt chăng ?

Quan chánh sở mật-thám nghe hỏi giựt mình, và lấy làm lạ, liền trả lời rằng : « Phải lắm ! tôi đang bàn tin việc ấy ; ông là ai mà hỏi tôi như vậy ?

— Tôi là nhà mật-thám tư-gia mà bây giờ ông muốn biết đứa hung phạm là ai chăng ?

— Ấy là phận sự cũa tôi cần phải biết lắm.

— Nầy quan chánh sỡ mật-thám, ông hảy đi tiềm bây giờ, đem linh đến giây nhà của hung phạm là quan lương-y Lơ-mon (Lemontes) và bắt tên X. N. chánh danh là Xuân-Ngọc ; hiện giờ ông Hải-Thọ còn ở tại nhà của quan lương-y Lơ-mon (Lemontes). Ông hảy đến bắt cho mau bây giờ. Thôi kiếu quan chánh sỡ mật-thám. »

Nói đến đây thời giựt, quan chánh sỡ mật-thám nửa nghi nửa ngại nói thầm rằng : « Quan lương-y Lơ-mon là bạn thiết của ta, và lại củng ở một làng một xứ với ta, lẽ nào lại không biết tánh tình cũa người, người là đứng đại hiền-lương có lẻ đâu đi làm việc như vậy ?

Song quan chánh sỡ Mật-thám nghỉ thời nghĩ như vậy chớ củng lật đật kêu điễn thoạt lại bót sơn-đầm xin ba chục người linh, rồi trỡ ra thuật hết các việc cho đội Hỏa, đội Tài và đội Mẫn nghe. Cả ba nghe nói củng lấy làm lạ, đồng đứng dậy nai-nịch bỏ súng vào túi chờ linh tuần đến sẻ hiệp nhau mà đi.

Chẳng bao lâu thấy có ba cái xe hơi chạy lại, một người Biện bước vào chào quan chánh-sở Mật-thám hỏi rằng : « Chẳng hay quan chánh sỡ Mật-thám xin linh tuần cần việc chi ? »

https://tieulun.hopto.org

Quan chánh-sỡ Mật-thám thuật hết các việc cho người-biện nghe, rồi đồng lên xe chạy đến nhà quan lương-y Lơ-mon.

Khi lên xe quan chánh-sỡ mật-thám dặn người Biện rằng: « Ông hảy đem linh vây xung quanh nhà, để một minh tôi và ba thầy đội vào nhà thôi ; nếu nghe tôi thổi tu-hít thời bắn súng lên đặng dọa chúng nó,rồi dắc 20 người linh dùng súng lục liên áp vào nhà. »

Người biện dạ dạ vưng lời, và hỏi rằng : « Ông có tin theo lời ấy mà quả như vậy hay chăng ?

-- Không quyết chắc, đến độ sẽ hay.

-- Tôi củng nghi là việc bất thành lắm.

-- Nếu không có việc chi tôi cho thầy đội ra cho hay ở ngoài linh đi về còn tôi kím chuyện tráo trỡ tất êm. »

Xe chạy đến nhà quan lương-y Lơ-mon,nghe kiền nhà thờ Tânđịnh đồ 12 giờ khuya, chận mấy nẽo đường xung quanh và bảo hai người lén vào trong. Thầy đội Tài đưa xâu chia khóa nghề bảo lựa một cái mà mỡ cữa. Hai người linh vưng lời lựa một chập lâu mở cửa hết ra. Người biện chia ra 15 người ở trước chận mấy nẻo đường, còn 5 người vào trong mỗi người chận một cái cửa sổ, còn 10 người cầm súng lục-liên đứng bao vòng cữa cái, người biện thời đứng giữa.

Quan chánh sỡ mật-thám, đội Tài, đội Hóa, đội Mẫn bước lên thềm dòm vô kẹt thấy trong còn dốt đèn, lại nghe tiếng nói chuyện thi cả mừng.

Quan chánh sỡ mật-thám gỏ cửa một chập lâu chẳng thấy trả lời.Thầy đội Tài bèn lấy xâu chia khóa lựa một cái mà mỡ cữa, khi mỡ bét hai cánh cữa,bốn người đi vào dòm mấy căng phòng không thấy ai cả,nhưng đèn thắp sáng như ban ngày.

Quan chánh sỡ mật-thám bão ba thầy đội hảy cầm súng đặng hờ việc xãy đến, ba người nghe bão đều rút ra mỗi người cầm hai cây súng lục liên.

Khi tìm kiếm hết ở dưới không thấy ai, quan chánh mật-thám bão đi lên lầu bốn người vừa đi lên đến lầu bổng nghe tiếng nói chuyện rầm rì, quan chánh sỡ mật-thám ra dấu bão ba người dừng bước lòng tai nghe.

Quan chánh sỡ mật-thám đề tai vào cữa nghe tiếng người rên siết, và tiếng hỏi rằng : « Ông liệu chừng nào mới tĩnh

https://tieulun.hopto.org

được. » Nghe quan lương-y trả lời rằng : « Khó lắm bịnh rất nguy cấp ít nữa là một tuần lễ. » Quan chánh sỡ mật-thám nghe nói rỏ biết ông Hãi-Thọ bị thương ở trong phòng ấy, liền xô cữa bước vào, vì cữa không có khóa, quan chánh sỡ mật-thám nói rằng : « Tôi chào quan lương-y Lơ-Mon và ông Xuân-Ngọc.

Quan lương-y Lơ-Mon đang lo mốc đạn cho ông Hãi-Thọ, còn chàng Xuân-Ngọc lau mồ hôi cho ông, bổng nghe nói ngó lên thấy quan chánh sỡ mật-thám hai tay thọc vô túi quần, miệng ngậm thuốc xi-gà khói lên ngui ngút, còn ở sau có ba thầy đội cầm súng lục liên chĩ ngay mình.

Quan lương-y Lơ-Mon và Xuân-Ngọc biết việc không lành, nhưng nói thầm rằng : « Mình là người ngay dẫu cho có bị bắt cũng có ngày gỡ tiếng được. »

Quan lương-y Lơ-mon nói: «Tôi chào quan Chánh sỡ mật-thám, chẳng hay nữa đêm ông đến nhà tôi có việc chi quang hệ, sao ông chẳng kêu cữa, lại làm ngan phá cữa vào như vậy. »

Quan chánh sỡ mật-thám cười và nói : « Ông và Xuân-Ngọc thật là dám quá lộng như thế, hảy đưa tay chịu phép nước cho rồi. »

Quan lương-y Lơ-Mon cười trả và ra tuồng ngạc-nhiên hỏi rằng :« Tôi có tội lệ chi mà quan chánh-sỡ mật-thám nói như vậy ?

— Nầy Lơ-Mơn ông chớ có giả hàm, ông là người dối đời, nay rỏ lại thật quả là một tay lợi hại, ông còn nhiều án rất quang hệ.

Quan lương-y Lơ-Mon nghe nói có sắc giận ông nói rằng : nầy quan chánh sỡ mật-thám tôi mà tuân cho ông bắt đây là chẳng muốn cho đôi bên đổ máu đó thôi. Vã lại tôi và chàng Xuân-Ngọc đây là người ân nặng của ông Hải-Thọ ra công cứu giúp người trong cơn nguy biến nầy, vì bề ngoài mà ngài phải lầm lạc như vậy,ngài cứ đến bắt tôi và Xuân-Ngọc, chừng ông Hãi-Thọ tĩnh lại sẽ biết ngay gian thế nào ?

Quan Chánh sỡ mật thám thổi (tu hit) tức thì người biện và mười người lính đều cầm súng tràng lên quan Chánh sỡ mật thám bảo người biện vô còng tay Lơ-Mon và Xuân-Ngọc.

Chàng Xuân-Ngọc thấy vậy cười và nói với quan chánh

https://tieulun.hopto.org

sở mật thám rằng : « Việc chi ông đem binh lính theo dữ vậy ? Như thế ông chánh phải một người mật-thám trứ danh đó, ông đến đây một minh tôi và quan lương-y cũng chịu trói. »

Quan chánh sở mật-thám nghe nói có sắc thẹn và nói rằng : « Ta chỉ biết ngươi là một tên lợi hại nên ta phải đề phòng rất nghiêm nhặc chẳng phãi bây nhiêu đây thôi, ta còn bao giây tứ phia ở ngoài.

Quan lương-y Lơ-Mon nói Xin quan chánh sở mật-thám hảy đem ông Hải-Thọ vào nhà thương Đồng-Đất và nói giùm với quan lương-y Angot, ngài hết lòng săn sóc giùm ông Hải-Thọ chừng ông định tỉnh sẽ biết tôi và Xuân-Ngọc ngay gian thế nào.

Quan chánh sở mật-thám thấy người biện cống Lơ-Mon, và chàng Xuân-Ngọc rồi ông nói rằng « Tôi cứ theo phép luật, và việc bổn phận thi hành vậy xin nhị vị thứ cho. » Ông day qua bảo linh khiên ông Hải-Thọ ra xe rồi đồng kéo nhau trở về sở. Còn ông Hải-Thọ chở vào nhà thương cho quan lương-y Angot điều trị.

THƯ VIỆN QUỐC GIA
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE
NATIONAL LIBRARY OF
INDOCHINE

Xin xem qua cuốn thứ ba thì rõ.

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIỆT NAM

https://tieulun.hopto.org

64b

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức-Lưu-Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1· Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên) 4 cuốn giá mỗi cuốn 0$50
2· Vì nước hoa rơi » 1 cuốn » 0 40
3· Trường-Tình Bí-Mật (Dương-minh-Đạt) 12 cuốn » 0.40
4· Lê-thái-Tổ (Nguyễn-chánh-Sắt 4 cuốn » 0.50
5· Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử) 4 cuốn » 0.40
6· Đêm rốt người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu) 4 cuốn » 0.50
7· Khối-tình Mầu-nhiệm (Dương-minh-Đạt) » 0.40
8· Nhạc-Phi tái sanh Tiểu anh hùng Lý-bằng Phi 5 cuốn » 0.50
9· Nam-cực Tinh-Huy (Hồ-hiếu-Chánh) 6 cuốn » 0.45
10· Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn) 5 cuốn » 0.40

Sách đang in :

1· Oan-tình Ly-hận 7 cuốn giá mỗi cuốn 0$40
2· Lửa đỏ Lòng son (Vân-Trình) » 0 40
3· Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50
4· Đầu tóc mượn (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50

Mua sĩ mua lẻ đo nơi bổn hiệu có cho huê hồng nhiều.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM

https://tieulun.hopto.org

64

CUỐN BA

TRINH THÁM TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
GPA 0$ 40
N° 28839

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne -:- Saigon

IMPRIMERIE DUC-LUU-PHUONG
DIRECTION
RUE D'ESPAGNE N° 158 SAIGON
https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT-NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET-NAM

https://tieulun.hopto.org

M. 6217

65

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ BA

N 13820

III

Rỏ mặt Anh Tài

(Tiếp theo)

Hôm sau thiên-hạ nghe nói đều rần rần kéo nhau đến xem rất đông, kế đem ông Lơ-Mon và Xuân-Ngọc ra quan Biện-lý hỏi rằng: « Quan lương-y, ông bắt ông Hải-Thọ làm chi ? »

— Tôi chẳng bắt ông Hải-Thọ khi nào, ấy là chàng Xuân-Ngọc đem đến tôi cầu cứu bịnh cho ông.

Quan Biện-lý day qua hỏi Xuân-Ngọc rằng: « Còn chú toan bắt ông Hải-Thọ làm chi ? Chú hãy khai ngay đi.

— Tôi là người cứu ông, chớ tôi chẳng bắt ông già có ít chi cho tôi.

Quan Biện-lý nạt rằng: « Chú quả chánh án còn chối nữa sao. » Nói rồi lấy đưa lên một cây gươm và một tấm carte đưa cho chàng và tiếp rằng: « Có phải chú dùng lưỡi gươm nầy dọa người và gạt người chăng ? đêm hôm bắt ông Hải-Thọ quả có chú tại nhà người, chú lại khán cự với lính mà chạy, bấy nhiêu đó thì đủ rõ chú là một tay gian vậy. »

Xuân-Ngọc trả lời rằng: « Việc đã xảy ra như thế chánh quả tôi là hung phạm, song một đều làm bằng cớ chắc chắng của tôi là xin để ông Hải-Thọ tỉnh lại sẻ rỏ.

Quan biện-lý gặt đầu, rồi bảo đem giam ông Lơ-mon và Xuân-Ngọc chờ ông Hải-Thọ tỉnh lại sẻ rỏ ngay gian.

BIBL. ARSENAL
de Littérature
4°. 207

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn và Phong-Lôi được đắc kỳ sở nguyện thi vui mừng chi xiết, Phong-Lôi nói rằng : hiện giờ ông Hãi-Thọ còn nằm trong nhà thương Đồng-Đất ta phải lập kế chi cướp ông Hãi-Thọ, nếu chẳng cướp được ông Hãi-Thọ chừng ông tỉnh lại công việc cũa ta ắc trỡ ra tiêu hại.

Cao-Đoàn nói : « Tôi cũng tin như vậy, vì quan biện-lý còn chờ ôngHãi-Thọ tỉnh lại mới xữ thắng Xuân-Ngọc và ông Lơ-mon, ta phải mau tinh kế bắt ông Hãi-Thọ trước đi thi công việc mới lưỡng toàn được.

Phong-Lôi nói : có khó chi,việc cướp ông Hải-Thọ là một việc dễ nhứt. Bây giờ ông phải sữa sang đến thăm ông Hãi-Thọ đặng che miệng người, vì ai cũng biết ông là con nuôi cũa ông Hãi-Thọ.

Cao-Đoàn khen phải liềnđi thay đồ,còn Phong-Lôi giả ra một người Tàu rồi kêu bão sốp-phơ đem xe ra chạy đến nhà thương Đồng-Đất (Hôpital Drouhet). Khi xe đến nơi Cao-Đoàn và Phong-Lôi làm bộ hơ hải đi vá hỏi thăm phòng ông Hải-Thọ. Người anh-phạm-nhe (Infirmier) chỉ tới trước nói rằng : Ông hãy đi đến phòng số 60 kia, quan lương-y Angot đang chữa bịnh cho ông Hải-Thọ ở trong.

Cao-Đoàn cã mừng tỏ lòng cám ơn người phạm-nhe, rồi cùng Phong-Lôi đi vào đến phòng số 60 .Cao-Đoàn liền gõ cữa nghe tiếng bão « chờ một chút ».

Cao-Đoàn và Phong-Lôi dừng bước, lối 20 phúc đồng hồ bỏng thấy người phạm-nhe ra mời vào.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi bước vào quan lương-y Angot thấy Cao-Đoàn liền chào mừng và nói rằng : Quan Bác-vật mới hay sở mật-thám tìm được ông Hải-Thọ hay sao mà đến trễ như vậy ?

— Tôi mới hay nên lật đật vào đây, nói rồi bước lại thấy ông Hải-Thọ nằm mê mang. Cao-Đoàn giả bộ rơi lụy và nói rằng : Cha ôi ! xin cha tha tội cho con bấy lâu, con hết sức tầm kiếm nhưng không ra tâm tích,vì tưởng rằng bọn cướp bắt cha là một bọn côn-đồ hèn mạt, nên con theo bọn ấy mà dọ tin, té ra đứa bắt cha là một đứa quyền cao tước trọng như thế con làm sao tìm ra được, Cao-Đoàn làm bộ than thỡ rồi day qua nói với quan Lương-y Angot rằng : Xin quan lương-y hết lòng xem sóc cho cha tôi, thời ân ấy tôi sẻ đền ơn rất nặng ».

https://tieulun.hopto.org

Quan Lương-y Angot nói : ấy là phần việc của tôi, xin quan Bác-vật chớ có lo, tôi sẻ hết lòng săng sóc cho người.

Cao-Đoàn tỏ lòng cám ơn rồi từ giã cùng Phong-Lôi lên xe mà về, khi lên xe Cao-Đoàn nói :« May cho ta, vì Hãi-Thọ khó tỉnh lại được, vậy đêm nay ta phải làm thế nào đặng cướp ông Hãi-Thọ ? »

Phong-Lôi nói : « Có khó chi, ta giả ra quan lương-y Angot vô đem người ra về như trở bàn tay. »

Cao-Đoàn nói « Khó lắm, phải chi ta được vài tên bộ-hạ cho giỏi, đặng cần dùng trong việc nầy thì tiện biết bao. »

Phong-Lôi nói : « Tôi có hai tên bộ hạ, vỏ Tàu rất giỏi, mà vỏ Annam cũng hay, hiện bây giờ ở tại đường Lagrandière nhà cũ của tôi hồi trước, nếu ông cần dùng thời tôi bảo nó đến giúp ông thể.

Cao-Đoàn cả mừng nói : « Sao ông không nói cho sớm, nếu được như vậy càng hay lắm. » Nói rồi bão sốp-phơ (chauffeur) chạy đến đường Lagrandière ngừng ngay nhà Phong-Lôi. Phong-Lôi bước xuống xe ngó lại nói với Cao-Đoàn rằng : « Ông hảy ngồi ngoài nầy để tôi vào đắc chúng nó ra. »

Nguyễn Phong-Lôi có nuôi hai tên thủ hạ, tên là ba Gấu và chín Voi đều là tay hung dữ giết người không gớm tay.

Ba Gấu và chín Voi từ ngày thấy Phong-Lôi đi đâu mất không về thì nghi rằng : Chắc Phong-Lôi đả bị giết chết nên đêm ngày đi tìm kiếm dọ tìm, song không ra manh mối chi cả. Phần tiền bạc xài hết, một hôm chín Voi nói với ba Gấu rằng : « Nầy anh ba, bây giờ anh em mình đả hết tiền xài vậy bây giờ anh và tôi đi lại khui tũ sắc của mả chín Xòn ở đường Mac Mahon lấy ít ngàn về xài đỡ ngặt nghèo nầy.»

Ba Gấu nói : « Anh cũng tính như vậy đó song còn sợ một nỗi. »

— Nỗi gì ?

— Cô hồn côn-nôn kêu.

— Ý, anh sao nói chuyện xuôi không, mới tính đi làm ăn thời anh lo trù trước.

Phong-Lôi đứng ngoài rình nghe ba Gấu và chín Voi nói chuyện tức cười, bèn lấy cái mặt giả đeo lên cầm súng lục liên bước vào nói rằng : « Hai đứa bây quả là một bọn ăn cướp, bây tính đi giựt của người, vậy ta phải bắt bây mà bỏ tù.

https://tieulun.hopto.org

Ba Gấu và chín Voi kinh hồn oản vía, hai tay đưa lên lè lưỡi trợn mắt một chập lâu chín Voi nói nho nhỏ với ba Gấu rằng : « Thật cái miệng của anh là miệng ăn mấm thúi, nên nói đâu thì có đó ».

Ba Gấu hỏi : « Ông lấy cớ chi nói bọn tôi là ăn cướp.

— Quã hai đứa bây mới nói chuyện còn già hàm nữa sao ?

Chín Voi nói : « Có giấy tờ chi mà làm chứng bọn tôi mới nói thì đưa ra coi ?

Phong-Lôi cười ngất nói rằng : « Hai đứa bây điên hay sao, những đều ta đả nghe thì bắt chúng bây ngay.

Chín Voi thấy vậy liền nhảy đến dụng thề « Mảnh-hổ-nhập-động » mà đánh vào háng cũa Phong-Lôi.

Phong-Lôi lập tức nhảy khỏi và nói rằng : « Hai đứa bây muốn ta bắn chết hay sao ? »

Ba Gấu và chín Voi nghe hâm bắn cã kinh ngó vào mủi súng thấy chủ mình là Phong-Lôi. Chín Voi và ba Cấu lây làm lạ ngó sửng.

Phong-Lôi cười ngất nói rằng : « Thế nảy giờ hai đứa bây tưởng ta là mật-thám phải chăng ? »

Bây giờ chín Voi và ba Gấu mới nhận là chủ mình, thì mừng rở chạy lại hỏi rằng : « Gần một tháng nay ông đi đâu mất, bỏ hai anh em tôi ở nhà lo gần rụng hai hàm răng, ngày mai đây tới đầu tháng, không có tiền trả cho chũ phố, nên đêm nay bọn tôi tính đi khui tủ sắc cũa má chinh Xồn. Nào dè ông đã về, thế là chúng tôi khỏi đi làm đạo chich. »

Phong-Lôi nói thôi hai đứa bây hảy đi cùng tao bây giờ, còn cái phố nầy bỏ đi, đồ đạt củng không bao nhiêu để cho chủ phố lấy bán mà trừ trong tháng nầy.

Ba Gấu hỏi : bây giờ ông tín đi đâu ?

— Đi về nhà mới, thôi hãy sửa sạng đi cho mau kẽo mất ngày giờ qui báu của ta hết.

Ba Gấu và chín Voi chạy vào lấy quần áo bỏ vô hoa-ly (valise) rồi xách theo Phong-Lôi.

Khi ra đến nơi chín Voi bão lên rằng : khoan khoan đả để chờ tôi một chúc, và nói và chạy trở vào lại bàn viết lấy một tờ giấy viết chử rất lớn như vầy :

Cùng ông chủ phố.
Húy châu cha, húy châu cha.
Hôm qua thua hết một ngàn ba,

https://tieulun.hopto.org

Nên cuống gói hui xẳn xèn,
Thôi ít chử cho ông chũ nhà.

Ký tên
quan đại lương-y
CHÍN-VOI.

Chín Voi viết rồi cười ngất, lấy một cây kim gút gâm đính trên mặt bàn xong đi ra khóa cửa đến nói : « Rồi rồi đi đâu thì đi. » Kế sốp-phơ đạp máy chạy tuốt về Chợlớn.

Khi về đến nơi Cao-Đoàn và Phong-Lôi dắc chín Voi và ba Gấu vào phòng kín đặng tìn mưu bắt ông Hãi-Thọ.

Vô đến nơi Phong-Lôi kêu ba Gấu chín Voi chỉ Cao-Đoàn nói rằng : « Ông chủ đây là quan Bác-vật, ông cần dùng hai người, vậy từ đây hai người hãy hết lòng với ngươi sẽ được no cơm ấm áo.

Chín Voi và ba Gấu dạ dạ vưng lời.

Phong-Lôi day qua nói với Cao-Đoàn rằng : Tôi biết thế Hãi-Thọ khó tỉnh lại. còn việc cướp hẫu đêm mai ta mới có thế cướp được.

Cao-Đoàn gặt đầu nói : ông liệu thế nào được cứ thi hành ngay.

Phong-Lôi hỏi ba Gấu và chín Voi rằng . hai người biết trong ty mật-thám có người Annam nào giỏi không ?

Ba Gấu nói : Có ba người đội Tài đội Hóa và đội Mẫn.

Phong-Lôi hỏi : Hai người có thế nào bắt được đội Tài đội Hóa về đây chăng ?

— Thưa không dám chắc.

Phong-Lôi kề vào tai nói với ba Gấu và chín Voi rằng : ngày mai chúng bây phải làm như vầy, như vầy.

Đêm sau vào lối 4 giờ chiều, đội Tài và đội Hóa đang đi dài theo con đường bu-lơ-va đờ-la-som (Boulevard de la Somme) bỗng thấy trước mặt có hai người giắc tay nhau đi lên.

Đội Hóa nói rằng : « Đêm nay tôi với thầy vào nhà thương rinh, vì tôi nghe chắc rằng sẽ có một bọn hung thủ khác. »

Đội Tài hỏi : sao thầy chắc được ?

— Là vì nếu quả Xuân-Ngọc và Lơ-mon hung phạm thời hẳn bắt ông Hãi-Thọ giam cầm một cách khổ khắc hoặc giết mất đi rồi, chớ đâu có lẽ săng sóc như vậy ? Tôi định quyết rằng một bọn hung thũ khác bắt ông Hải-Thọ, chàng Xuân-Ngọc là người Nghĩa-Hiệp đã tìm ra giực lại đem ông

https://tieulun.hopto.org

Hải-Thọ về đến cậy quan lương-y Lơ-mon cứu cấp. Còn bọn ấy quyết trả thù nên kêu điện-thoại (giây thép nói) cáo oan đó. Và có lẽ chúng nó băng-tin sẽ đến cướp ông Hải-Thọ cho mất tang chứng vậy,

Đội Tài nghe đội Hóa nói hữu lý gặt đầu lia lịa và nói rằng : thầy luận rất đúng, vậy hai ta đêm nay vào đó coi động tịnh lẽ nào. » Đội Tài nói đến đây đội Hóa kéo cánh tay nói rằng : thầy hảy dòm tới trước coi hai tên ấy làm đều chi rất lạ thật đáng nghi quá lẻ.

Đội Tài dòm đến trước thấy hai tên đều bận đồ ca-ki vàng mang giày da đen, hai tên ấy đi một khúc đường lại ngồi xuống mỗi tên moi một cái lỗ tròn, lối bằng khu chén rồi đứng giậy đi, mà hễ đi lối 50 thước tây thì ngồi xuống mà moi. Đội Tài và đội Hóa đi theo ở sau hai tên ấy rình mà coi.

Còn hai tên ấy cứ lệ như thường chúng nó đi đến con đường Pellerin lại đi trở lên, nhưng cũng làm y như vậy, có chỗ tráng ết-phan chúng nó moi không được thì vẻ một cái đầu hình, rồi đứng giậy mà đi. Đội Hóa và đội Tài lấy làm lạ đi theo hai tên ấy đến 6 giờ tối. Còn hai tên ấy cứ làm lệ thường đi đến đường nờ-rô-đôm, rồi đi trở lên tuốt qua Thị-nghè cũng y như cũ, chúng nó đi khỏi Thị-nghè tới ngã ba qua Giadịnh thì đã gần chinh giờ tối, đội Hóa và đội Tài cũng cứ việc theo. Khi đến ngả ba bỏng thấy hai tên ấy đi trở lại. Còn đội Hóa và đội Tài cũng cứ việc đi trở lên như người đi đường.

Khi hai tên ấy đi ngang qua, bèn chia nhau một tên chụp đội Hóa và một tên chụp đội Tài, vật té nhào xuống chúng nó rất mạnh bạo đè rồi lấy khăn tẩm thuốc mê trong túi bịt vào mũi, đội Tài và đội Hóa thất thế và yếu sức, nên một lát mê-mang.

Một chập lâu Phong-Lôi cầm bánh xe hơi chạy lại nói rằng : « khen cho hai đứa bày đó, thôi hảy đem nó lên cho mau. » Ba Gấu và chín Voi thấy xe đến cả mừng, khiên đội Tài và đội Hóa lên xe, rồi leo lên Phong-Lôi mở máy chạy tuốt về nhà.

Khi về đến nhà Phong-Lôi vô cho Cao-Đoàn hay, và hối đem đội Tài đội Hóa nhốt vào phòng kin, rồi kêu ba Gấu chín Voi dặn rằng : « Hai ngươi phải giã ra hai người khách-trú nước Quảng-đông mà làm như vầy ! như vầy !

https://tieulun.hopto.org

Ba Gấu chín Voi dạ dạ chạy vào phòng giả ra hai người nước Quảng-đông, bỏ súng lục liên vào lưng xong kéo ra chợ mướn một cái xe hơi chạy đến nhà thương Đồng-Đất.

Khi đến nơi ba Gấu chín Voi xuống trả tiền xe xong đi lại nói với người gát cửa rằng : Hai đứa tôi là đội Tài và đội Hóa đi lại đây đặng dọ bắt đứa gian nhân xin ông cho vào.

Người gát cữa hỏi : hai chú xưng rằng đội mật-thám vậy có bằng cớ chi chứng chắc chăng ? Ba Gấu và chín Voi nói một lược rằng : « Có ! rồi lấy bằng chiếu mật-thám đưa ra người gát cửa thấy quả liền cho vào, và thông tin cho nội trong nhà thương hay bảo đừng cãng trở hai người khách Quãng-đông ấy là mật-thám của nhà nước.

Bởi cớ ấy nên ba Gấu va chín Voi được thong thả : lối 12 giờ khua chín Voi nói với ba Gấu rằng : Anh hãy ở đây coi chừng để tôi ra đem đồ vào, bây giờ chắc là ông chủ đã đến rồi, nói rồi ra phía sau chỗ ước hẹn thời thấy Phong-Lôi chờ sẳng.

Phong-Lôi đưa cho chín Voi một cái hình bằng rơm bão đem vào phòng Hải-Thọ, chín Voi lảnh đem vào rồi cùng nhau khiên ông Hải-Thọ để xuống gạch lấy cái hình ấy để lên đắp mền như cũ. Xong rồi khiên ông Hải-Thọ ra chỗ ấy, chiền nhau leo rào mà ra lên xe chạy tuốt về nhà.

Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng : « Bây giờ ta hảy đem Hải-Thọ về núi lập tức nếu để đây sợ sanh chuyện lôi thôi cho mình.

Phong-Lôi nói « tôi cũng tính như vậy » nói rồi day qua bảo ba Gấu chín Voi vô đem đội Tài đội Hóa ra xe đặng đem đi luôn.

Cao-Đoàn nói : « Đem hai đứa nó về trển làm chi, ấy là mình chĩ ổ cho chúng nó, vậy để chúng nó ở đây thời tiện việc hơn, còn ta đem ông Hải-Thọ về núi rồi ta sẻ trở lại mà tin.

Phong-Lôi nói ông muốn sao tôi sẻ làm như vậy. Còn hai đứa ấy tài trí chi mà cho nhọc, nói rồi kêu ba Gấu chín Voi bảo thôi, và ra lên xe đi về núi.

Nói qua quan lương-y Angot hôm sau lật đật đi vào thăm bịnh ông Hải-Thọ coi thể nào, ông vừa xô cửa bước vào thấy người Anh-phạm-nhe (infirmier) nằm dưới gạch ngủ mê ông nói rằng : Tệ cho anh-phạm-nhe thi thôi, rồi bước

https://tieulun.hopto.org

lại đỡ mền, ông vừa dỡ thời ngạc-nhiên, mình mẫy rởn óc, chơn rung, vì thấy một cái hình thắt bằng rơm, quan lương-y Angot bước lại kêu người Anh-phạm-nhe, một hồi người Anh-phạm-nhe mới tỉnh giậy thấy quan lương-y Angot thì ra tuồng sợ hải.

Quan lương-y Angot biết việc nầy rất quang hệ nên hỏi người Anh-phạm-nhe rằng : Ông Hãi-Thọ ở đâu ?

— Ong nằm đó.

— Thầy bước lại coi.

Người Anh-phạm-nhe bước lại dỡ mền ngó thấy thất sắc mặt ngó trân trân không nói một lời nào dặng.

Quan lương-y Angot thấy vậy, liền hỏi đêm hôm có ai lại chỗ nầy chăng ?

Người Anh-phạm-nhe đứng nhớ một hồi rồi nói rằng : Có, có, phải rồi đêm hôm có hai người khách vào đây xưng rằng đội Tài và đội Hỏa, một lát sao lại đề tôi xuống để thuốc mê vào mũi thời tôi mê mang từ đó đến sau không hiểu chi nữa.

Quan lương-y Angot nghe nói cả kinh kêu người gát cữa đêm hôm hỏi rằng : « đêm hôm có hai người khách quãng-đông nào vào nơi cữa ấy chăng ? »

Người gát cữa nói : « có hai thầy đội mật-thám.

Sao chú biết người ấy là mật-thám ?

— Vì có chưng bằng chiếu rỏ ràng.

— Trời ôi ! quá rồi !

Lập tức quan lương-y Angot kêu điền thoại cho quan chánh sỡ mật-thám đến, quan lương-y Angot chào rồi tỏ hết các việc bọn cướp đã bắt mất ông Hãi-Thọ rồi, quan chánh sỡ mật-thám nghe nói biến sắc nói rằng : « Nếu vậy bọn nầy còn phe đãng rất đông » nói rồi bước lại giở hất cái hình rơm thấy ở dưới có một phong thơ, quan chánh sỡ mật-thám lấy xem có mấy hàng chữ Pháp như vầy :

Quan lương-y Angot.

« Chúng ta là bọn thủ hạ của Xuân-Ngọc và Lơ-Mon đến « xin rước ông Hải-Thọ về nhà riêng mà cứu cấp đó.»

« Còn hai cái bằng chiếu mật-thám là ta mượn của đội Tài và đội Hóa hiện giờ đội Tài và đội Hóa ở tại nhà chúng ta. Ít ngày đây thì hai thầy sẻ về.

Ký tên :

. Ba Gấu chín Voi

https://tieulun.hopto.org

Quan Chánh sở mật-thám xem rồi cã kinh nói rằng : Nếu vậy đội Tài và đội Hóa đã bị chúng nó bắt rồi, nói rồi lập tức đi xem xét coi bọn ấy đem ông Hải-Thọ ra ngả nào, đi xung quanh ra sau xem thấy một chỗ vách rào có dấu chơn, quan chánh sở mật-thám nói : Đêm hôm chúng nó ra ngả này, bậy quá, phải chi ta đề phòng thì có đâu đến đỗi, lấy ăn kết xong đồng trở về.

Vì việc xảy ra rất bí-mật ấy, sáng hôm sau các báo Tây, Nam đều nói rỏ, thiên-hạ đồn rùm tai. Người thì nói rằng : có một bọn hung phạm khác chớ còn quan lương-y Lơ-Mon và Xuân-Ngọc là người vô tội. Còn kẻ lại cải rằng : quả quan lương-y Lơ-Mon và Xuân-Ngọc là hung thủ.

Nói qua năm Hùng và sáu Vốn thấy chủ đi qua nhà quan lương-y Lơ-Mon gần hai ngày không về, năm Hùng nói với sáu Vốn rằng ; chắc là ông Hải-Thọ phải bị bịnh nặng nên chủ không về, bây giờ tôi và anh qua thăm thử coi thể nào.

Sáu Vốn nói : Hai ta không quen lớn thân thích với lảo già ấy, mà đi thăm làm khỉ móc gì, bây giờ ta sửa sạng đi chơi còn bổ hơn nữa.

Năm Hùng nghe sáu Vốn bảo đi chơi gặt đầu nói rằng : Đi thì đi.

Nói rồi hai người thay đồ lục soạn mang giày hàm ết vẫn nhau đi vòng xuống hãng mời, vô coi hàng hóa một chập lâu thoãn mãng, sáu Vốn nói rằng : Nầy anh! bữa nay tôi với anh vô ăn một bửa cơm tây cho tới cổ họng rồi kêu một con thọa giắt đi vòng xuống mé sông dởn chơi thì cái vui sướng nào bằng, chừng ấy tôi và anh làm người sướng.... nhứt trên đời.

Năm Hùng hỏi : Anh có tiền hôn ?

— Tôi còn hai cắt hè.

— Nồi đất ôi ! Anh rủ tôi mà trong lưng có hai cắt làm sao cho đũ, thôi bây giờ kiếm tiệm China uống nước lòng-chễn ăn bánh bàng cho no bụng thời xong.

Sáu Vốn nói : Được, thôi đi.

Hai anh em đi lên chợ mới vào tiệm nước của khách trú, bảo đem một bình trà lòng-chễn, rồi cùng nhau ăn uống rất nên vui vẽ.

Một chập lâu năm Hùng bảo thôi đi.

Sáu Vốn nói : khoan để tôi tín coi chi-tố đã, nói rồi tín rằng : ăn hết bốn dĩa bánh, bốn với bốn là một cắt sáu, và

https://tieulun.hopto.org

tám là hai cắt tư ». Tin đến đây nói : « Húy ăn dư, ăn dư bốn lúi. Anh có không ?

— Tôi quên đem theo.

— Bây giờ làm sao ?

— Anh dòm coi khách-trú ngó lơ bỏ túi một cái dĩa.

Sáu Vốn nghe nói khen hay, liền sẻ lén khi khách trú ngó lơ lấy một cái dĩa thồn vô túi lục soạn, nghe một cái tẹt dòm lại thấy miệng túi rách xề xệ liệu chúng ngó thấy liền hỏi năm Hùng rằng : Khó lắm anh, tuối rách rồi, chúng thấy làm sao ?

— Anh ôm lên làm bộ đau bụng.

— À à, hay giữ hé, anh tin kế không thua gì Cao-biền-Ánh đa, nói rồi đứng giậy làm bộ đau ôm bụng đi ra, khách trú tin tiền chẳng hai cắt. Khi ra khỏi tiệm năm Hùng cười ngất nói rằng : « Mình làm như vậy chừng 10 lần chắc chệt đóng cữa hết bán nước nữa ».

Sáu Vốn nói : « Anh đừng có cười mình lỗ nhiều lắm ».

— Tại sao mà lỗ ?

— Cái áo tét bét cái túi và giặt áo nửa, có phải lỗ chăng ?

Và nói và đi thẳng lại trước nhà hát tây (Théâtre Municipal) kim một cái băng trống mà ngồi trò chuyện, sáu Vốn dòm thấy có hai người cầm hai tờ nhựt báo đi lại băng nấy ngồi đọc, đọc rồi lại băng khác lật ra mà đọc, sáu Vốn khbiều năm Hùng nói rằng : Nầy anh, anh hảy coi hai thằng điên nhựt trình thảy không ? »

— Cái gì gọi rằng điên nhựt trình ?

— Vậy anh không thấy nó xách đi lại băng nào có người ta thì ngồi đọc, đọc rồi đi lại băng khác đó hay sao.

Năm Hùng dòm thấy rồi nói rằng : Ấy là nó muốn khoe rằng nó biết chữ chớ có lạ chi.

Sáu Vốn năm Hùng nói chuyện giây lâu, thời hai tên ấy đi lại ngồi một bên ; năm Hùng và sáu Vốn lặng thinh, để nghe coi nó nói gì.

Còn hai tên ấy ngồi xuống, tên mập lật tờ nhựt báo ra nói rằng : Theo việc ấy trong tờ báo nầy đả nói rõ thời quả thằng Xuân-Ngọc là một đứa ăn cướp, còn quan lương-y Lơ-mon là một đứa sâu hiểm.

Người ốm nói : « đâu anh đọc lại hết cho tôi nghe, nảy giờ tôi nghe củng chưa rỏ. » Người mập liền đọc hết câu

https://tieulun.hopto.org

chuyện chàng Xuân-Ngọc và quan lương-y Lơ-mon bị bắt đến khi bộ hạ của Xuân-Ngọc đến cướp ông Hãi-Thọ ở trong nhà thương vân vân.

Năm Hùng sáu Vốn nghe hai người ấy nói thì cả kinh, mồ hôi nhỏ giọt. Song nín lặng để nghe hết câu chuyện (nguyên hai người ấy là ba Gấu và chín Voi vưng lời Cao-Đoàn và Phong-Lôi bảo đi rao cho thiên hạ biết Xuân-Ngọc và Lơ-mon là kẻ hung phạm ác đức).

Còn chín Voi nghe ba Gấu độc xong, làm bộ mặt giận nói rằng : « Quân ác đức thiệt không kể trời cao, đất rộng, biển lớn, núi to là chi cả, thằng Xuân-Ngọc dầu cho tôi giết một trăm đao củng chẳng gớm tay.

Sáu Vốn có tánh nóng nải liền giọt miệng hỏi rằng : « Thầy nói như vậy mà có bằng cớ chi, cho Xuân-Ngọc là kẻ hung phạm chăng ?

Chín Voi nói : « Còn không bằng cớ nửa, đả đến nhà bắt rỏ tang tích đó không phải bằng cớ sao ? »

Sáu Vốn nói : « Thầy phải biết rằng Xuân-Ngọc là người nghĩa-hiệp ra ơn cứu ông Hải-Thọ mà bị tiếng oan đó, thầy có biết thì nói, còn không biết thì thôi chớ có nghe lời mấy tờ báo vô-tâm không được đa.

Chín Voi nói : « Sao lại không được, tôi nghe lời mà chú làm gì tôi. » Ba Gấu củng cả giận tiếp rằng : « Hai chú có phải là một bọn ăn cướp với Xuân-Ngọc chăng ?

Năm Hùng sáu Vốn cũng cã giận nói rằng : « Hai chú nói chúng tôi không dám làm chi đến hai chú hay sao ? »

Ba Gấu và chín Voi lập tức nhãy lại thoi vào mặt năm Hùng và sáu Vốn.

Năm Hùng rước đánh với ba Gấu còn sáu Vốn rước đánh với chín Voi.

Ba Gấu nhắm bàng tang của năm Hùng mà đánh, năm Hùng rất lẹ tránh khỏi rồi đá vào nách cũa ba Gấu, ba Gấu trở bộ tránh khỏi rồi nhãy lên lối hai thước tây, mà đánh vào đầu cũa năm Hùng. Năm Hùng tránh, rồi chờ khi chơn của ba Gấu vừa rớt xuống đất, năm Hùng nhảy đến nhập nội dùng thế « Triền-phong-thối » mà quét chơn của ba Gấu, ba Gấu tránh không kịp nên té ngửa lỗ đầu.

Còn sáu Vốn củng đánh chính Voi vừa lỗ đầu và sặc máu thì biện tậy đến bắt cả hai đem về bót.

https://tieulun.hopto.org

Khi đem ra hỏi thì năm Hùng sáu Vốn khai rằng : Hai tôi là người ở cũa thầy Xuân-Ngọc.

Ông cò lập tức giãi năm Hùng, sáu Vốn qua tòa để buộc án đồng lỏa trong việc cướp ông Hải-Thọ cùng chàng Xuân-Ngọc.

Nói về chàng Xuân-Ngọc đang ngồi trong khám, bỗng thầy người lính dẫn năm Hùng sáu Vốn vào ngạc-nhiên, khi người lính trỡ ra, Xuân-Ngọc kêu năm Hùng sáu Vốn hỏi rằng : « Tại sao hai người bị bắt như vậy ».

Năm Hùng sáu Vốn dòm lại thấy chủ liền khóc nức nỡ hỏi lại rằng : « Còn thầy tại sao bị bắt nửa ».

Hai đàng tỏ hết nguồn cơn, Xuân-Ngọc nói nếu vậy thì dễ cho ta lắm.

Thứ năm tuần sau thấy mấy con đường xung quanh tòa án thiên hạ dập dều, vì ai ai củng đồn rằng : Ngày thứ năm tới đây sẻ xử chàng Xuân-Ngọc và quan lương-y Lơ-mon ai lại chẳng muốn nghe chuyện ? Vì thế mà các đường quanh lộ người ta chen chật như núi, tràng như biển, chen lấn như nước trào, tiếng la nói rền đất, thật là thiên hạ đi coi như hồi tấn-vương.

Làm cho nhà nước phải đem ba cái thủy xa để bôm nước cho người giải tán.

Kế đúng tám giờ hai mươi đem nội vụ ra xử, bang đầu quan Tòa hỏi quan Lương-y Lơ-mon rằng : Ông và Xuân-Ngọc bắt ông Hải-thọ mà làm chi ?

Quan lương-y Lơ-mon (Lemontes) trả lời rằng : Chàng Xuân-Ngọc đem đến tôi chữa bịnh, vả tôi là y sanh hễ thấy bịnh thì làm, chớ ngoại ra không biết việc chi khác nửa.

Quan Tòa day qua hỏi Xuân-Ngọc rằng : Còn chú là học-sanh tại trường y viên Pháp-quốc cớ chi chú lại bỏ học trốn về mà bắt ông Hải-Thọ hảy khai ngay đi.

Xuân-Ngọc nghe hỏi ngạt nhiên chàng trả lời rằng : Thuỡ nay tôi ở tại Saigon chớ không có du học đâu cả.

Chú đừng có chối, đây nầy chú coi cái thơ đây thì rỏ, chú là con nuôi của quan lương-y Bertin (F). Còn cha mẹ ruột của chú quê ở tại Giadịnh khuất khi chú mới 9 tuổi còn chú thời quan lương-y Bertin đem chú về nuôi, lại cho chú ăn học như con ruột của ngài. Khi ngài hồi quê dưỡng lão đem chú theo về Pháp cho học tại trường y-khoa viện, và chú sẻ được hưởng cái gia tài rất lớn của ngài. Sau lại chú

https://tieulun.hopto.org

chẳng biết ơn ngài còn trốn về bên nây đặng kết phe đãng cướp người giựt của ?

Xuân-Ngọc nghe quan Tòa nói một giọt như sống reo nước chảy, rỏ hết công việc cũa mình thì cúi mặt xuống lặng thinh.

Kế chàng tiếp lấy cái thơ cũa quan Tòa đưa cho mình xem Chàng vừa xem thì ra tuồng ưu sầu và sợ hải.

Thơ ấy như vầy :

Paris le.....Août.....

Quan chánh sở mật thám hiện tại Saigon.

Bạn yêu dấu,

Tôi có một việc cậy nhờ bạn. Nguyên tôi có một đứa con nuôi tên là Xuân-Ngọc (tên nhập tịch pháp là E. Bertin (F). Nhưng vì nó bỏ học mà trốn về Nam. Tôi thương nó lắm, đêm ngày hằng tư tưởng luôn.

Vậy xin bạn truy tầm giùm coi nó về bên Nam nó làm việc chi ? bạn sẻ hồi tin cho tôi biết.

Rất cám ơn bạn lắm.

Một người bạn thiết nghĩa tại Bá-lê.

Ký tên :

Docteur Bertin (F)

Xuân-Ngọc xem thơ rồi nói rằng : « thật quã như lời của quan tòa nói, khi nảy tôi chịu tôi là con nuôi của Bertin lương-y. Tôi về đây đặng thăm một người tình nhân cũa tôi mà thôi, chớ ngoại trừ không còn chuyện chi khác hơn nữa. Còn nói rằng : Tôi kết phe tựu đãng thật là việc phi lý giã lại việc ông Hải-Thọ ra ơn cứu người khỏi tay bọn hung thũ, mà phải thiệt hại cho tôi, tôi cũng ưng chịu sự thiệt hại ấy.

Quan tòa nói : « Chú còn chối nữa sao ? Thật chú nói chú không kết phe đãng phải không ? Để tôi bão đem phe đãng cũa chú vào coi chú còn chối nửa chăng cho biết,quan tòa nói rồi bão dẫn năm Hùng và sáu Vốn vào.

Chàng Xuân-Ngọc thấy hai đứa thời chàng cũng chẳng lấy làm lạ chi. Chàng nói với quan tòa rằng : Hai đứa nầy là bọn tớ của tôi lấy lẻ chi gọi rằng : phe đãng để giựt của người ?

https://tieulun.hopto.org

— Chú lanh à, còn đây nữa nói rồi đưa cho chàng một cái thơ, chàng tiếp lấy xem thơ ấy như vầy :

Quan lương-y Angot.

Chúng ta là bọn thủ hạ cũa Xuân-Ngọc và Lơ-mon, đến xin rước ông Hãi-Thọ vào nhà riêng mà cứu cấp.

Hai cái bằng chiếu mật-thám là ta mượn của đội Tài và đội Hóa.

Hiện giờ hai thầy còn ở tại nhà cũa ta, ít ngày đây hai thầy sẻ về.

Ký tên.

Ba Gấu và chín Voi.

. . .

Chàng xem rồi cười và hỏi quan Tòa rằng : « Thơ nầy là nghĩa gì ? »

Quan Tòa nói : « Bọn thủ hạ của chú đã đến cướp ông Hãi-Thọ khi hôm vậy chú phải khai ngay đi, nếu chú dấu thời ta không tư vị.

Chàng nói rằng : « Tôi hẵng thật không còn thủ hạ nào khác hơn năm Hùng và Sáu Vốn đây cả. Còn việc bắt ông Hãi-Thọ khi hôm, ấy là một bọn khác.

Quan Tòa chẳng thèm hỏi nữa, kẻ ăn xong rồi đọc lên rằng : « Quan lương-y Lơ-mon là người y sanh thấy bịnh thì bào chữa nên tha bổng.

Xuân-Ngọc, năm Hùng, sáu Vốn là bọn tụ hợp phe-đãng để giết người cướp cũa bằng cớ rỏ ràng nên đày đi đảo Côn-nôn 15 năm lưu xứ.

Quan lương-y Lơ-mon được tha thì mầng rỡ, song thấy Xuân-Ngọc là người ngay mắc nạn nên rơi lụy nói rằng : Xuân-Ngọc bạn yêu dấu ôi ! bạn hãy an tâm mà chịu trong trong đôi tháng ta quyết bắt đứa chánh phạm mà chuộc bạn đó.

Xuân-Ngọc tỏ tình cám ơn, còn năm Hùng, sáu Vốn thì chẳng buồn chi cả, Sáu Vốn nói với năm Hùng rằng : Như vậy thì được lắm, tôi với anh đi du-lịch không tốn tiền, lại đi có chú nữa thì còn chi khoái bằng.

Ai nấy nghe sáu Vốn nói thì cười rộ lên, kế linh giẫn Xuân-Ngọc năm Hùng, sáu Vốn trở về khám, đội bãy giắc xuống tàu đày đi Côn-nôn.

Xữ việc Xuân-Ngọc và Lơ-mon rồi, thiên hạ lần lần kéo

https://tieulun.hopto.org

nhau về, kẽ thi thương hại cho chàng, người thời cho quá đáng. Song tức rằng : Việc tám tâm mờ mờ sao chàng lại chiệu luật-hình ? ? ? Chẳng kêu này chi cả.

Sóng giồ rền tai, chơn trời mặt bể gió cuộn nước xao, một chiếc tàu từ ô-cấp nhắm đảo Côn-nôn tách dặm.

Tàu chạy một ngày một xa, trông bang đầu còn thấy rỏ, chập chập lại mờ mờ, khiến cho đòi người có nguồn tâm sự chi dinh dấp vào chiếc tàu, đứng trông phải cuộn ruột bầm gan, nhào lăn khóc mước.

Tàu ấy là tàu chi ? Ấy là chiếc tàu giãi tù ra đảo Côn-nôn vậy. Trong bọn tù thì dòm chỉ có ba người đang lo ra, dường như tin mưu kế chi đặng thoát thân vậy, nhưng thật quả, chàng Xuân-Ngọc lúc bây giờ chàng tin mưu bài kế đặng thoát khỏi lao oan toan giã danh trở về bắt Cao-Đoàn đem đến luật hình minh đều oan khúc. Chàng ngồi ưu sầu phiền nảo, dòm thấy bọn tù cũng ra tuồng ngơ ngẩn, ngẩn ngơ dường như ăn-năn hối ngộ những việc hung giữ của mình đã làm.

Bỗng thấy người quan tàu (capitaine) đi với hai người linh mà kiểm điểm tù nhơn, người quan tàu đi đến nơi chỗ chàng ngồi thời ra tuồng ngạc nhiên đứng ngó vào mặt chàng một hồi gặt đầu dường như quã quyết đều chi vậy.

Trời một người một tối, chàng sực nhớ đến nàng Kim-Sa thời rơi lụy thương thầm chẳng biết thân phận gởi vào đâu. Châu ôi ! kiếp má hồng sao hay mạng bạc, khi ta trở về biết nàng còn ở trên dương thế, hay là ngọc chìm đáy bể ?

Chàng nghỉ đến đây rơi lụy ròng ròng, chẳng phải chàng sợ chết mà khóc, sợ việc tù lao mà khóc, chính giọt nước mắt của chàng là giọt nước mắt tình. Chàng dòm lại thấy năm Hùng sáu Vốn ra tuồng vui vẻ chẳng chúc lo buồn. Sáu Vốn thấy chàng rơi lụy liền hỏi rằng : « Thầy buồn việc chi mà khóc vậy ? »

— Đã bị đày còn không buồn đợi chừng nào mới buồn ?

— Hồi nào mà buồn a thầy, tôi vui lắm, vì nếu không có những công việc oan khúc thình lình như vậy thì cái thằng Vốn nầy có biết Ô-cấp là thể nào. Côn-nôn là ở mô vã lại ra ngoãi củng có cơm ăn ngày hai bửa cũng no đủ vậy. Tôi chẳng biết buồn chúc nào cả.

Chàng nghe sáu Vốn nói cũng tức cười chàng đang ngồi lo tính, tính lo, lối 12 giờ khuya, bọn tù và linh tuần tàu

https://tieulun.hopto.org

đều ngủ hết chỉ còn vài ba người chia phiên nhau chụm lửa tàu mà thôi chàng đang ngồi thỡ than với năm Hùng và sáu Vốn bỗng thấy người quan tàu đi lại bảo chàng đi ra ngoài cho người hỗi chuyện. Chàng vưng lời đứng dày mà đi. Năm-Hùng sáu Vốn cũng đi theo sau.

Người quan tàu nạt rằng : « Ai bão hai đứa bây đi theo đó ».

Sáu Vốn nói : Tôi theo chũ cũa tôi.

Chàng Xuân-Ngọc cũng nói với quan tàu rằng : hai đứa nó là kẽ bộ hạ của tôi.

Quan tàu gặt đầu nói : nếu vậy thời đi ra cũng được ; khi ra đến trước mủi quan tàu hỗi rằng : phải người là con nuôi cũa quan lương-y Bertin (F) chăng ?

— Thưa phải, tôi chẳng biết ngài ; sao ngài lại biết tôi ?

— Tôi nhớ giai lắm. Ân-nhân ôi ! tôi là Scott đây, ân-nhân có nhớ khi ỡ Bá-lê chăng ?

Chàng Xuân-Ngọc nghe nói sực nhớ lại mừng rỡ bội phần nói lên rằng : Scott, Scott phãi ngài là người tôi cứu trên xe hỗa tại đường Tố-luân chăng ?

— Phãi chính là tôi. Ân-nhân ôi ! bởi sao ân-nhân phãi bị tội đường ấy còn ân-nhân trỡ về Nam hồi nào ?

Chàng nghe Scott hỗi thì ra vẻ vui mừng chàng nói rằng : nầy quan tàu ôi ! tôi trở về Nam là vì việc trăm năm cũa tôi. Nào dè trỡ về lại gặp cãnh thê lương của người yêu dấu, làm cho phãi chia lìa cuộc lương duyên túc đế của tôi. Chia lia bởi nơi bọn hung ác, quan tàu ôi ! nói ra luống những đau lòng. Con người ỡ trên đời ai có lương tâm thời thấy cãnh tượng cũa tôi ắc phải tuông lụy rơi châu. Chàng Xuân-Ngọc nói đến dây ra dáng đau đớn vô ngần.

Chàng tiếp rằng : từ ngày tôi đành cách biệt đường phụ của tôi trỡ về Nam, thi xiết bao cái cãnh khổ vi tình khổ vì người yêu dấu, chàng bèu thuật hết công việc từ khi, trở lại nước Việt-Nam, cùng đối thủ với Cao-Đoàn, lại khi cứu ông Hãi-Thọ và bị cáo oan cho Scott nghe.

Quan tàu Scott nghe nói thời ngó chàng một cách thương tâm, quan tàu nói rằng ; Ân-nhân ôi ! Ân-nhân là một người chi cao tài rộng, lại tay háo nghĩa, vã lại ân-nhân ra ơn cứu tôi khi trước, lẽ nào lúc nầy tôi chẳng cứu ân-nhân sao ?, tôi đả rỏ biết ân-nhân là tay tri-huệ, vậy thời ân-nhân phãi

https://tieulun.hopto.org

nghe theo lời tôi vượt nơi lao-khổ, trở về tìm mưu bắt tên hung phạm mà minh oan.

Chàng Xuân-Ngọc nghe quan tàu Scott nói chàng cám cãnh vô cùng, chàng nói rằng : Như thế thì tiện bề cho tôi minh rỏ khúc oan, song còn để cho quan tàu thiệt hại lẻ nào tôi nở đi cho đành.

Quan tàu Scott cười nói rằng ; Việc ấy rất dễ ân-nhân hãy tin toàn mầu đi bây giờ, còn việc ấy thì tôi nói rằng : Ân-nhân và hai tên thũ hạ cũa ân-nhân đã thát nên đem bỏ xuống biển trầm thì công việc yêm điềm.

Bây giờ tôi dưng cho ân-nhân một chiếc ca-nô (canot) bốn mả lực, bốn khẩu súng tay và lương thực đủ xây dụng trong bốn mươi lăm ngày ân-nhân hãy tìm nơi ẩn trú.

Chàng Xuân-Ngọc nghe nói rất vui mừng chàng ta nói rằng :

Nầy quan tàu ôi ! Ngài ra ân tế độ cho tôi trong việc nầy không biết sau tôi lấy chi đền ơn ngài cho xứng đáng.

Ân-nhân chớ nói như vậy, hảy kiếm phương mà tri-liệu đi.

Nói rồi bỗn thân quan tàu dắc năm Hùng, sảu Vốn lên mui mỡ một chiếc ca-nô (canot) ; và lấy đồ lương thực là bánh mì cá hộp để xuống ca-nô xong, chàng bắt tay quan tàu từ giả. chàng và năm Hùng sảu Vốn phăng giây leo xuống ca-nô dức dây thì tàu đả bỏ chiếc ca-nô lại hơn một lằng mũi tên bắn ; chàng thấy Scott đứng trên mui tàu đưa tay ngoắc tỏ dấu đau đớn trong lúc chia lia. Chàng cũng đứng dậy đưa tạy ngoắc trả lời tỏ dấu mang ơn. Chẳng bao lâu tàu bỏ chiếc ca-nô gần ba ngàn thước, thời bây giờ đã hết trong thấy nhau nửa.

Lúc bây giờ chàng dòm lại thì thấy trời lang lặng nước im phăng phát, nọ da trời sắt nước màu in nhau thinh thinh sương xuống bạc phao, thuyền một lá trôi đâu hay đó, hỡi ôi ! Minh mong biển rộng sông dài, biết đâu làng nước biết ngày về nơi.

Chàng Xuân-Ngọc đứng ngẩn ngơ một hồi chàng kêu năm Hùng sảu Vốn mà nói rằng : « Hai em ôi ! Giữa biển mình mông, một thân với chiếc bình bồng, biết phương hướng nào đặng về đến nước ?

Năm Hùng nói rằng : « Ta quày thuyền chạy ngược, nhắm hướng Nam ắc được toại lòng, về nỏa tróc Cao-Đoàn đặng hồng sẻ thịt ?

https://tieulun.hopto.org

Sáu Vốn nói: bốn phương trời mù mịt sương bay, biết đâu trời rộng đất dài, biết đâu tìm đến đặng ngày về nơi. »

Chàng Xuân-Ngọc bảo rằng : « Ta cứ nhắm hướng Đông Nam mà lướt dặm.

Ngày đi đêm nghỉ đến gần nữa tháng trời, ba thầy trò bình bòng giữa bể chẳng tìm được cửa nào vào cả. Xuân-Ngọc nói rằng : Nếu vậy ta đả lạc đường rồi. Châu ôi ! ba thân nầy ắc tiêu ra tro buội.

Sáu Vốn nghe nói cười hắc hắc, chàng Xuân-Ngọc hỏi rằng : « tại sao mà ngươi cười ? »

Sáu Vốn nói rằng : bọn tôi mà dầu có chết cũng an lòng bằng dạ, vì làm con người ở trên thế có chi vui lòng hơn khi xuống chốn âm-ti, suối vàng được biết các nơi thú vị. nầy trời nọ nước, nước trời đối nhau dường như ta đả ra một bầu thế giới khác, nọ sương bay dường thể trận mê-hồn, cãnh đối cảnh biết bao lạ mắt. Thế là tôi chết mà vui lòng.

Chàng Xuân-Ngọc nghe sáu Vốn nói thì gật đầu nói rằng: nói như em thời cũng phải, nhưng ta chớ lấy sự thấy bấy nhiêu gọi rằng đầy đủ, nầy sáu Vốn em ôi ! bầu trời bao lao bát ngát, kiếp con người như hột cát rơi đãnh non,chim đáy bể, em nghĩ chưa cùng suy chưa cạn nên mới nói như vậy ; chớ con người biết đâu là thông thạo được cả mọi việc của đứng tạo hóa.

Lúc bây giờ cả ba đều mỏi mệt nên nằm xuống, để mặt dầu chiếc thuyền (canot) trôi đâu hay đó.

Chiếc thuyền lần lần trôi theo ngọn nước gần 4 giờ đồng hồ thì tấp vào một hòn núi, chính chông giữa bể. Chàng Xuân-Ngọc dực minh tỉnh vậy dòm thấy núi cao chơn chở hòn đá trắng phao đẹp đẻ muôn phần.

Chàng đánh thức năm Hùng và sáu Vốn tỉnh giậy bão rằng : Hai em hảy cột chiếc ca-nốt vào đây, rồi theo cùng ta lên núi nầy mà ngoạn cãnh cho tiêu sầu, năm Hùng và sáu Vốn nghe bão rất vui mừng, lật đật trèo lên hòn đá kiếm một chỗ có thế để cột chiếc ca-nốt xong, cùng nhau đồng leo đá mà lên.

Khi leo lối 100 thước thì gặp một con đường bằng thẳng ăn sấn vào, cả ba mầng rỡ lần theo đường ấy đi vô, đi lần lần hơn hai trăm thước thấy trước mặt có một cái cửa đá

https://tieulun.hopto.org

vuôn giức dường như của người gia công làm ra vậy. Sáu Vốn nói rằng : Ta gặp động cũa « Cửu-đầu sư-tữ » đại yêu tinh rồi phải đi ra cho mau.

Xuân-Ngọc cười nói rằng : Yêu tinh ở đậu ở chốn nầy, ta cứ đi vào thì rõ. Năm Hùng và sáu Vốn có ý sợ nên sục ra sau, còn chàng Xuân-Ngọc lước tới đi trước, khi qua khỏi cữa đá đến một chỗ bằng thẳng rộng lớn lại có yến sáng chung lòn ở trên đãnh núi chói xuống chung quanh nho mọc có lùm rất tốt trái say trong bóng, cã ba đều mừng rở, chàng Xuân-Ngọc nói lạ nầy núi đá linh giữa biển, cớ sao lại chỗ nầy rất tốt tươi, nho mọc theo hàng lối tốt đẹp vô ngần, ắc là có người sáng tạo.

Chàng đang suy nghĩ bỗng nghe sáu Vốn nói rằng : Anh năm ôi ! Anh ăn nho nầy thử coi rất ngọt trên đời thơm trên thế. Chàng ngó lại thấy sáu Vốn lấy dạt áo mà túm bọc lấy nho chính chạy đến nói rằng : Thầy ăn thử nho nầy coi, nói và lấy ra một chùm đưa cho chàng. Xuân-Ngọc tiếp lấy ăn vào thật ngọt ngào, mùi thơm bát ngát, sáu Vốn nói để tôi hái đem xuống ca-nô để dành ăn, và nói và cởi áo để túm cho nhiều.

Xuân-Ngọc đi theo mấy kẹt đá mà ruồn vào rất là loại chi, chàng đến một nơi thấy lấng chói sáng chàng bước lại thấy thôi vô số là ngọc trai chiếu nhàn, chàng nói thầm rằng : Những vật qui báo nầy đối với cảnh lượng của ba thầy trò ta dường thế là đất cụt, chẳng biết dụng vào đâu, chẳng biết vào đâu, chẳng biết thế nào là qui trọng. Bây giờ chỉ qui trong lấy thân thể mà thôi, chàng cuối xuống lượm một hột cầm lên mà xem thật là rỏ ràng vật báu chiếu ngủ sắc mỗi hột có thể đem về bán được đôi ba trăm đồng.

Chàng đang đứng nhắm xem bỗng nghe năm Hùng la lớn rằng : « Cha chả là ngọc-xoàn hốt thầy, thầy hốt về bán ».

Chàng thấy bộ năm Hùng làm tức cười với tay kéo năm Hùng mà nói rằng : ngươi hốt mà làm chi ? biết ta có về được nơi quê xưa đất cũ chăng mà hồng ham muốn, bây giờ ta hãm muốn qui trọng một đều là bảo toàn thân thể đấy thôi.

Năm Hùng nói không lẽ trời đành giứt thầy trò ta là người lòng ngay dạ thẳng, chẳng kiếp thì chầy thầy trò ta cũng về đến nơi quê cảnh, năm Hùng nói bấy nhiêu rồi cũng cỗi áo túm lấy ngọc trai mà chạy xuống Ca-nốt, chàng Xuân-Ngọc

https://tieulun.hopto.org

thấy vậy cũng để cho năm Hùng làm chàng bước đi xem nơi khác.

Còn năm Hùng chạy ra đến cửa đà thấy sáu Vốn cũng lấy áo bọc một bọc đi xuống, năm Hùng kêu rằng : Anh sáu hãy chờ tôi đi xuống với, Sáu Vốn ngó lại thấy năm Hùng cũng bọc như mình liền hỏi rằng : Anh bọc giống gì đó ? phải nho không.

— Ai mà thèm ăn như anh vậy.

— Vậy chớ anh bọc đá xanh xuống mà làm chi ?

Năm Hùng đi đến bảo sáu Vốn rằng : đâu anh dòm coi phải đá xanh chăng ? Sáu Vốn dòm thấy ngọc trai chói lòa, thì mừng quýnh hỏi, còn ở trển không anh ?

Còn thiếu gì, chở bây giờ đến tàu năm chục ngàn tấn cũng không hết nửa.

Sáu Vốn nghe nói, bèn liện hết nho chạy trở lên ruồng vào kẹt đá mà tìm kiếm, song không biết chỗ nào, lần lựa đi qua lại ba bốn cái kẹt đá đến một cái kẹt chót bỗng nghe tiếng khò khè sáu Vốn mặt xanh lét nói rằng : hủy trời ôi ! rắn hổ bự nói chưa dứt tiếng một con rắn rất to mình tròn bằng cây cau, dài lối hai thước tầm phỏng đến vấn chặc sáu Vốn, sáu Vốn liền chụp lấy đầu con rắn mà năm rất chặc và vùng vẫy ở trong kẹt đá gần nửa giờ đồng hồ thì mệt quá nên ngả ra tê xiểu.

Nói về năm Hùng bọc lấy ngọc trai xuống đồ tuông dưới lường chiếc ca-nốt rồi chạy trở lên bọc nửa, anh ta chạy lên xuống lối năm sáu lần : Xuân-Ngọc thấy vậy kêu năm Hùng nói rằng : Thôi bấy nhiêu đà đủ về đến làm ông phú hộ nhứt trên thế rồi, còn nếu sao em ham cho quá đem xuống cho nhiều nó khẩm giữa biển trời nước rũi ro phải chìm, chừng sự giàu sang đâu không thấy mà lại đỗ xuống đáy biển còn thân phải vào bụng cá đó.

Năm Hùng nghe nói hữu lý gặt đầu bận áo vào đi theo sau chàng Xuân-Ngọc mà qua kẹt đá khác, đi vòng do một chập đến một chỗ bỗng nghe tiếng khò khè và náo động, chàng dòm vào kẹt nhỏ thấy một con rắn đang quấn sáu Vốn, chàng cả kinh rút gươm cầm tay chạy dòm qua bên kẹt đá lớn bước vào thấy sáu Vốn vừa ngả ra bất tỉnh, con rắn cất đầu lên chàng lẹ như chớp nhán nhãy đến chém một gươm con rắn đứt đầu, chàng kêu năm Hùng lại bảo phụ lực gở cho sáu Vốn rồi khiên ra khỏi chỗ ấy, để nằm

https://tieulun.hopto.org

trên đá sạch, năm Hùng chạy đi hái lá nho tươm nước đổ cho sáu Vốn. Một chập sáu Vốn mở mắt ra hỏi rằng : « Anh có hốt ngọc xoàn không anh ?

— Chết không lo còn lo ngọc xoàn.

— Chuyện chi mà chết ?

— Hảy ngồi dậy mà coi.

Sáu Vốn ngồi dậy sực nhớ đến con rắn liền nói : « Anh năm Hùng, sao anh ác tệ chi lắm gạt tôi làm chi cho chúc nữa phải bị lâm ông thần núi nầy rồi còn chi đâu mà trở về Nam-Việt thấy vợ con chưa cười. »

Năm Hùng nói ai bảo anh tham mà làm gì, phải chi anh đổi tôi đi thì đâu có đến đổi nầy.

Sáu Vốn đứng dậy day lại hỏi còn con rắn ở đâu ?

Năm Hùng lấy tay chĩ và nói : « Thầy chặt đức đầu còn trong kẹt đó. »

Sáu Vốn đi lại dòm thấy chắc lưỡi nói rằng : Cha chã uổng quá, phải chi ở đây có quã lò, có chão nấu, tôi ra tay làm thịt con rắn nầy nhậu một bữa.

Chàng Xuân-Ngọc thấy sáu Vốn chẳng biết buồn biết lo sợ thì cũng tức cười và thương, liền bảo trở xuống ca-nốt mà nghỉ. Ba người trở xuống thì trời đã lần lần sụp tối, chàng đứng ngó mong một chập kêu năm Hùng sáu Vốn bảo rằng : Hai người hảy lấy giây cột thêm chiếc ca-nốt cho chắc, rồi đem đồ lên bàn đá mà nghỉ càng tốt lắm, hôm sau ta sẽ đi. Sáu Vốn nghe nói ở lại một bữa nữa thì cả mừng, lấy giây cột xong xui đem đồ lên bàn đá. Ba thầy trò cùng nhau an nghỉ cho khoẻ tinh thần thêm sức lực đặng hôm sau có lao động.

Đêm khuya chỉ nghe tiếng sóng giỗ rền, tiếng gió lòn vào kẹt đá hu hu, dường như khêu gợi tấm lòng sầu nảo của con người, tiếng nước đánh vào chơn núi nghe ồ ào xành xạch dường như tuông gan bức ruột của kẻ loạt loài. Chàng Xuân-Ngọc nằm nhớ đến người yêu dấu lao đao kẻ thù nghịch tàn hại, thì lữa lòng bắt giậy, chàng nghiến răng trợn mắt nói rằng : « Bọn hung ác ôi ! Cao-Đoàn ôi ! Cái thù độc địa của cha mi ta chưa trã, đến mi lại là một tay độc thủ làm cho rẽ phân trong cuộc trăm năm của ta, nầy Cao-Đoàn lưỡi gươm vô vị của tạ sẻ đâm vô ngực ngươi mà trã thủ. » Chàng nằm nghỉ nghị phúc chúc ngủ mê.

Trời vừa sáng chàng bão năm Hùng sáu Vốn rằng : « Hai

https://tieulun.hopto.org

ngươi theo ta trèo lên núi chơi một buổi nửa » năm Hùng sáu Vốn cả mừng nói rằng : « Chúng tôi vưng lời ngay, vì có bụng đã cảm hứng với cảnh núi tốt đẹp nầy.»

Nói rồi đồng leo lên đường cũ mà đi, đến mấy lùm nho thì năm Hùng sáu Vốn tẽ nhau mà đi hái.

Còn Xuân-Ngọc lần hồi đi vòng theo mé kẹt đá xem nhiều vẻ thiên nhiên rất khéo, thật là biết bao nhiêu vật quí giá vô song, nào là vàng khối, ngọc trai, chàng xem thoản mảng chồ ấy rồi bước qua một kẹt đá khác. thấy một con đường bằng thẳng chạy dài lối 100 thước tây, chàng lần theo con đường ấy mà đi đến cùng, ở trước thì con đường ấy ăn ngan qua phia tả, chàng rút gươm cầm nơi tay để hờ việc xẫy đến rồi đi vô, khi vô đến cùng thời thấy một cái hầm vuôn giức, chàng thấy trong hầm ấy thời vô số ngọc trai thượng hạng, chàng cũng lấy chi làm lạ đứng xem xung quanh. Thấy nơi góc hầm phia tả có một đống xương người ta rủ xương bày ra trắng phao, một bên lại có một cái hộp bằng sắt vuôn giức lối hai tất rưỡi tây, chàng đứng ngó đống xương nói thầm rằng : « Đống xương nầy người chết đây chắc là kẻ thương hồ đi vào đây đặng tìm vật báu, cớ sao chết mà không ai đem thây trở về, thế khi người đi có một mình chăng ? »

Chàng bước lại cầm cái hộp sắt lên, thấy có sẵn chia khóa cột nơi quai, chàng lấy chia mở bét hộp ra chỉ thấy một bức họa đồ rất sắc sảo, và một phong thơ mà thôi. Chàng mở ra xem phong thơ ấy như vầy :

Ngày 22 tháng bảy năm.....

« Tôi tên là Auguste Banajou,

Quê ở tại Nice, cha mẹ đều mất sớm, trong sự nghiệp lối hai muôn đồng tiền vàng, tôi cưới một người vợ tại Bordeau về được năm năm thì vợ tôi qua đời, không có con cái chi cả, từ ấy tôi nguyện ở một mình không kiếm vợ nữa. Tôi có quen một người bạn rất thân, ở cận nhà, sau người bạn tôi qua đời để lại một đứa con 11 tuổi tên là Phong-Lôi.

« Tôi đem Phong-Lôi về nuôi 7 năm, nghĩa là nó được 18 tuổi. Sau lại tôi cưới một người vợ thứ ở tại Paris, khi về với tôi được một năm nó lại ngoại tình với con nuôi của tôi là Phong-Lôi. Vì cớ ấy nên Phong-Lôi toan giết tôi mà lấy quyền tự-do của hai đứa nó.

https://tieulun.hopto.org

« Nên chi nó tính mưu kế rất độc là xuống tàu để sang Ý-đại-lợi du-lịch, Phong-Lôi đành nhẫn tâm xô tôi nhảo xuống biển.

« Những công việc của tôi đã tỏ qua đoạn trên là trước khi tôi vừa sấp chếp đã vẻ một cái họa đồ nầy ; chĩ những hầm ngọc ngà châu báu rất qui, và đường đi từ pháp đến đây để mong rằng người đến nơi coi phong thơ ra tay nghĩa hiệp tìm bắt Phong-Lôi mà hình phạt. Thì được do theo cái họa đồ ấy mà tìm sẵn vật chỉ nghỉa tôi đền ơn vậy. »

Kỷ tên.

Auguste Banajou.

« Nhờ chúa phù hộ nên thân mỗng meo của tôi tấp vào hòn núi nầy tôi vớ lấy đá mà leo lên đi vào.

Từ ấy nhửng nay tôi chuyên nghề trồng lấy nho để hái trái mà độ nhựt.

Kỷ tên.

Auguste Banajou.

Xuân-Ngọc xem hết cái thơ rồi chàng nghiến răng trợn mắt nói rằng ; loài súc vật rất ác đức, nếu vậy ta phải tìm bắt mi đặng phạt một cách gớm ghét, chàng nói rồi ngó vào đống xương mà đau đớn cho con người, làm hại phải bỏ xương giữa chốn không người, chàng tiếp rằng : Banajou tiên sanh, hồn tiên sanh có linh thiên thì độ cho ta mau trỡ về nước công việc ta xong thì ta nguyện bắt Phong-Lôi mà trị tội.

Chàng Xuân-Ngọc nói bấy nhiêu lời thì luồng gió bay qua đống xương nghe rắc rắc, chàng dòm vào đống xương thì thấy đống xương cử động dường như oan hồn của Banajou tỏ lòng cảm ơn và hứa những việc của chàng phú thác vậy.

Chàng lấy cái họa đồ ấy chỉ đường từ pháp sang hòn núi nầy mà thôi trong họa đồ ấy chỉ rỏ trong núi có hai mươi lâm hầm ngọc, chàng Xuân-Ngọc coi rồi nói thầm rằng ; hòn núi nầy tên là chi sao không thấy nói ; vậy nhơn đây ta đặt tên hòn núi nầy, ta lấy theo người nhứt đào du mà đặt tên là hòn núi Banajou.

Chàng nói bấy nhiêu rồi sấp trở ra đến nơi đám nho thấy năm Hùng sáu Vốn đánh đeo nhau mà ngũ. Chàng bước

https://tieulun.hopto.org

lại đánh thức cả hai dậy bảo rằng : « Dậy đi xuống thuyền đặng mỡ giây lước dậm. »

Năm Hùng sáu Vốn giực minh tĩnh dậy dụi mắt rồi đồng xuống thuyền mỡ giây nhắm trở ra biển mà đi ca-nốt từ từ bỏ hòn núi gần bảy giờ đồng hồ thì hết trông thấy rỏ.

Lúc bây giờ đã bốn giờ chiều thầy trò đang ngơ ngẩn dưới thuyền, bỗng thấy phía nam mây bao đen kịt, trời gầm sét rỡn mình, một chập lâu kéo đến thêm gió thổi ầm ầm làm cho sóng nổi ba đào chiếc thuyền theo lượng sóng hụp lên hụp xuống, ba thầy trò cả kinh bèn nằm sát xuống hai tay định lấy thế cho chặc mà chịu.

Xuân-Ngọc thấy sự chết đã đến chàng than rằng : Kim-Sa em ôi ! Một lời vàng ngọc, mấy tiếng keo sơn, tưởng đôi ta đẹp việc lương duơn, nào dè chia rẽ cám hờn lảo thiên công ác độc. Em ôi ! Đã trót vàng trao ngọc gởi, lại đầm dìa biển ái non ân, ai xuôi nên cuộc thế phân vân, khách má đào đành đeo phận bạc, trái anh bùng phải ngán ngạt ngào, chàng than đến đây thì nghe năm Hùng sáu Vốn cũng rỉ rã khóc than.

Phúc chúc mây tan sóng lặng, chàng lần ngồi dậy dòm thấy xa xa có một chiếc tàu lước dậm, chàng vui mừng chi xiết, kế chàng bảo sáu Vốn lấy cây sào cỗi áo cột vào đưa lên phất mà kêu.

Chiếc tàu thấy liền ngừng cho hai chiếc xa lăng chạy ra cặp hai bên chiếc ca-nốt của chàng mà đem vào, khi cặp đến, ở trên thòng thang móc xuống cho chàng và năm Hùng và sáu Vốn leo lên. Khi leo lên đến nơi sáu Vốn hỏi người coolie dưới tàu rằng : Anh có bao bố không cho mượn anh ?

Người coolie hỏi mượn làm chi ?

— Đựng ngọc xoàn.

— Ngọc xoàn ở đâu mà đựng bằng bao bố lận

— Của tôi mua hai trăm triệu bạc.

Người coolie thấy vậy bèn lấy cho sáu Vốn mượn 1 cái bao.

Sáu Vốn trèo xuống hốt vào xong kế tàu xúp lê lước dậm.

Còn Xuân-Ngọc thì đến ra mắt quan tàu (Capitaine).

Quan tàu hỏi : ông là người đi buôn ngọc hay là bị rũi ro, ở giữa đây ?

https://tieulun.hopto.org

– Tôi là người bị rủi ro, mong ơn ông cứu cấp, và chẳng biết chiếc tàu nầy sắp chạy về đâu ?

Chiếc tàu nầy sang Hạ-Châu. Chàng Xuân-Ngọc bão sáu Vốn lấy 5 hột ngọc để vưng cho quan tàu mà đền ơn cứu cấp.

Quan tàu được vật qui thì vui mừng chi xiết và nói rằng : Năm hột ngọc của ông cho tôi qui giá lắm nhằm mỗi hột có thế bán được bốn trăm đồng bạc Nam.

Từ ấy đến sau quan tàu rất tử-tế với chàng và sáu Vốn.

Hai hôm sau tàu đến Hạ-Châu, thật là xứ Hạ-Châu rất phồn thạnh lầu đài giải ngan giải giọc tàu lớn tàu nhỏ dưới bến có hơn năm ngàn chiếc đậu dài, tiếng súp-lê nghe điếc ráy rền tai, chiếc tàu cũa chàng đi thẳng vô tận bến vì tàu lớn chỉ đậu ngoài, có hai chiếc tàu nhỏ ra rước bộ hành vào. Xuân-Ngọc năm Hùng sáu Vốn từ giã quan tàu lên vào tiệm của người Tàu tên là « Hạ-Châu Lử-Quán » mà trọ nghỉ.

Chàng bão sáu Vốn rằng : Bây giờ chúng ta trong mình tiền đã hết, vậy em phải lấy ít hột ngọc đem đi bán đặng xây dựng trong lúc ngặt nầy.

Sáu Vốn vưng lời hốt 20 hột ngọc xoàn chạy đi một hồi được hai ngàn tám trăm đồng bạc cả thầy rất vui mừng và đặt may đồ đạt cho đũ xây dựng.

Hôm sau chàng và năm Hùng sáu Vốn đi xem thành phố ở Hạ-Châu, người thổ cư rông dân bà-lai rất nhiều, quên bề biến nhác bấy nhiêu nguồn lợi để người tây người tàu đoạt hết, bỡi thế cho nên mấy hãng thương trường chỉ rặt cũa người tàu mà thôi, chàng xem hết các nơi thì đã đến năm giờ rưỡi chiều, chàng bão vào tiệm cơm mà dùng bữa. Chàng và năm Hùng sáu Vốn vào một cái bàn chót trong hết là có ý kiếm chỗ yên lặng.

Chàng kêu bồi (boy) bảo dọn ba người ăn, chẳng bao lâu dọn xong cùng nhau vầy lại ăn uống rất nên vui vẽ.

Trong lối nữa giờ bỗng thấy một người trai tuổi lối 25, mặt mày đề đạm ra khiếu thông minh, và hiền lương hơn kẻ mặc đồ tây xám đầu chãi tóc láng mước bước vào kêu bồi dọn ăn.

Một chập lại có ba người đàn ông đi với một người đàn bà bước vào ngồi ngay người trai ấy bên phía tã bảo bồi dọn bốn người ăn, và đem 2 ve cổ-nhắt tên bồi chạy rất

https://tieulun.hopto.org

nhậm lẹ ra vẽ sợ sệt lung lắm. Còn người trai ấy ngó thấy bốn người ấy vào thì sắc mặt ra vẻ tức giận, song ra tuồng sợ bãi ngồi cúi mặt ăn dường như người có việc gấp rút ăn cho mau đặng đi kẻo trễ vậy.

Còn ba người đờn ông và một người đàn bà nọ, mặt mày vui vẻ dường như đã hưởng hết sự sung sướng trên đời nầy vậy, và coi chỗ ấy là kẻ dưới quyền của mình hết cã, chẳng phải cần chiều lụy ai nửa,

Bốn người ấy ngó thấy người trai bận đồ xám thì ngó nhau tủm tiếm cười dường như khinh bĩ, một chập sau người đờn bà cầm lấy cái xương giả bộ không thấy liện qua trúng cổ người trai ấy.

Người trai ra tuồng giận dử, nhưng không nói cứ ngồi lặng thinh.

Chàng Xuân-Ngọc xem thấy bất bình và nghĩ thầm rằng : Người trai nầy và bốn người bên kia ắc có việc chi thù hềm, hoặc thấy thiệt thà nên khi dễ. Nếu như vậy thì rất ghét bọn vô lương-tâm », chàng tin quyết sẻ lại hỏi thăm người trai ấy. Chàng vừa tin như thế bỗng nghe người trai ấy nói lớn lên rằng : Ngươi thật là con đờn bà khốn nạn, đả hai phen ngươi thầy xương trên đầu ta. Ta không nói vì nghĩ rằng nếu nói với mi là một con vô lương-tâm thi không ich chi cã.

Người đờn bà hoát lên nói rằng : mầy là thằng chó, tao thấy xương trên đầu mầy cho mầy biết mặt.

Người đờn bà nói vừa dứt tiếng kế ba người đờn ông liền đưng giày xách ghế đập vào đầu người trai ấy, người trai ấy đưng giậy đỡ rất gọn gàn, song sức yếu cô thân nên chống chẳng lại.

Chàng Xuân-Ngọc bây giờ mặt giận hầm hầm chàng trợn mắt nói rằng : những quân khốn nạn thường hay ỷ thế hiếp cô vậy ta phải ra tay nghĩa hiệp mà đánh nó một trận cho nó biết mặt, và bỏ cái thói đê mat hóng hiếp người lành, ấy chàng vừa muốn xô ghế bước đi bỗng nghe năm Hùng sáu Vốn nói rằng : ba thằng ây sức trói gà không chặc, cần chi đến thầy để hai tôi thi đũ, nói rồi chạy lại hô lớn lên nói với người trai ấy rằng : « Chúng ta vưng lịnh chủ mà cứu thầy đó » nói rồi áp vào đánh loạn đả một chập năm Hùng đánh trúng ngan lưng một người rất mạnh phải giãn ra cửa, còn sáu Vốn đá trúng một người té nhào, còn một người

https://tieulun.hopto.org

nửa chẳng dám đồng hiệp nhau chạy luôn ; coi lại người đờn bà đi chung khi nảy cũng trốn mất.

Người đi coi đông như kiến, sông rặc dân bà-lai mà thôi, chúng nó đứng ngoài điềm nhiên tọa thị, nói chuyện vui cười rất vui vẻ để coi. ba người Annam đánh một người Annam, khi ba tên ấy chạy rồi thì chúng nó lần lần kéo đi hết.

Người trai ấy thấy ba tên kia và người đờn bà chạy rồi liền nói với năm Hùng, sáu Vốn rằng : Tôi rất đội ơn hảo hớn có lòng chiếu cố, không thì tôi bị tay bọn hung ác ấy rồi.

Sáu Vốn chóng nạnh lấy làm đắt ý nói rằng : Đứng anh hùng câu kiển nghĩa bất vi, lâm qui bất cứu là phi anh hùng, hễ thấy việc trái tai gai mắt thì làm, đó là việc bổn phận của tôi vậy.

Năm Hùng nói : Chúng tôi có ân nghĩa chi quá đáng mà thầy nói như vậy ? Ấy là chũ của chúng tôi bảo đến cứu thầy mà thôi, chũ tôi còn ngồi ở sau kia.

Người trai ấy nghe nói dòm lại thấy thầy Xuân-Ngọc đả đến rồi, người trai chào rồi nói với chàng rằng : Tôi thọ ơn thầy nếu chẳng có thầy đến đây thì chắc mang hại.

Xuân-Ngọc hỏi : Thầy là người Annam, còn ba tên ấy cũng người một nước với ta, sau khi nải tôi coi tuồng chúng nó khi dễ thầy lắm vậy ? để trò cười cho ngoại-quốc lại không biết hổ thật rõ là quân vô tâm.

Người trai ấy nghe hỏi rơi lụy nói rằng : Thầy ôi ! Việc ấy đây khó tỏ hết ngọn nguồn, vậy thầy vui lòng dời gót đến phòng tôi, tôi sẽ tỏ hết cho thầy tường.

Xuân-Ngọc hỏi : Vậy thầy không phãi ở sanh nhai tại đây sau ?

— Không phải, tôi là người ở Hàtiên.

— Bây giờ thầy ở tại phòng ngũ nào ?

— Dạ ở phòng Trung-Châu Khách-trú.

Nói đến đây thì chũ tiệm đòi tiền thường đồ đạt đả bề. Xuân-Ngọc hỏi chủ tiệm rằng : « Hết thảy là bao nhiêu ?

Người chũ tiệm tính hết là 80 đồng, chàng liền lấy tấm giấy một trăm đưa cho chũ tiệm bão thối.

Người trai ấy nói rằng : « Ân thầy tế độ, biết ngày nào tôi trã đặng ?

Xong việc ở đấy, đồng cùng nhau trở về phòng Nam-châu

https://tieulun.hopto.org

khi vừa đến cửa thấy chũ khách-sạn, đã đem đồ đạt cũa người trai ấy xuống, chũ khách-sạn bước lại nói với người trai ấy rằng : « Tôi muốn cầu thầy một việc, mong thầy ban ơn cho.

Người trai ấy hỏi : Việc chi chủ tiệm cứ nói đi ?

Người chủ khách-sạn nói rằng : Chúng tôi lấy làm buồn, vì ba người đánh thầy khi nãy là chủ của đãng « Beo-Gấm » ở tại xứ Hạ-Châu nầy, đãng ấy rất mạnh bạo, từ quan, chí dân, người tàu, người tây, người Bà-lai đều vào đãng rất đông. Nhứt là dân thổ cư, là dân Bà-lai vô đông hơn hết, vì chúng nó khâm phục ba người ấy lắm.

Mới đây sai người đến bão tôi đừng có chứa thầy, nếu tư lịnh sau ắc cái khách-sạn nầy tiêu ra tro buội. Vậy xin thầy dời đến phòng cũa người tây thì họa mai chúng nó mới kiên nễ chút ít.

Chàng Xuân-Ngọc nghe nói nổi giận nói rằng : phãi chi khi nảy ta bắt ba tên ấy, mà đánh chết cho rồi, để chi chúng nó tàn hại nhơn dân, rồi chàng bảo người trai ấy rằng : Thôi thầy đến phòng tôi mà ỡ thì xong. Nói rồi đồng kêu xe trỡ về phòng chàng.

Về đến nơi Xuân-Ngọc hỏi người trai ấy rằng : thầy qui danh là chi ? còn bởi tại sao gây nên chuyện với đãng « beo gấm » như vậy ?

Người trai ấy nghe hỏi đến thì ra vẻ ưu sầu nói rằng : để tôi tỏ hết ngọn nguồn cho ân-nhân tường trong đục. Thưa ân-nhân tôi tên là Châu-tam-Hạ, cha mẹ khuất sớm ; để gia tài lại cho tôi lối 50 ngàn đồng.

Vì cha mẹ khuất khi tôi còn ấu thơ nên chưa định việc hôn nhơn. Đến khi tôi lớn lên thì có một thầy phó-tổng kêu tôi mà gả con, tôi nghỉ rằng : lớn lên tức phải có vợ chồng, hiệp nhau mà lập nên gia thất, nên tôi cưới con của thầy phó-tổng ấy, về được hai năm vợ tôi lại sanh lòng tà, lấy một thầy giáo ở gần nhà tôi. Thưa ân-nhân, trong việc vợ chồng đang âu yếm mặn nồng, mà vợ tôi lại sanh tâm như thế, ai lại chẳng buồn ? chẳng rầu, buồn rầu nhưng tôi không tỏ sắc, tôi thường khuyên vợ tôi nhưng nó chẳng nghe lại dòi đề. Còn thầy phó là cha vợ tôi, theo một ý với con, nên tôi phãi đành ngậm cay nuốt đắng mà phá việc hôn nhơn. Thật bây giờ nói ra còn luốn ngậm ngùi ; tôi còn thương vợ tôi bội phần.

https://tieulun.hopto.org

Khi để vợ tôi ra, thì vợ tôi về ở với thầy giáo ấy, chẳng bao lâu thầy giáo ấy lại mê sa cờ bạc, hút xách, trễ nải ngày giờ làm việc nên mất chức giáo sư rồi cũng về ở với thầy phó tổng, là cha vợ tôi trước đó. Về ở chẳng bao lâu thì thầy giáo cứ lệ thường tiêu xài, phá đến gia tài hết sạch, thêm thiếu nợ đến 4, 5 ngàn. Thầy phó lúc bây giờ ăn-năn hối ngộ, nhưng chẳng biết làm sao, nên đành để vậy mà chịu. Một ngày một nghèo nên chủ nợ kiện giam thâu, thầy giáo, và đoạt cái nhà ở cũa thầy phó nữa. Khi ấy không có nhà ở, tôi mới động mối thương tâm đem về nuôi dưỡng, vợ tôi cũng biết ăn-năn nên năn-nỉ lại lục tôi. Tôi nghỉ rằng : Con người ở đời ai lại chẳng lầm lạt, lầm lạt rồi ăn-năn hối ngộ lẽ nào chẳng thứ tha nên tôi bỏ bết những việc trước, từ đó vợ chồng làm hôn-thơ, hôn-thú lại, ăn ở nhau rất thuận hòa như khi trước.

Xuân-Ngọc nghe Châu-tam-Hạ nói đến đây chàng nói rằng : Người đàn bà như vậy sao bạn chẳng bỏ đi, còn đem về nhà mà làm chi, ắc người ấy sau còn hại bạn nữa.

Châu-tam-Hạ nói, thật quả như lời của ân-nhân đó. Một hôm tôi đi cúng chùa về ngan xóm nhà bổng nghe tiếng người la cầu cứu, tôi lật đật đi vào bổng thấy bốn người đang vầy đánh một người ốm yếu, tôi thấy vậy bất bình, nên nhảy vô mà binh lấy người ốm ấy. Thưa ân-nhân vì nhờ tôi có học vỏ chút ít, còn bọn ấy không biết vỏ nên chẳng bao lâu đều chạy tứ tán, khi ấy người đó mới tỏ lòng cảm ơn tôi và xưng tên là Hoàn-tử-Tảng và thuật rỏ cho tôi nghe rằng : Hắn là người ở phương xa, đi làm ăn, rũi nửa đường vợ của hắn cãm mạo phong sương mà thát trong mình tiền hết, tay không, nên đi theo nhà đặng xin tiền chôn cất. Đi từ sớm mai đến giờ được tám đồng bạc, nào dè bọn ác đức ấy, nó thấy nom theo mà toan giựt, Hoàn-tử-Tảng nói đến đây khóc ròng nghe thãm thiết, tôi thấy vậy cũng động lòng hỏi rằng : « Bây giờ vợ thầy còn ở đâu ? tôi sẵn lòng ra ơn chôn cất giùm ».

Hoàn-tử-Tảng giắc tôi lại chỗ vợ cũa hắn thát, tôi mới xuất tiền, mướn dân đi mua đồ tống táng xong rồi, tôi đem Hoàn-tử-Tảng về nhà mà nuôi, lại nói gạt với vợ tôi là anh em bạn ở phương xa, đặng cho vợ tôi nó chẳng khi dễ.

Được ba tháng kế ông gia, bà gia tôi khuất. Từ ông gia bà gia tôi khuất rồi vợ tôi nó sanh lòng như củ, ngoại tình

https://tieulun.hopto.org

cùng Hoàn-tử-Táng, tiền bạc vợ tôi cắp mà cho hắn, nên hắn kiếm chuyện nói dối với tôi rằng : « Có một người thương hắn, muốn giúp vốn cho hắn lập tiệm buôn «. Tôi nghe lời nói tưởng thật nên rất vui mừng, cho người hửu phước. Khi Hoàn-tử-Táng ra rồi, hắn cất một cái nhà ngói xa nhà tôi lối 800 thước tây.

Từ Hàn-tử-Táng đi rồi, thì vợ tôi thường ngày bỏ nhà đi chơi luôn luôn. Ban đầu tôi còn khuyên giứt, sau tôi cũng sanh nghi, nên thừa diệp nom theo coi vợ tôi nó đi đâu, nào dè đến nhà Hoàn-tử-Táng tư tình với nhau rất nên thô lỗ.

Lúc ấy tôi cũng giận thay cho kẻ bạc ơn, người bội nghĩa muốn vào giết phức cho rồi. Song tôi tự nghi phận mình vô phước, nên gia đình mới sanh biến, như vậy, ấy là họa phước do thiên. Nên, tôi bước vào, hai đàng ra tuồng kinh hãi muốn chạy, tôi bảo rất êm rằng: đứng lại tôi nói chuyện cho mà nghe : Hắn và vợ tôi đứng lại, tôi mới kiếm đều gỡi gấm vợ tôi cho hắn tôi nói rằng.....

Châu-tam-Hạ nói đến đây chàng Xuân-Ngọc nạt lên nói rằng : Người như vậy, sao bạn chẳng giết chết nó đi, còn để mà làm chi ?

Châu-tam-Hạ cười và đáp tiếp rằng : Vì tôi nghỉ ở đời lấy nhơn-nghĩa làm gốc, bởi thế tôi nói bày nhiêu rồi trở về. Từ ấy Hoàn-tử-Táng cùng vợ tô iăn ở nhau, hắn lại còn muốn tìm mưu mà hại tôi nữa, nên sai vợ tôi về đòi chia gia tài, tôi thấy vậy cũng nực cười cho hạng người vô tâm, nên cũng vui lòng chia hai gia tải cho vợ tôi và phá hôn-thủ. Lại từ đó đến sau Hoàn-tử-Táng thường mướn côn đồ đón tôi mà giết.

Tôi thấy vậy liền bán hết đồ đạt nhà cửa rồi đi xứ khác, để nơi ấy cho vợ tôi và Hoàn-tử-Táng ở. Tôi lưu lạc gian hồ gần ba năm, ở Thượng-Hải, ở Quản-Đông kế sang đến đây Nào dè vợ tôi và Hoàn-tử-Táng đến đây ở tụ phe đảng kêu là đảng « Beo gấm » đó.

Người đờn bà khi vô tiệm cơm đó là vợ tôi, còn người đờn ông ốm nhỗ là Hoàn-tử-Táng đó. Hai người kia tôi không biết.

Chàng Xuân-Ngọc nghe nói rất giận nói rằng : Nếu khi nảy tôi rỏ chuyện thì tôi bắt con dâm phụ ấy phân thây xẻ thịt mới vừa.

https://tieulun.hopto.org

Châu-tam-Hạ nói : Ân-nhân có lòng cứu cấp tôi, vậy từ đây tôi quyết theo Ân-nhân mà đền ơn cứu mạng.

Xuân-Ngọc nói rằng : Nếu vậy bạn có lòng với tôi cũng tốt, vậy từ đây đôi ta kết nghĩa nhau thì qui lắm.

Châu-tam-Hạ nói : Ân-nhân nói vậy tôi đâu dám.

Xuân-Ngọc cười hỏi rằng : « Bạn năm nay niên kỹ được bao nhiêu ? »

— Tôi được 25 tuổi.

— Nếu vậy lớn hơn tôi 4 tuổi, tôi kính làm anh.

Châu-tam-Hạ nghe nói rất cám ơn song chẳng dám kêu bằng em, chỉ kêu bằng ân-nhân mà thôi, Châu-tam-Hạ hỏi : chẳng hay quí danh ân-nhân là chi, về đến đây có việc hay đi chơi ?

Xuân-Ngọc nghe hỏi mặt có sắt buồn nói rằng : Những việc của tôi rất nên khó khăn hết sức, và rất hoan hệ. Chàng bèn tỏ hết công việc của chàng cho Châu-tam-Hạ nghe, Châu tam-Hạ cã kinh nói rằng : Ân-nhân muốn về Nam. thì tôi theo giúp sức, trong việc nhỏ mọn với.

Xuân-Ngọc nói anh có lòng với em, em rất đội ơn, song việc cửa em phãi vào sanh ra tữ, chẳng lẻ phãi để cho anh nhọc lòng.

Châu-tam-Hạ nói : Ân-nhân nói sao vậy ? Ân-nhân đã ra ơn cứu tôi giúp tôi, dầu cho tôi phãi thịt nát xương tan tôi cũng chẳng nài, lẻ nào Ân-nhân có việc rất lớn lao đường ấy, tôi lại điềm nhiên.

Châu-tam-Hạ nói đến đây bỗng nghe sáu Vốn nói rằng : Khi nãy có một tên đến kiếm phòng dòm hành lối 20 phúc rồi đi, chẳng biết phải bọn ấy chăng ?

Xuân-Ngọc cười nói : Chúng nó quyết đêm nay đến trả thù, vậy sáu Vốn mau xuống mua cho ta một cái rương bằng cây, bề dài lối một thước hai, bề ngan sáu tất, rồi vùi dưới đích rương hai lỗ đem về cho ta.

Sáu Vốn nghe bão vưng lời, chạy đi mua xong, giá là 2$p80 đem về, Chàng giở rương ra cười và nói rằng : Được lắm ta làm cho Hoàn-tữ-Táng biết mặt.

Châu-tam-Hạ và năm Hùng sáu Vốn đều lấy làm lạ chẳng biết chàng làm thế nào ? Sáu Vốn hỏi rằng : Thầy bão mua cái rương nầy đặng làm cái hòm, để bọn ấy đến đây giết thết, rồi bỏ trỏng khiên đi phãi chăng ?

https://tieulun.hopto.org

Xuân-Ngọc nghe sáu Vốn hỏi chàng cười, dai qua nói với Châu-tam-Hạ và năm Hùng, rằng : Đêm nay bọn ấy quyết đến đây mà báo cừu. Chúng nó đã quyết căn phòng nầy, vậy anh và năm Hùng sáu Vốn mướn một căn phòng khác ở, còn tôi chung vào rương nầy nằm ở, ngoài khóa lại cho từ tế. Khi bọn ấy đến phòng không thấy người chắc dọn đồ đạt, nó thấy cái rương lớn chắc vui mừng, khi ấy để mặt tôi toan liệu.

Châu-tam-Hạ nghe nói cã kinh song nghĩ rằng : Chàng làm như thế ắc còn kế chi kết quã nên mới dám làm. Còn sáu Vốn giún khóc lớn nói rằng : Thầy ôi ! thầy làm như vậy ngợp hơi chết đi, bỏ tôi lại ở với ai ?

Năm Hùng nạt rằng : Thằng điên bảy đi xuống mướn mộ căn phòng khác đi, sáu Vốn lật đật chạy xuống mướn thêm một căn phòng, xong Xuân-Ngọc vào nằm trong rương bảo Châu-tam-Hạ khóa lại rồi qua phòng khác, cả ba rưng lời làm y theo.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE LIBRARY OF VIETNAM
BIBLIOTHÈQUE CENTRALE INDOCHINE

Xin xem qua cuốn thứ tư thì rõ.

https://tieulun.hopto.org

96

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM

https://tieulun.hopto.org

96 b

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức-Lưu-Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1· Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên) 4 cuốn giá mỗi cuốn 0$50
2· Vì nước hoa rơi » 1 cuốn » 0.40
3· Trường-Tình Bí-Mật (Dương-minh-Đạt) 12 cuốn » 0.40
4· Lê-thái-Tổ (Nguyễn-chánh-Sắt) 4 cuốn » 0.50
5· Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử) 4 cuốn » 0.40
6· Đêm rốt người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu) 4 cuốn » 0.50
7· Khối-tình Mầu-nhiệm (Dương-minh-Đạt) » 0.40
8· Nhạc-Phi tái sanh Tiểu anh hùng Lý-bằng Phi 5 cuốn » 0.50
9· Nam-cực Tinh-Huy (Hồ-biểu-Chánh) 6 cuốn » 0.45
10· Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn) 5 cuốn » 0.40

Sách đang in :

1· Oan-tình Ly-hận 7 cuốn giá mỗi cuốn 0$40
2· Lửa đỏ Lòng son (Vân-Trình) » 0.40
3· Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50
4· Đầu tóc nhuộm (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50

Mua sĩ mua lẻ do nơi bổn hiệu có cho huê hồng nhiều.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
https://tieulun.hopto.org

96c

DEPOT LEGAL
CAMBODGE
INDOCHINE
N° 13139

CUỐN TỨ

TRINH THÁM TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

Saigon 1930

Saigon le 26 Août 1930
Tirage 1000

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne -:- Saigon

Editeur Trương Văn Tuấn

Directeur L'Imprimerie Trương Văn Tuấn

IMPRIMERIE DUC-LUU-PHUONG
館印芳流德
DIRECTION
RUE D'ESPAGNE Nº 158 SAIGON

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM

https://tieulun.hopto.org

97

M. 6217

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ TƯ

DEPOT LEGAL
IMPRIMERIE
N 12839

III

Rỏ mặt Anh Tài

(Tiếp theo)

Theo con đường Bangkor, trước nhà hàng Sarimame thấy một người bận đồ nỉ tây ôm áo lạnh, một bên có một tên bận đồ trắng, xách va-li (valise) dường thể tên bồi (boy) đứng dựa lề đường mặt ngó thể trong ai vậy, người ấy đứng một chập rồi đi lên đi xuống, gần 8 giờ lại có một người bận đồ trắng ở trên đi xuống khi gặp người bận đồ nĩ liền đứng lại nói nhỏ chi không hiểu, kế cã ba hiệp lại đi đến nhà ngũ « Hạ-Châu-Lư-Quan » là nhà ngủ cũa chàng Xuân-Ngọc ngụ đó.

Nguyên ba người ấy là, Hoàn-tử-Tảng Lê-mọc-Việt và Dương-hầu-Tá, là ba người bị đánh lúc chiều. Nên quyết trã thù, cả ba đều cải trang sửa dạn, đến mướn một căn phòng kề bên phòng chàng Xuân-Ngọc.

Hoàn-tử-Tảng lên trên phòng thấy vắn vẽ chẳng có người liền đi lại dòm vào kẹt cữa thấy phòng không. Hoàn-tử-Tảng nói với Lê-mọc-Việt và Dương-hầu-Tá rằng : Chúng nó đả đi chơi bỏ phòng không vậy ta nhơn diệp nầy, đoạt hết đồ của chúng nó trước, nói đoạn lấy xâu chìa khóa liền mở cửa phòng, thấy một cái rương rất lớn, khóa rất kỹ lưởng.

Hoàn-tử-Tảng bảo Lê-mọc-Việt và Dương-hầu-Tá xuống mua một cái rương, theo kiểu như rương nầy, rồi bỏ gạch vào khiên lên đây. Cã hai hiểu ý, chạy đi mua, đem chỗ tối lượm gạch bỏ vào cho nặng, khóa lại chắc chắn cùng nhau hè hụi khiên lên phòng ngủ. Cã ba mỡ cữa phòng chàng Xuân-Ngọc, đổi lấy rương đem trở về phòng cũa mình.

BIBL. CENTRALE
de l'Indochine
Fc. 201

https://tieulun.hopto.org

Lối một giờ khuya có một người đi lại hỏi chủ quán rằng: Có một người đàn ông tên là Dương-bá-Hồng. (tên giả của Hàn-tử-Táng và người bồi của người ở đây chăng ?

Chủ quán nói « có » và lập tức chĩ số phòng, người ấy lên giây lâu thấy cả thảy hè hụi, khiên rương đi xuống Hoàn-tử-Táng lại nói với chủ quán rằng : Tôi có việc nhà phải về cho sớm, nói rồi trả tiền phòng xong xui kéo nhau đi hết.

Hoàn-tử-Táng, Lê-mọc-Việt, và Dương-hầu-Tá đòi được rương thì vui mừng chi xiết, Hoàn-tử-Táng cười nói rằng : « Báo đây chúng nó mỡ rương lấy làm kỳ quái chắc là chết giật hết, mình làm như thể nghĩ cũng tức cười. Cả thảy nghe nói đều cười rộ lên, lấy làm vui vẽ.

Chàng Xuân-Ngọc nằm trong rương nghe bọn ấy đắc ý chuyện cười, chàng nói thầm rằng : Chúng bây thật là xảo kế, đem gạch mà đổi ta rồi đây ta sẽ lất lồ mũi con dâm-phụ và thằng Hoàn-tử-Táng cho bây hết vui cười, đến hồi khóc mước.

Nói qua năm Hùng sáu Vốn thấy bọn ấy khiên rương đi, liền dặn Châu-tam-Hạ ở lại coi phòng, rồi lấy súng lục liên giắc vào lưng mang mặt nạ, nom theo sau, thấy bọn ấy đi vòng vo lối 1 cây số, khiên đến một cái nhà lầu rộng rải, xung quanh cây cối sùm sề. Bọn ấy khiên đến đả có người mở cửa chờ sẵn, bọn nó vào khỏi rồi đóng cửa lại chắc chắn.

Năm Hùng, sáu Vốn chờ bọn ấy vào hết rồi mới đi lại vách rào. Năm Hùng bảo rằng : « Anh sáu phải chịu cho tôi trèo lên vai của anh, đặng tôi lên rồi kéo anh lên, nhảy vào như chơi.

Sáu Vốn nói : Vách rào không đầy ba thước ta vỗ tay nhảy lên đứng trên, rồi nhảy vào trong cho mau, anh còn bài đặt cho thất công mất giờ.

— Anh không thấy miếng chai dựng đứng tợ gươm kia sao?

Sáu Vốn dòm thấy le lưỡi nói : À há, nếu chút nữa thì gót ngọc của sáu Vốn rồi còn chi đâu.

Năm Hùng bảo rằng : Bây giờ anh phải để cho tôi leo lên vai anh đặng tôi quét dập miếng chén ấy cho hết, thì nhảy vào như trở tay.

Sáu Vốn vưng lời để cho Năm Hùng leo lên. Sáu Vốn nói Trời ơi, nặng lắm, nặng đến một trăm hai kilos lận.

Năm Hùng nói : « Anh hùng gì vậy nà, có bấy nhiêu mà

https://tieulun.hopto.org

than nặng. Chừng đến chỗ trường quyết chiến thì làm sao ?

Sáu Vốn nghe nói xốc ý nên ráng chịu hơn nữa giờ đồng hồ mới rồi, tức thì năm Hùng sáu Vốn nhẩy vào núp theo mấy lùm cây đi vòng ra sau thấy cửa mỡ. Năm Hùng nói với sáu Vốn rằng : Bây giờ anh ở ngoài, để tôi vào coi thể nào. Sáu Vốn « hứ » một cái hỏi rằng : sao lại không cho tôi vào ?

— Vô nhiều sợ động ổ thì mang hại.

— Sợ mang hại thôi trở về, đến đây mà làm chi ? Năm Hùng nghe sáu Vốn nói thì gặt đầu nói rằng : Ừ, liệu vô được thì vô, nhưng mắc bẩy chúng nó xin đừng than trách da.

— Há, anh nầy nói tôi còn con nít sao chớ, tôi bảnh lắm mà.

Nói rồi cả hai đồng bước lên thềm nhà đi vào, đi một đỗi năm Hùng kéo tay sáu Vốn nói rằng : Anh thấy giống gì đó chăng ?

— Thấy giống gì ?

— Cái máy chặt giò.

— Ở đâu ?

— Trước đó.

— Trước đó mà chỗ nào tôi không thấy ?

Năm Hùng chỉ ngay tấm kẻm để chà chưng mà nói rằng : nếu ta bước lên tấm kẻm ấy thì đè nhằm cái ruột gà ở dưới, tức thì có 2 ngọn gươm chặc lại thì đứt giò, gãy cẳng, lòi xương.

— À há, sao anh biết đặng ?

— Thầy chỉ.

— Chỉ cho anh, sao không chỉ cho tôi, may không ít minút nữa thành đứa không giò.

Năm Hùng nói : Bây giờ ta phải lên lầu, nhưng đi thấy việc chi trái mắt, và tốt đẹp xin đừng rờ động đến thì mang hại da.

Sáu Vốn vưng lời theo năm Hùng lên tới lầu, bỗng nghe nói chuyện cười rất nên vui vẽ dòm thấy cái rương để giữa, còn bao xung quanh lối hai chục người. Năm Hùng sáu Vốn núp vào cánh cửa mà chờ hiệu lịnh của Xuân-Ngọc, và lấy súng cầm nơi tay.

Bổng nghe Hoàn-tử-Táng bảo vợ rằng : Mình hày ngồi giữa đó, còn mấy em ngồi xung quanh, để một mình anh mỡ

https://tieulun.hopto.org

rương, và lấy những vật qui đưa lên cho mà coi. Cả thảy nghe nói dạ rân, và kéo ghế ngồi, thể coi hát.

Hoàn-tữ-Táng bước lại mỡ bét cái rương ra. Chàng Xuân-Ngọc cả mừng hét lên một tiếng lớn, nhảy ra lẹ như chớp nhán đánh vào ngực Hoàn-tữ-Táng một thoi té ngữa, chàng đạp trên ngực Hoàn-tữ-Táng cứng ngắt như mọc rễ,còn bọn ấy thấy vậy thì kinh hồn lạc phách, chập lâu muốn áp lại mà đánh, chàng Xuân-Ngọc móc súng bắn bổng và nạt rằng : Chúng bây phải gom lại một góc trước đây, không ta bắn nát óc bây giờ.

Bọn Lê-mộc-Việt, Dương-hâu-Tá chẳng dám cượng lý bèn gom vào một góc mà đứng. Còn Hoàn-tử-Táng hộc máu rên siết.

Chàng Xuân-Ngọc bèn kêu rằng : năm Hùng sáu Vốn ở đâu ? Năm Hùng sáu Vốn nghe kêu dạ một tiếng lớn cầm súng đi vào. Chàng Xuân-Ngọc bão rằng : hai ngươi hảy bắt con dâm-phụ trói lại cho ta. Năm Hùng và sáu Vốn vưng lời lại bắt vợ Hoàn-tử-Táng trói rất chặt, chàng nạt rằng : con dâm-phụ mi biết tội ác của mi thế nào chăng ?

Vợ Hoàn-tử-Táng khóc ròng nói rằng : Xin ông tha cho tôi, ngoại trừ ra một mình tôi chẳng biết công việc chi trong vụ nấy cả.

Xuân-Ngọc nói : nầy con dâm-phụ ta không hỏi đến việc nầy, mi phải khai cho ta biết từ mi phá hại chồng trước của mi là Châu-tam-Hạ thể nào mi khai cho ta nghe đi.

Vợ Hoàn-tử-Táng nghe hỏi cả kinh nói thầm rằng: Thế khi Châu-tam-Hạ vì thử lúc ban chiều, nên đến đây mà trã chăng ? (vì chàng Xuân-Ngọc và năm Hùng sáu Vốn mang mặt giả nên chẳng ai hiểu cả). Nàng lại mới nghĩ rằng : « Châu-tam-Hạ có tảnh lạc lòng, vây để ta than thĩ hoặc may chàng tha chăng ? Nghĩ như vậy, dùng khóc lớn lên rằng : mình ôi ! xin mình tha tội cho tôi. Tôi là phận đờn bà, lòng non dạ nớt nên phải sai lâm, mình ôi ! xin mình đừng chấp những kẻ tiểu nhơn như tôi đây, tội nghiệp tôi lắm mình ơi !

Chàng Xuân-Ngọc nghe vợ Hoàn-tử-Táng làm bộ như thế liền cười ngất, chàng nói rằng : « Mi tưởng ta là Châu-tam-Hạ sao, đây nầy hãy coi mặt ta thì rỏ, nói rồi vỡ mặt ra, và bão năm Hùng, sáu Vốn cũng gỡ ra.

https://tieulun.hopto.org

Vợ Hoàn-tử-Táng và Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nhận rỏ thi kinh hồn thất sắc, mắt ngó trân trân.

Xuân-Ngọc chỉ vào mặt vợ Hoàn-tử-Táng nói rằng : « Mi là con đờn bà lòng lang dạ độc ta muốn bắn mi một mủi đạn cho rồi đời, nhưng nghỉ lại cũng uổng đạn nhơ tay. Vậy sáu Vốn hãy lắt lỗ mủi của nó và Hoàn-tử-Táng gói chung lại cho ta.

Sáu Vốn vưng lời song nói thầm rằng : « Chắc là đem về xào măn » nói rồi bước lại rút thanh gươm lắt lỗ mủi của Hoàn-tử-Táng máu chãy ròng ròng, vợ Hoàn-tử-Táng kêu rên thãm thiết, sáu Vốn nói : ai bão độc ác làm chi, mà bây giờ ca tứ đại oán ? Nói rồi bước lại lắt mủi của Hoàn-tử-Táng, Hoàn-tử-Táng hết rên la vũng vẫy được nữa. Sáu Vốn lắt xong bỏ vào cái hộp nhỏ bỏ vô túi áo.

Xuân-Ngọc kêu sáu Vốn chỉ lại chỗ bọn Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá, sáu Vốn hội ý bước lại kêu Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nói rằng : ê tụi nhớ mặt mỏ không ? Tụi làm chi cho mỏ nhọc lòng, bây giờ tụi tìn với mõ thế nào ! Tụi phải đền tiền sỡ hụi đặng mỏ về mướn cu-li đem gạch trong rương ra chớ, tụi làm chi mà ác tệ quá vậy hã...

Bọn Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá tức giận cãm gan, nhưng không dám nói, vi thất thế, tay không chơn rồi lại khi chiều bị đánh thì đã biết sức. Còn Hoàn-tử-Táng thì bi đạp đưới chơn dùng vẫy chẳng nổi, thêm bị lắt lỗ mủi quyết lưu mảng địa.

Xuân-Ngọc nói với bọn ấy rằng : Ta đến đây chẳng phãi đến mà nỏa tróc bọn bây làm chi, ta đến đây là quyết lắt mũi cũa Hoàn-tử-Táng và con dâm-phụ mà trả thù cho anh ta vậy, chàng nói rồi kể chuyện trước cũa Hoàn-tử-Táng cho bọn ấy nghe.

Dương-hầu-Tá và Lê-mộc-Việt nghe nói cảm xúc, thêm kính mộ người nghĩa hiệp, nên đồng qui xuống nói rằng : Hai đứa tôi cùng Hoàn-tử-Táng làm đầu trong đảng nầy, từ ấy nhưng nay rất mạnh bạo, giết người không gớm tay đao lòng thương tưởng chi cả, nay chúng tôi nghe thầy nói và sự thầy làm trước mắt chúng tôi, nên chúng tôi đả biết tỉn ngộ ăn năn. Chúng tôi quyết theo thầy sai khiến, xin thầy dùng chúng tôi.

Xuân-Ngọc nghe nói cả mừng nói rằng : như rỏ hai người

có lòng theo ta thì ta tha cho các việc tội lỗi trước. Bây giờ ngươi hãy mở cửa giắc đường cho ta ra. Lê-mộc-Việt Dương-hầu-Tá nghe nói thì mừng rỡ bội phần, đồng chạy đi mở cữa, còn bọn bộ hạ thấy ba người dầu đảng đều tiêu mất một cách lạ thường, nên cũng chẳng dám cảng ngăn chi cả.

Chàng hất Hoàn-tử-Tảng ra điểm mặt mắng rằng : Mi là một thằng phi ân bội nghĩa ta làm dấu ở mặt mi, và mặt con dâm phụ đó. Nói rồi bão sáu Vốn năm Hùng đi ra hiệp với Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá trở về phòng ngủ.

Khi về đến nơi Châu-tam-Hạ mừng rỡ muôn phần, thấy có hai người lạ liền hỏi nhỏ sáu Vốn là ai ? Sáu Vốn nói : « Hai đứa nó là học trò cũa tôi mới thâu đó đa. » Nói rồi kêu Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá bão lại xin lỗi Châu-tam-Hạ việc lúc chiều.

Chừng ấy Châu-tam-Hạ mới rỏ hai tên nầy đi với Hoàn-tử-Tảng và đánh mình lúc chiều, thì có sắc giận song thấy hai người xin lỗi liền nói rằng : « Thôi hai vị đừng nhắc việc củ nữa, bây giờ hai vị về đây củng như tay chơn, và phãi yêu nhau mới được. »

Chàng Xuân-Ngọc kêu Châu-tam-Hạ nói rằng : « Anh có một việc rất quan hệ lắm, anh bão sáu Vốn đưa cho mà coi. » Châu-tam-Hạ nghe hỏi lấy làm lạ hỏi sáu Vốn rằng : « Anh có việc chi, em hãy đưa cho anh coi ?

— Thầy muốn coi phải tốn tiền lối ~ đồng.

— Chi vậy ?

— Đặng tôi mua một cái chảo, quã lò, củ hành, khoai tây, đặng nấu ca-ri.

— Em nói chi lạ vậy ?

— Lạ lắm mà.

Sáu Vốn nói rồi lấy cái hộp đưa cho Châu-tam-Hạ. Châu-tam-Hạ vở ra thấy hai cái lổ m i, máu chãy còn ròng ròng, thì kinh hồn hỏi rằng : « Việc chi mà lạ như vậy ? tôi không hiểu được. »

Xuân-Ngọc cười ngất nói rằng : Ấy là tôi rửa hận cho anh đó, hai cái lỗ mũi ấy là con dâm-phụ và Hoàn-tử-Tảng đó.

Châu-tam-Hạ nghe nói đau lòng rơi lụy.

Xuân-Ngọc hỏi « anh còn thương con dâm-phụ ấy lắm sao ?

https://tieulun.hopto.org

Châu-tam-Hạ nói : « Thưa ân-nhân người như thế, dầu cho lòng lạt thế nào cũng không thương được. Tôi rơi lụy đây, chỉ thương kiếp con người chẳng biết đường tà nẻo chánh mà thôi.

Xuân-Ngọc gật đầu nói rằng : Anh nói rất phải.

Chàng Xuân-Ngọc ở tại Hạ-châu gần nữa tháng, còn năm ngày nữa thì có chiếc tàu sắp chạy về Saigon.

Chàng kêu cả thảy nói rằng : Còn năm bữa nữa ta trở về Nam-Việt, thì ta có một trường quyết chiến với Cao-Đoàn nhứt sanh nhứt tử, vả lại ta tuy không có tội chi, song cũng như là một tên tù vượt ngục. Bây giờ ta phải giả người Nhựt trở về mới lưỡng tiện.

Sáu Vốn nói : Tôi không biết tiếng Nhựt gặp họ hỏi thì làm sao ?

Năm Hùng nói : Anh không biết thì cứ giả thằng câm, thì xong việc.

Sáu Vốn le lưỡi nói : Hó nò nắm.

Cả thảy nghe nói rất vui, và thấy sáu Vốn nói thì cười rộ lên. Xuân-Ngọc ngó Lê-mộc-Việt. và Dương-hầu-Tá nói rằng : Hai người theo ta về Nam-Việt thì ắc phải chịu việc cực nhọc lao đao, chết sống không tường vậy tốt hơn ở đây mà làm ăn, nói rồi thuật việc mình về phải đối với Cao-Đoàn cho Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nghe.

Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nghe nói cãm động rơi lụy nói rằng : Chúng tôi quyết theo thầy dầu thịt nát xương tan cũng vui, bằng lòng, bằng dạ, vả lại chúng tôi từ ấy những nay, cũng thường ra vô chỗ hiểm nghèo chết sống.

Chàng nghe nói gật đầu nói rằng : Nếu quả hai ngươi có lòng theo ta thì cũng được, ấy là ta sợ lòng hai ngươi mà thôi, chớ ta trở về Nam-Việt tức phải dùng nhiều người.

Chàng bảo sáu Vốn rằng : Ta cải trang sữa dạn tức phải đồ đạt cho đủ, muốn đối diện với Cao-Đoàn phải sắm cả việc cần dùng. Vậy bây giờ ngươi phải lấy ngọc đi bán lối được một trăm ngàn đồng, thì ta mới đũ xây dựng, sáu Vốn vưng lời lấy bốn mươi lăm hột ngọc, chạy đem vào hảng buôn, bán được một trăm hai mươi sáu ngàn đồng đem về. Chàng cả mừng kêu năm Hùng bảo đi đặt mười bộ đồ theo người Nhựt-bổn, mười bộ theo người Quãng-đông, mười bộ theo người Ấn-độ, mười bộ theo người Bà-lai hết thảy là bốn chục bộ. Năm Hùng vưng lời đi.

https://tieulun.hopto.org

Sáu Vốn hỏi : không mua gươm, mua súng về lấy chi mà cự với chúng nó ?

— Giống ấy ở Saigon lại không có hay sao mà lo dữ vậy?

Làm công việc xong xui,năm người đem đồ xuống tàu trở lại Saigon.

Tàu từ bỏ Hạ-Châu lước dậm,cả năm người lấy làm vui thít.

Nói qua quan Lương-y Lơ-Mon cũng là một người trí thiều mưu đa, lại người và chàng Xuân-Ngọc là bạn thiết nghĩa chi, nên Lơ-Mon quyết lòng nõa tróc Cao-Đoàn, mà minh oan cho Xuân-Ngọc. Lơ-Mon dọ đặng nhà Cao-Đoàn ở đường Maréchal–Foch thì cã mừng.

Một hôm trời tối, chuyển mưa Lơ-Mon mặc một bộ đồ đen rất gọn gàn, kêu người tâm phúc tên là ba Thảo, vỏ nghệ rất tinh thông, sức gồng không thua Huỳnh-Xán. Lơ-Mon bão ba Thảo lấy xe ra chạy đến nhà Cao-Đoàn thám dọ.

Đến nơi Lơ-mong dặn ba Thảo đậu xe chừng nghe lịnh sẽ vào tiếp cứu,căng dặn xong rồi lấy súng lục liên cầm nơi tay, đi lại leo rào vào, Lơ-mon dòm xung quanh thấy cửa nẻo đều đóng rất chặt,đèn tắc tối thui Lơ-mon dòm lên thấy từng lầu chót có mở một cánh cửa sổ, mà cửa ấy lại có một cây cau mọc dựa bên, Lơ-mon cả mừng ráng sức leo lên cây cau, khi đến dòm vào cửa thấy một căng phòng không, trống trải chẳng có lót bàn ghế chi cả, chàng nói thầm rằng : Thế khi phòng nầy nó gày bẫy mật-thám đây chăng ? Chắc là chúng nó bắt đội Tài và đội Hóa cũng trong phòng nầy.

Lơ-mon đeo ngoài cây cau suy nghĩ như vậy thì khiếp sợ không muốn vào cữa ấy, nhưng chàng suy nghĩ lại rằng: Ta ra tay nghĩa hiệp quyết tìm đến ổ hang cũa chúng nó mà ta nhát gan như vậy thì bao giờ tìm cho ra, gan anh hùng làm sao chói rạng.

Lơ-mon nghĩ như vậy liền nhãy qua đeo cửa sổ mà vào. Khi vào phòng Lơ-mon đứng ngó xung quanh, thấy có một cái cửa qua phòng khác, chàng vừa muốn bước lại mở cữa đi qua, bổng đèn bên phòng ấy bực cháy lên rất sáng, chàng rút thêm một mũi súng lục liên nửa mà chực hờ. Giây lâu không thấy ai qua, chàng liền đi lần lại dòm vào lổ khóa, thấy một người bận đồ đen mang mặt nạ, để cây súng lục liên trên mặt bàn, đang đứng lụt soát những giấy tờ trong học tủ. Người ấy lấy một cái thơ cầm coi rồi gặt đầu hai ba cái ra tuồng hân hoan, bỏ cái thơ ấy vào túi Lơ-mon nghĩ

https://tieulun.hopto.org

thầm rằng: Lạ cả người nầy là ai? ta xem cử chỉ chẳng phải bọn nó mà, hai là đội Minh chăng? nhưng đôi Minh đau còn nằm trong dưỡng đường. Lơ-mon nghỉ như vậy một lát rồi gặt đầu nói nho nhỏ rằng: Phải rồi chúng nó gạt ta thật là cao-trí ta khen cho đó.

Lơ-mon nghỉ đến đây, bỗng nghe một tiếng súng bắn ngay ngực người ấy. Người ấy rất lẹ làn tránh khỏi, kế có ba tên khách-trú nhảy vào áp bắt người ấy. người ấy rất bặt thiệp đánh loạn đả. Lơ-mon lấy làm lạ chẳng biết người ấy là ai, liền lật đật mỡ cữa đặng qua tiếp, nào vè chàng vừa mới thò tay nắm cái gù đặng giặn thì có một người nhảy đến đánh ở sau lưng chàng. Lơ-mon lật đật tránh khỏi rồi đá trái ra sau. Người ấy rất lẹ làn đánh đở tia lịa chẳng thua gì chàng Xuân-Ngọc.

Lơ-mon nói thầm rằng : : « Thằng nầy rất giỏi, ta phải kêu ba Thão đến tiếp cứu mới xoug. Chàng lập tức thổi lên một tiếng còi (tu-hich) tức thì trong hai phúc đồng-hồ ba Thão nhảy vào hiệp lực với Lơ-mon. Song người ấy rất lanh, và mạnh bạo khác thường.

Còn người mang mặt nạ ở phòng bên hữu đánh ngả ba tên khách-trú thì nghe rầm rầm bên nầy liền lập tức mỡ cửa qua, thấy hai người cũng mang mặt giả đánh với bọn mình, lẹ như chớp nhảy đến đánh vào lưng ba Thảo một thoi ba Thảo tránh không kiệp nên té nhào. Người ấy chụp đè ba Thão xuống lấy giây trong túi mà trói lại, xong xui rồi đứng dậy hiệp sức đánh với Lơ-mon chẳng bao lâu Lơ-mon củng bị bắt.

Hai người đồng đè Lơ-mon xong, một người trở qua bên phòng phía hữu lấy một luồng giây rất lớn, đem qua cột Lơ mon và Ba Thảo đem đến cữa sổ thòng xuống đất. Rồi leo ra cữa sổ chiền qua cây cao mà tuột xuống đến đất đi lại mỡ Lơ-mon và ba Thảo nắm dắc đi.

Lơ-mon và ba Thảo nghỉ thầm rằng : Nếu cượng lý thì mang hại, thà thuận lòng thì hay hơn, rồi sẽ kiếm mưu khác ; nghỉ như thế liền riu riu đi theo.

Hai người ấy giắc Lơ-mon và ba Thão ra, thì có một cái xe hơi chạy lại, cả thãy đồng leo lên xe chạy tuốt. Lơ-mon có ý coi xe ấy chạy đi đường nào. Còn xe chạy tuốt về Sai-gon, ngừng ngay một dãy nhà lầu rộng rải năm căn ở đường

https://tieulun.hopto.org

Douaumont. Lơ-mon cã mừng nghĩ thầm rằng: Ấy là chủng nó chỉ ồ cho ta. Kế hai người ấy xuống giắc Lơ-mon và Ba Thảo vào nhà. Vừa bước vào một người thò chơn đạp cái nút nhỏ tức thì bốn bề cửa sắt sụp xuống. Lơ-mon và Ba Thảo cã kinh. Lơ-mon nói thầm rằng : bọn nầy thật là tài trí. Cái nhà bí-mật khó vô, hèn chi đội Hóa, đội Tài bị bắt cũng phải chàng đang suy nghĩ bỗng nghe người ấy bão rằng : đứng cho vửng, tức thì cái phòng dần dần lên cã và gạch, tựa hồ như là cái thang máy vậy. Khi cái phòng ngừn không day động nửa, người ấy thò chơn đạp cái nút nhỏ bên tã, cữa sắt đều rút lên bốn bề trống lỏng.

Quan lương-y Lơ-mon dòm xung quanh thấy cây cối rậm rì, bông hoa rực rở, dường như một cãnh huê viên, ở ngay trước mặt một đường nọ tâm tâm mù mù. Quan lương-y Lơ-mon nói thầm rằng : Lạ nầy, ta nằm chiêm bao sao chớ, có lẻ đâu ỡ trên lầu mấy căn nhà nầy, lại có một khoảnh rừng to lớn như vậy, hay là chúng nó có tòa thuật chăng ? Nghĩ đến đây hai người ấy nắm chàng và Ba Thảo giắc đến một cái đường hẻm nhỏ lại thấy trước có cái nhà hai căn trệt, hai người giắc vào một cái phòng có đủ bàn ghế, hai cái tủ kiến để hai bên, chưng dọn đẹp để lạ thường, hai người ấy bảo rằng : Hai người hãy ngồi đấy, nói rồi bước qua phòng khác, tức thì cửa sắt sụp xuống, như ỡ phòng khi dưới lầu.

Khi hai người ấy ra Lơ-Mon nói với ba Thảo rằng : Bọn nầy rất tài tình lợi hại, những công việc của nó sắp đặt không thua chi Faravo trinh thám trứ danh ở Bá-lê, mà dầu cho Faravo cũng phải thua tài của nó nữa, ta không dè ổ chánh của nó ở đây, phải biết sớm như vậy ta nói với quan chánh sỡ mật-thám, đem lính đến vây bắt, thì chúng nó chẳng khỏi tay ta.

— Chúng nó tài tình thế nầy thì dẫu cho có thiên binh, vạn mã bắt cũng chẳng được nữa.

Ba Thảo nói vừa dứt tiếng thì nghe tiếng chuôn rung ren... ren... ren... điết rải ỡ trên, cả hai giặc mình ngó lên thấy cái chuôn rất lớn, thể chuôn đồng hồ ré.

Lơ-Mon nói : Cái chuôn nầy ré đây chắc là chúng nó sắp làm chuyện chi đó. Lơ-Mon nói vừa dứt tiếng nghe động ở sau lưng dòm lại thấy một người mặc đồ trắng, mang mặt

https://tieulun.hopto.org

nạ đứng trước mặt chàng cười hắc hắc nói rằng : Cái chuôn ấy có hiệu lịnh thế nào mà ngó dữ vậy ?

Quan Lương-y Lơ-Mon nạt và nói rằng : Ta biết mi là Cao-Đoàn, mi thật tên cướp của hại người, ta quyết bắt mi đặng đem đến luật hình, phạt mi một cách chánh đáng mà rữa cái tội của mi đó. Song ta đã sa cơ thất thế thì tha hồ mi muốn chém giết mặc ý mi, chớ đừng diễu cợt với ta.

Người ấy nghe Lơ-Mon nói, liền hai tay bóp lại thể khổ hiệu, thi bỗng nghe tiếng nổ đùng đùng hai bên rất lớn ở trên la-phon, Lơ-mon cả kinh dòm-lên, Ba Thảo củng thất vía ngước mặt thấy trống lỏng bốn phia vách cao lối tám chục thước trên thấy rỏ trời còn kéo mây đen kịch.

Dòm lại thì người khi nải đâu mất Ba Thão nói : Nếu vậy tôi và ông đã sa vào chỗ yêu thuật.

La-mon nói : Có khó chi gọi là chỗ yêu thuật, chúng nó dùng những máy móc ở trông nhà nầy rất tin xảo mà thôi nó làm cho mình phải kinh tâm, ngó lên đặng nó ra.

Chập lâu đèn tắc tối đen lối 5 phúc đồng hồ, mới bực lên cháy lại thi thấy thành ra một cái phòng vuôn vức như khi nảy song thêm có vẻ đời hoa lệ rất đẹp, trước có một tấm bản đen để mấy hàng chữ rất lớn như vầy.

Lơ-mon (Lemontes) Tôi thã ông ra khỏi chỗ nầy, lần thứ nhứt, ông hảy định-tâm chớ có gầy đoàn hiệp lủ đến đây khuấy rối công việc cũa tôi nữa.

Vả lại tôi không ẩn-nhập vào bọn cũa Cao-Đoàn đâu.

Ký tên

R. H. M. O.

Lơ-mon xem rồi nói ầm ả lên rằng : Lạ chưa ? lạ chưa, sao lại có đến thế ?, thêm một bọn nầy nữa à.

Có lẻ chư độc giả củng lấy làm lạ, xin tỏ ra sau đây.

Nguyên hai người bắt Lơ-mon và ba Thảo đó là năm Hùng sáu Vốn vưng lịnh đến nhà Cao-Đoàn mà thám dọ, nào dè gặp Lơ-mon và ba Thão nhưng hai bên không nhận nhau được, là vì đều mang mặt giã.

Còn cái nhà nầy là nhà cũa chàng Xuân-Ngọc, ở trong nhà chàng làm rất nhiều máy móc kỳ tài, toàn cả nhà không chỗ nào chẳng có máy, từ cánh cữa chỗ mấy cái song sắt, than, bàn ghế, đến mấy tấm để chùi giày củng đều có đặt

https://tieulun.hopto.org

máy, lại có một cái máy náo động để thông tin, bất cứ là ai vô ngã nào, thì có một cái chuông ngay phòng chàng rung động thi chàng lại chỗ ống rọi, thể ống dòm mà xem máy rọi ấy dòm được thấy toàn hết cã, chàng Xuân-Ngọc làm như thế cố ý để phòng mật thám và bọn Cao-Đoàn đến nhà đó.

Nói về chàng Xuân-Ngọc hay đăng năm Hùng sáu Vốn bắt đặng bọn Cao-Đoàn thì cã mừng, lập tức đến nơi phòng nhốt mà tra hỏi, nào dè mới nói thì quan lương-y Lơ-mon trả lời chàng nhận rõ tiếng cũa Lơ-mon, và những lời nghĩa hiệp thì cảm động.

Nên lập tức chàng làm cho Lơ-mon không đề ý, chàng trở ra đi về phòng và nói thầm rằng : Lơ-mon có lòng với ta, ta cảm ơn vô cùng, ta muốn tỏ thiệt cho người biết song ta rất hổ, là vì ta là kẽ vượt ngục, không tuân phép nước. Chàng và đi và nói thầm thì đả đến phòng chàng, chàng nói : « May cho ta đả uống thuốc nói giọng khác, không thì Lơ-mon đả nhận rõ ta rồi còn đâu, chàng nói rồi đi ngay lại bàn nắm cái máy chuông dặn qua lại hai lần, tức thì nghe các phòng cũa năm Hùng, sáu Vốn Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá đều rung chuông náo động.

Chẳng bao lâu chạy đến đủ mặt chàng bèn nói với năm Hùng và sáu Vốn rằng : Hai đứa bây bắt quan lương-y Lơ-mon và ba Thảo về làm chi ?

Sáu Vốn nói : Đâu có, bắt hồi nào ? nói oan cho tôi hôn ?

— Hai người ngươi bắt ở nhà Cao-Đoàn chính là quan lương-y Lơ-mon và ba Thão đến cũng rình dọ bắt Cao-Đoàn mà minh oan cho ta. Nào dè bị hai ngươi bắt đó.

Năm Hùng, sáu Vôn nghe thi cả mừng đồng nói : Nếu vậy sao thầy không giắc về phòng đải ông một bửa ?

— Không được ; bây phải lập tức đem trả lại nhà của ông. Phải làm như vầy... như vầy... nhứt là cho cẩn thận đừng để ai biết chúng ta.

Năm Hùng sáu Vốn nghe bảo đi liền.

Chàng nói với Lê-mộc-Việt Dương-hầu-Tá và Châu-tam-Hạ rằng : bây giờ công việc nhà của ta đả xong, vậy đêm nay ba vị phải làm như vầy.... như vầy... Ba người nghe bão đều chạy về phòng mặc đồ đen mang mặt giả, bỏ súng vào lưng, lấy xe hơi Lê-mộc-Việt cầm tay bánh chạy tuốt.

https://tieulun.hopto.org

Còn quang lương-y Lơ-mon và ba Thảo đang ngồi ngơ ngẩn, bỗng nghe cái tủ đứng kêu ren ren, dường như người mở dòm lại không thấy ai cả, một lát lại hai cánh cửa hai cái tủ đều mở ra một lược, có hai người bước ra, Lơ-mon và ba Thảo nhận rỏ hai người bắt mình khi nảy. Còn năm Hùng sáu Vốn đi vô bảo rằng : Hai ngươi phãi theo ta qua phòng đây, nói rồi sáu Vốn kéo ba Thão, năm Hùng kéo Lơ-mon đến một cái phòng hẹp, đứng vừa đũ bốn người, rồi năm Hùng, sáu Vốn trỡ ra khép cữa lại.

Lơ-mon và ba Thảo, thấy cái phòng chật hẹp như vậy liền nói rằng : Thế khi chúng nó giắc ta đến đây mà hành tội đứng cho rục cẳng chăng ? Nói vừa giứt tiếng bốn bên thiết cao bằng sụp xuống, dường như cái hộp, phúc chúc lại có một luồng khói bay vào, Lơ-mon và ba Thảo nhãy mủi rồi ngả ra mê mang hồn phách.

Năm Hùng, sáu Vốn liệu Lơ-mon và ba Thảo mê mang rồi, lật đật đi lại nắm cái tay quây, thể tay quây máy xe hơi quây lia lịa một chập, đách thiết ấy lần lần rút lên, năm Hùng sáu Vốn mỡ cửa đem Lơ-mon và ba Thảo ra xe. Năm Hùng cầm tay bánh chạy tuốt về nhà Lơ-mon ; kêu cửa có một tên bồi chạy ra, năm Hùng gỡ mặt nạ rồi nói với tên bồi ấy rằng : « Quan lương-y và ba Thảo uống rượu nhiều lắm nên đả say mê mang, vậy chủ phụ với tôi đem ngài vào phòng, tên bồi tin bằng lời, hiệp lực khiên Lơ-mon và ba Thảo vô. Xong rồi năm Hùng sáu Vốn ra nhảy lên xe chạy tuốt về nhà.

Nói về Cao-Đoàn và Phong-Lôi giựt được ông Hãi-Thọ đem về nhà thì mừng rỡ. Phong-Lôi nói với Cao-Đoàn rằng : « Bây giờ Xuân-Ngọc đả bị đày, còn Lơ-mon thì chẳng tài tình chi, vả lại hắn không ăn nhập vào đâu. Chỉ ta còn nhốt đội Tài và đội Hóa và việc cướp ông Hải-Thọ, cho nên còn có sở mật-thám truy tầm mà thôi. Nhưng ta cũng không sợ, vì chúng nó chẳng tài tình chi cả.

Cao-Đoàn nghe nói thích ý vui lòng cười khúc khích lấy làm tương đắc.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi đang ngồi nơi bàn ỡ dưới lầu trò chuyện, bỗng thấy tên bộ hạ là Xương-Quạch (Khách nước hẹ) chạy xuống hơ hải nói rằng :« Có một người bò lên phá cửa sổ vào phòng sách ; na đứa giử nơi ấy cự không lại đều bị đánh ngả ra chết hết, rồi người ấy chạy mất.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn và Phong-Lôi nghe nói cả kinh lật đật chạy lên lầu, thấy ba tên bộ hạ của mình, đứa thì sặc máu, bể đầu, sứt cảm nằm bất tỉnh ; lập tức Phong-Lôi bão giặn đèn cho sáng, qua phòng trống thấy cửa sổ mỡ Phong-Lôi nói vậy ta phải xuống theo dấu bọn nó, nói rồi cùng Cao-Đoàn chạy xuống kiếm xung quanh nhà, thì đả trễ rồi, Cao-Đoàn và Phong-Lôi đi ra lộ, dòm thấy trước xa có để một cái xe hơi.

Hai người đi lại, thấy chẳng có chủ, Phong-Lôi nói : Xe nầy chắc là xe của mật-thám, ta hãy coi chừng.

Cao-Đoàn gặt đầu bước lại coi rồi nói rằng : « Ủa, xe của...

— Của ai ?

— Dòm đó mà coi.

Phong-Lôi dòm thấy tấm tên hiệu (Plaque) như vầy :

H. Le Montes
Docteur
526 rue Vassoigne — Saigon

Phong-Lôi xem rồi nói rằng : « Sẵn đây ta lấy cái xe của hắn về chỗ ngụ để trên mà dùng.

Cao-Đoàn khen hay, vừa muốn bước lên bỗng có hai người Nhựt-bổn kéo áo nói bằng tiếng pháp rằng : « Xe cũa tôi mà hai ông leo lên làm chi vậy ? Phải hai ông là bọm tỗ ở Saigon đây không ? Và nói và móc súng lục liên đưa ngay mặt Cao-Đoàn và Phong-Lôi. (Nguyên hai người nầy là Lê-mộc-Việt và Đương-hấu-Tá vưng lời chàng Xuân-Ngọc đến đem cái xe về nhà cho ông Lơ-mon).

Cao-Đoàn Phong-Lôi mặt mày sượng sùng, thấy hai mũi súng cũng khiếp sợ, nhưng đứng lại kiếm chuyện nói để thừa diệp thi hành.

Phong-Lôi nói rằng : Chẳng phãi tôi ăn cắp, vì thấy cái xe nầy để khi chiều đến giờ, tôi sợ họ lấy mất đi, nên đem về nhà tôi,rồi sáng trã lại cho ông Lơ-mon là người tôi quen. biết còn hai ông là người nào ? lại nói rằng xe của hai ông ?

Lê-mộc-Việt nói,tôi là anh em bạn thiết của ông Lơ-mon, tôi mượn đi hãng mát mới đậu đây, sao hai ông lại nói đậu hồi chiều đến bây giờ, rỏ hai ông muốn lấy xe của người ta, chớ không còn chối chi nữa.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn thấy Dương-hầu-Tá ngó lơ bèn nhẩy đến dùng thế « Lão-ưng-tham-hoa » mà đánh ngay bàn tan Dương-hầu-Tá, Dương-hầu-Tá rất nhậm lẹ dùng thế « Diêu-tử-phiêu-Thân » tránh khỏi rồi nói lớn lên rằng : Số mi muốn chết sao, nếu mi vận động một lần nửa thi ta bắn bể đầu.

Còn Phong-Lôi cũng nhẩy đến, dùng thế « Thanh-đình-điểm-Thủy » nhắm ngay óc của Lê-mộc-Việt mà đánh xuống. Lê-mộc-Việt lập tức biến-pháp tránh khỏi rồi nạt rằng ; mi muốn chết thì nhẩy đến một lần nữa.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi cả kinh đứng ngó sửng, hai người Nhựt-bổn leo lên xe đạp máy chạy tuốt.

Khi xe chạy rồi Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng : Hai thằng ấy chẳng phải là người Nhựt-bổn chắc là bọn của Lơ-mon, chớ có lẽ đâu người Nhựt-bổn lại biết vỏ rất giỏi như vậy ?

Phong-Lôi cũng tức giận căm gan nói rằng : « Vậy ta phải lập ra kế mà trừ bọn ấy cho tuyệt như thằng Xuân-Ngọc ta mới nghe cho.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi bước vào thấy Đại-Bạo và Kiết-Thành là hai tên bộ hạ của mình, sai đi tìm nàng Kim-Sa đã về.

(Vì Cao-Đoàn quyết chắc rằng nàng Kim-Sa chưa thát).

Cao-Đoàn thấy hai tên ấy thì mừng rở hỏi rằng : « Hai người đi kiếm thể nào ? Có ra manh mối chi chăng ?

Đại-Bạo nói : Vui lắm, sướng lắm đả rỏ lai lịch rồi.Nàng ấy ở cách xa chổ ngụ của ta lối năm ngàn thước, về hướng Nam. Nàng Kim-Sa ở đậu nhà cũa lão Vu-Phong, là cha của nàng Hương-Nguyệt nàng ấy vỏ nghệ cao-cường, tài bắn cũng hay, đánh kim củng giỏi, ta cũng khó đến một chúc.

Cao-Đoàn nghe nói Kim-Sa còn sống thi vui mừng chi xiết, chàng nói với Phong-Lôi rằng : Vậy sáng nay ta lên núi, rồi kéo róc đến giây bắt nó thì có chi hay bằng.

Phong-Lôi gặt đầu nói : Chuyện ấy rất dể, ta chớ lo, chĩ lo việc chúng nó còn tiềm ta đây thôi, Phong-Lôi nói vừa giứt tiếng kế nghe tiếng gõ cửa rầm rầm, và kêu ông ơi, ông hởi om sòm. Cao-Đoàn lấy làm lạ bảo Đại-Bạo ra mở cửa coi chuyện chi ?

Đại-Bạo vưng lời bước đến mở cửa thấy thằng Xẹt là đứa ở chạy vào, nói cách rung rẩy rằng : Ông đã bị bọn cướp bắt rồi.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn nghe nói cã kinh hõi rằng : Bọn cướp bắt cách nào ? Và chúng nó đi mấy người; ngươi hãy nói cho mau ?

— Chẳng biết nó bắt cách nào, trói ông đem ra xe, rồi chúng nó trở vô kêu bọn tôi nói rằng : Chủ cũa chúng bây đả bị ta bắt rồi, sao còn nằm đó mà ngủ ? Chúng tôi dực mình tĩn dậy thấy một người mang mặc nạ, cầm súng thì kinh hồn, nằm trỡ xuống quấn mền cứng ngắt. Khi chúng nó đi hết trọi, rồi tôi mới tóc 'mền dậy xách xe máy dông một hơi, đến cho ông hay đây.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi nghe thằng Xẹt nói thì phách lạc hồn xiêu, lập tức lấy xe bảo Đại-Bạo, Kiết-Thành đi theo. Phong-Lôi cầm tay bánh nhằm nhà huyện Bảy chạy đến.

Nhắc lại năm Hùng sáu Vốn vưng lời Xuân-Ngọc đem trả Lơ-mon rồi đến nhà Huyện Bảy, leo rào vào trong mỡ bét cữa ngõ đồng cùng nhau leo theo cây dầu mà chuyền lên nóc nhà, năm Hùng giỡ ngói lấy lưởi cưa nghề, nhỏ lối một tấc tây, thọc vô cưa mấy cây rui lối năm phức đức hết. Năm Hùng sáu Vốn trèo xuống gặp phòng viết. Năm Hùng sáu Vốn giặn đèn lục soát cùng hộc tủ, năm Hùng gặp được một phong thơ như vầy :

Biênhòa le.....tháng.....năm.....

Cha yêu dấu,

Con xin thuật rõ việc cũa con vừa bị rũi cho cha tường. Nguyên vi con lầm tay thằng Xuân-Ngọc nó đánh lừa con, con tin nó, con tầm nó. Nên nó đả cứu cha con Hãi-Thọ ra khỏi rồi.

Nhưng xin cha đừng lo, con sẽ có người tài hơn nó giỏi hơn nó. Nội trong năm ngày đây con sẻ hại nó bị đài, rồi con sẽ bắt Hải-Thọ lại.

Xin cha an lòng.

. Ký tên

Cao-Đoàn

— Năm Hùng coi rồi nói với sáu Vốn rằng : Thằng nầy nó hại chủ mình, cho đến mình cũng phãi bị tội oan, thật là thằng độc ác, vậy hai ta phải ráng mà rửa hờn. Nói rồi bỏ thơ vào túi, cùng nhau mỡ cửa đi xuống đến thấy phòng bên phía tả đèn còn thắp sáng, năm Hùng dòm thấy ông Huyện Bảy còn nằm coi nhựt báo tây.

Nói về Huyện-Bảy là một người lòng sâu dạ hiểm, ông với Xuân-Ngọc có một mối thù to rất độc địa, nhưng ta

chưa rõ thú ấy thể nào, chĩ biết ngay bây giờ Huyện Bẫy và Cao-Đoàn hai cha con là hung ác mà thôi.

Huyện Bảy nằm coi nhựt báo « La Lumière Annamite » thấy có một khoản mục để như vầy :

Tự-tử hay là đau mà chết ?

Có lẽ chư độc-giả cũng biết Đường-xuân-Ngọc xưa bị tội cướp người. Nên bị đài và hai tên bộ hạ cũa hắn, tên là năm Hùng và sáu Vốn. Mỗi tên mười lăm năm tù ở đão Côn-nôn.

Nhưng lạ thay vừa ra khỏi Ô-cấp ba thầy trò đều chết một lược, quan tàu Scott đã đem bỏ thây xuống biển.

Thế chắc ba người liều chết cho tiêu diêu thông thã, hơn là sống chịu mười lăm năm lao lý vậy.

Một người coi máy tàu.

LÊ-CHÍ-CÔNG.

Ông Huyện Bẫy coi rồi mừng quýnh, dùn la lớn lên rằng; được lắm Xuân-Ngọc đã chết, Xuân-Ngọc đả chết. Vừa giứt tiếng bồng nghe tiếng hỏi trên đầu nằm rằng : Ai chết đâu ? đâu đưa coi, Xuân-Ngọc nào chết ? Và nói và vói tay dựt tờ báo.

Huyện Bẫy kinh hồn lạc phách ngồi dậy thấy hai người cầm súng lục liên.

Sáu Vốn hỏi rằng : Xuân-Ngọc chết sao ông mừng, có phải ông đồng mưu cùng con ông mà hại người chăng ? Vậy ta phải bắt ông mà lắt từ miếng thịt để tế ông Xuân-Ngọc nói rồi áp bắt Huyện Bẫy trói lại đem ra xe. Sáu Vốn trở vào đánh thức bọn tớ rồi mới chiệu ra xe đi về.

Giây lâu xe Cao-Đoàn mới chạy tới Cao-Đoàn và Phong-Lôi vào nhà, thấy bàn ghế y nguyên, cha mình bị bắt mất, trên ghế có một miếng giấy vàng. Cao-Đoàn xem thấy nói như vầy :

Cao-Đoàn :

« Ta bắt cha mi mà mổ lấy trái tim. Nhưng cũng may cho « cha mi, vì bây giờ ta phải cần dùng ông Hải-Thọ. Nếu mi « là một người con có hiếu, hai hôm sau phải đem ông « Hãi-Thọ đến cầu Bến-lức mà đổi lấy cha mi ».

Ký tên.

R. H. M. O.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn xem rồi đưa cho Phong-Lôi nói rằng : Ta phải thua bọn nầy, bây giờ ta phãi đổi cha ta, chớ không nỡ để cho người bị hình phạt. Nhưng ta đổi thi phãi hại, phải nguy, Phong-Lôi ôi ! biết làm sao bây giờ ! ?

Phong-Lôi nói : Đổi thì ta đổi nhưng ta phãi bắn ông Hải-Thọ cho mê mang,vì chúng nó muốn đổi ông Hải-Thọ đặng minh oan cái án nầy.

Cao-Đoàn khen phải và nói : Nhưng ta không hiểu chúng nó là bọn nào ? Bốn chử R. H. M O. là nghĩa gì ?

— Ta không hiểu được là vì cái hiệu riêng của chúng nó.

Cao-Đoàn dòm thấy tờ nhựt báo La Lumière Annamite » rớt ở dưới đất, chàng cuối lượm mà xem, khi thấy khoản nói về Xuân-Ngọc chết, Cao-Đoàn coi rồi đưa cho Phong-Lôi hỏi rằng : Xem coi khoản đây, có quan hệ chi chăng ?

Phong-Lôi xem rồi ra tuồng nghi ngại, một chập lâu nói lớn rằng : Thôi rồi ! từ đây ta phải đề phòng cho nghiêm nhặt, bọn R. H. M. O. là thằng Xuân-Ngọc chớ không ai vào đây cã. Tôi biết cái mưu giã-từ cũa bọn nó.

Nhưng bây giờ ta phải làm cho nó khó chiêu, là sáng mai bạn phải đến sớm, báo việc nầy cho quan chánh sỡ Mật-thám hay, và cậy người đọ bắt nó. Còn bây giờ tôi phải lập tức trở về chỗ ngụ bắt ông Hải-Thọ bắn cho mê mang, đặng hắn không thế nói được, một đem đổi ông già lại.

Cao-Đoàn gặt đầu lia lịa, Phong-Lôi tiếp nói « Nếu Xuân-Ngọc về thì ta phải tìm nơi khác mà làm chỗ ngụ, như vậy nó mới tiềm không ra, chớ nếu ở nơi chỗ cũ thì vào tay chúng nó đó.

Cao-Đoàn nói : « Tôi cũng nói như vậy nhưng chẳng biết ai giỏi về đặt máy móc và tìm nơi đâu mà ở ?

Phong-Lôi nói « Tôi có một người bạn, tên là Đẳng-La, hiện mới qua, bây giờ ở tại đường Boulevard Kitchener để mốt tôi ghé cậy người thì chắc đặng.

Cao-Đoàn nói : « Bạn có đi thì đem bạc theo, nếu người bằng lòng, thì đưa cho người, bão coi chỗ nào kín đáo, chúng nó khó tiềm thì cứ làm ngay ».

Phong-Lôi nói : Việc ấy ta hưởn lại hai bữa nữa, còn bây giờ tôi phải về núi, đặng tin việc đem ông Hãi-Thọ, đổi ông thân cũa bạn đã. Cã hai chia nhau, Phong-Lôi thì lên xe chạy về núi, còn Cao-Đoàn ở lại đặng sáng toan mưu.

https://tieulun.hopto.org

Nói qua quan lương-y Lơ-mon sáng ra mới tỉnh, thì lấy làm lạ, chàng ngồi dậy xem trước ngó sau, rõ là phòng cũa mình. Chàng kinh hãi lật đật trỡ ra kêu bồi hỏi rằng : Ta nhớ hôm đêm ta đi chơi, sao lại trỡ về hồi nào nằm trong phòng vậy ?

Tên bồi trả lời rằng : hôm đêm lối 12 giờ khuya có hai người đem quan lớn và cậu ba Thão về, nói với tôi rằng : quan lớn và cậu ba uống rượu nhiều nên say, bão tôi phụ lực đem quan lớn vào phòng.

Lơ-mon càng kinh ngạc hơn nữa hỏi rằng : Còn ba Thão ở đâu.

— Bẩm quan lớn, người còn ngủ trong phòng.

— Ngươi đi kêu nó lại cho ta bão đây.

Tên bồi chạy đi một lát, thấy ba Thão hơ hãi chạy lại hỏi rằng : ông đem tôi về hồi nào ?

Lơ-mon nói về hồi hai giờ khuya.

— Ông đem tôi về phải chăng ?

— Chúng nó đem về.

— Chúng nó là ai ?

— Không biết.

— Ua sao kỳ vậy ?

— Kỳ thật.

Lơ-mon bèn thuật việc tên bồi nói cho ba Thão nghe, ba Thão cả kinh hỏi rằng : Còn xe của mình ở đâu ?

— Tôi cũng không biết, thế khi mất rồi, vì hồi ta bị bắt, thì xe bỏ ở trọng Chợlớn, chỗ nhà của Cao-Đoàn.

Lơ-mon và Ba Thảo đang kinh ngạc bỗng thấy tên bồi chạy vô nói : Xe để ở trước cửa ngỏ.

Lơ-mon và Ba Thảo ra thấy xe đậu ở trước cữa ngỏ thì càng lạ hơn nữa, hai người ngó nhau không ai hiểu chi cã.

Ba Thảo hỏi : Ông có nhớ lúc ta bị bắt hôm đêm, và những sự bí-mật trong cái nhà ấy chăng ?»

— Nhớ chớ nhà ở đường Douaumont. Bây giờ ta phãi đến tỏ cho quan chánh sỡ mật-thám hay, Ba Thảo khen phãi, đồng đi ra lên xe Ba Thảo đạp máy cầm tay bánh chạy đến dinh quan Chánh sỡ mật-thám. Lơ-mon bước xuống xe đi vào, thì thấy Cao-Đoàn đang nói chuyện với quan Chánh sỡ mật-thám. Còn quan Chánh sỡ mật-thám,

https://tieulun.hopto.org

thấy Lơ-mon bước vào thì chào mừng rất nên vui vẻ, Cao-Đoàn cũng bắt tay nhưng coi bộ bợ-ngợ lắm.

Quan Chánh sỡ mật-thám nói với Lơ-mon rang : Ông có hay chi chăng ?

— Không, tôi chẳng có hay chi cả.

— Hôm đêm có một bọn hung phạm đến bắt ông thân của quan Bác-vật rồi. Chúng nó rất lợi hại lắm.

Lơ-mon nghe nói nghĩ thầm rằng : La nầy ai mà ra tay nghĩa hiệp như vậy cả, chắc hôm đêm ta gặp người nghĩa hiệp ấy, nên mới thả ta ra đây mà. Nếu vậy ta tỏ làm chi. Chàng nghĩ như thế liền nói với quan chánh sỡ mật-thám rằng : Nếu vậy bọn nầy rất hung dữ. Quan chánh sỡ mật-thám không chê tôi, thì tôi ra tài, và lãnh quyết để tìm bọn ấy.

Cao-Đoàn nghe nói rất vui mừng nói rằng : « Nếu ông không nài công khó nhọc, chắc là bắt bọn ấy trong tay, nếu ông nỏa tróc được thì ân ấy tôi chẳng dám quên.

Quan chánh sở mật-thám nói rằng : Bạn đã quyết lòng tôi cũng nghe theo nhưng bao giờ bạn bắt được bọn nó ?

Không chắc được là vì chúng nó chẳng phải là tay tầm thường.

— Tôi kỳ cho bạn một tháng được chăng ?

— Một tháng không thế tìm ra.

— Ba tháng được chăng ?

Cao-Đoàn tiếp nói rằng : « Năm tháng mới có thể tìm được chúng nó.

Lơ-mon nói : Thôi cho thêm sáu tháng, trong đủ nửa năm, nếu tôi bắt không được thì sẽ chịu tội.

Quan chánh sỡ mật-thám gật đầu nói ; như vậy cũng được.

Trò chuyện giây lâu Lơ-mon và Cao-Đoàn từ giả quan chánh sỡ mật-thám ra về.

Lơ-mon và Cao-Đoàn đi ra. Lơ-mon nói với Cao Đoàn rằng, bọn nó rất lợi hại lắm, nó bắt đội Hóa và đội Tài biệt tâm, biệt tích gần một năm nay. Nếu tôi được hai người ấy thì có chơn tay càng dễ tìm hơn nữa ấy là Lơ-mon dọ ý Cao-Đoàn).

Cao-Đoàn nghe nói dường như kinh khủng, suy nghĩ một chập nói rằng : hai thầy là người tài trí có lẽ ít lâu đây sẻ về.

— Tôi sợ chúng nó giết mất đi rồi.

— Không có lẽ như vậy đâu.

https://tieulun.hopto.org

— Có lẽ chớ, vì chúng nó là quân ác đức, không kể chi là tội phước, không việc chi chúng nó chẳng dám làm cả, chúng nó không khác chi loại thú giữ vậy. Còn đội Tài và đội Hỏa về tay chúng nó thì chúng nó toan giết cho tuyệt đặng giựt hậu hoạn về sau đó.

Cao-Đoàn lăn thinh khi ra đến lộ bắt tay từ giã ai về nhà nấy.

Quan lương-y Lơ-mon ngồi ở trước nói với ba Thảo rằng : từ đây ta được thông thã giả hình giả dạn.

— Tại sao vậy ?

— Ta lãnh làm mật-thám rồi.

— Ông vô nói thế nào ? Sao chẳng xin với quan chánh sở mật-thám đem linh đến vây nhà bọn nó, lại đi trở về ?

Lơ-mon thuật việc lại cho ba Thảo nghe và tiếp rằng : « Chẳng phải bọn bắt ta là bọn hung phạm đâu, nếu chúng nó chánh là hung phạm sao lại tha ta trở về ? nhưng tức một đều là ta không biết bọn ấy là ai mà đề R. H. M. O.

— Sao ông lại biết như thế ?

— Để về rồi ta đưa sự chứng chắc cho mà coi.

Xe về đến nhà Lơ-mon và ba Thảo bước xuống đi vô, kêu đứa ở bão ra chùi xe.

Còn hai người vô đến phòng kín ngồi lại, Lơ-mon đưa cho ba Thảo một cái thơ nói rằng : Ấy là mãnh giấy chứng chắc tên « Hung-Phạm » và đãng « Nghĩa-hiệp »

Ba Thảo xem thấy nói như vầy :

Cao-Đoàn

« Ta bắt cha mi mà mổ lấy tim. Nhưng cũng may cho cha « mi, là vì bây giờ ta phãi cần dùng ông Hải-Thọ. Nếu mi là « con có hiếu, hai hôm sau đem ông Hãi-Tho đến cầu Bến- « Lức mà đổi cha ngươi.

Ký-tên
R. H. M. O.

Ba Thảo xem rồi ngạc nhiên hỏi rằng ; Mảnh giấy nầy ở đâu ông có đây ?

— Ở trong túi Cao-Đoàn.

— Làm sao ông lấy đặng ?

— Ta móc khi nảy chớ làm sao ?

— Ông móc túi giỏi a.

https://tieulun.hopto.org

— Ta khi nhỏ có học nghề móc túi rất tài nói rồi cười xòa.

— Bây giờ phải đem mãnh giấy nầy trình cho quan chánh sở Mật-thám biết, đặng đến bắt Cao-Đoàn.

— Không được đâu, tuy vậy mãnh giấy chưa đủ bằng cớ, nếu làm bậy mất danh cũa ta đi.

— Bây giờ ông tin thế nào ?

— Tin mốt đến cầu Bến-lức coi cách chúng nó đối thế nào, và sẻ tùy cơ mà liệu.

— Mình không có người hiệp sức, làm sao cự lại chúng nó ?

Lơ-mon ngồi suy nghĩ rồi nói : Cũng không cần chi cho nhiều, miễng mình có mưu trí thì hay hơn hết.

Nói qua Cao-Đoàn tỏ việc ấy, và cậy quan chánh sở mật thám truy tầm dùm, lại thấy Lơ-mon hứa, thì mừng rỡ vô cùng, quyết chắc rằng : « Lơ-mon không hiểu việc của mình.

Về đến nhà Cao-Đoàn bảo hai tên bộ hạ, mang mặt nạ xuống hầm bịch lấy mắt đội Hóa và đội Tài đem lên cho chàng.

Đội Hóa và đội Tài bị nhốt ở trong hầm, gần mấy tháng trời, lấy làm tức tối, mỗi bửa bọn nó cho ăn có hai ổ bánh mì ba su, đủ đở lòng mà thôi.

Đội Tài nói rằng : Hai ta ra làm mật-thám mấy năm nay, danh lừng trong xứ Nam-kỳ nầy, ai ai cũng đều khiếp sợ. Mà bây giờ lại đi thua trí bọn nầy, còn mặt mủi nào thấy quan Chánh sở mật-thám và thiên hạ ?

Đội Hóa nói : « Việc ấy là lẽ thường ta chớ nghỉ như vậy, đời xưa nhiều vị công thần mưu trí, còn nhiều khi bị sa cơ thất thế thay, huống chi là ta.

Một hôm bổng thấy cữa hầm mỡ bét ra có hai người mang mặt nạ đi xuống nói rằng : Hai người muốn được thả ra hãy chịu cho ta bịch mắt hai người lại thì sẻ được thả ngay.

Đội Tài và đội Hóa cã giận muốn nhãy lại đánh hai tên ấy ; nhưng nhắm bị đói đã yếu sức và khi trước chúng nó bắt mình thì sợ hải chẳng dám khán cự để hai tên ây bịch mắt đem lên khỏi hầm đi quanh lộn một chập, chúng nó bảo đứng lại. Liền nghe tiếng khác nói rằng : Bửa nay tôi thã hai thầy ra và xin nhắn hai thầy nói với Lơ-mon

https://tieulun.hopto.org

rằng : hãn rằng mà tiềm cho ra và giữ mình cho lắm đa. Nói rồi kêu Đại-Bạo và Kiết-Thành bão rằng : hai ngươi phải làm như vầy... như vầy...

Đại-Bạo và Kiết-Thành vưng lời, giắc đội Hóa và đội Tài ra xe sớp-phơ đạp máy chạy dòng do đến đường mé sông, chỗ vắn người, ngừng lại kéo đội Hóa và đội Tài bỏ xuống rồi nhảy lên xe chạy tuốt.

Đội Tài đội Hóa mở vãi bịch mắt, dụi giây lâu mới thấy đường, thì thấy mình đứng ở nơi mé sông (quai Myre de villers) ngay đường Paul Blanchy.

Đội Tài và đội Hóa rất xển lển cùng nhau giắc trở về dinh quan Chánh sở mật-thám.

Về đến nơi thấy quan chánh sở mật-thám ngồi ở bàn viết, vừa ngó thấy liền hỏi lớn rằng : Ủa hai thầy, cha chã đi đâu gần hơn bãy tám tháng nay vậy.

Đội Tài và đội Hóa hổ thẹn trăm chiều, và thuật hết việc mình bị bắt cho quan chánh sở mật-thám nghe.

Quan chánh-sở mật-thám cã kinh hỏi rằng : Hai thầy nhớ bọn nó ở chỗ nào chăng ?

— Không nhớ được, là vì chúng nó bịch mắt của hai tôi.

— Hai thầy coi ốm há.

— Thật ốm, vì mỗi bữa ăn có một ổ bánh mì mà thôi.

—Bây giờ hai thầy hảy đến ra mắt quan lương-y Lơ-mon, và hiệp sức với người. Vì người mới lảnh làm mật thám dây.

Đội Tài và đội Hóa vưng lời từ giã quan chánh sở mật thám, ra kêu xe kéo đến nhà quan lương y Lơ-mon.

Nói qua quan lương y Lơ-mon đang ngồi nói với ba Thảo rằng : Thằng Cao Đoàn là một thằng rất lợi hại. song ta có kế quả quyết nó, một lần thứ nhì nữa.

Ba Thảo hỏi : ông còn kế chi xin cho tôi hiểu với.

— Nếu đội Tài và đội Hóa đi về thì là đều quã quyết là vì ta hứa với nó sẻ tìm dùm cha nó, và giã bộ ước rằng : phải chi có đội Tài và đội Hóa hiệp sức cùng ta. Ta chắc rằng nếu nó có bắt hai người thì về lập tức thã ra đó.

— Nếu nó có bắt thì biết bao giờ nó thã, vì nếu nó thã ra thiệt hại cho nó.

— Chúng nó rất mưu kế lạ kỳ, nó có thi hành chuyện chi đều cẩn thận lắm.

https://tieulun.hopto.org

Lơ-mon nói vừa giứt tiếng, đội Tài và đội Hóa bước vào Lơ-mon thấy cả mừng nói rằng : Hai thầy được tha có cám ơn tôi chăng ?

Đội Tài và đội Hóa nghe hỏi lấy làm lạ nói rằng : Chúng nó mới tha hai tôi về đến dinh quan chánh sở mật-thám, ngài bảo đến ra mắt ông, và hiệp sức với ông đặng tìm đứa dử.

— Mà hai thầy phải cám ơn tôi mới được, vì nhờ tôi hai thầy mới được thả ra đó.

— Hai tôi cũng tuân theo lời, và cám ơn ông trước, nhưng chẳng biết nhờ ân thể nào ?

Lơ-mon bèn thuật việc ngài tỏ ý với Cao-Đoàn vân vân.

Đội Tài và đội Hóa nghe nói cả kinh nói rằng : Nếu vậy chính là Cao-Đoàn ư ? Sao ông không đến bắt nó ?

— Ta chẳng có bằng cớ chi mà bắt sao đặng ?

— Hèn chi chúng nó tha hai tôi lại bảo rằng : Bửa nay tôi tha hai thầy ra, và tôi xin nhắn với Lơ-mon rằng mà tiềm, và phải giữ mình cho lắm.

Lơ-mon cười hắc-hắc nói rằng : không cần chi chúng nó thách đố, để ta bắt hết một lủ cho mà coi.

Đội Tài và đội Hóa đứng dậy nói rằng : Xin ông miễng lỗi cho hai tôi về thăm nhà, và dưỡng sức lại một hôm sẻ đến cùng ông toan việc.

— Được lắm, hai thầy cứ về dưỡng sức rồi chiều mốt lối sáu giờ tối đến đây có việc cần.

Đội Tài và đội Hóa bước ra kêu xe kéo bắc chạy trở về nhà. Xe chạy đến đường Norodom bổng nghe kêu rằng : Hai thầy ngừng lại cho tôi nói chuyện đây. Đội Tài đội Hóa dòm lại thấy đội Minh ốm nhom. Đội Tài hỏi rằng : Cha chả sao thầy lại bỏ ăn cho đến đổi như vậy ?

— Ử tôi bỏ ăn gần một tháng nay mới bớt còn hai thầy đi đâu biệt tích gần sáu tháng nay coi bộ hai thầy mập quá con chẳn hiểu đa.

Ba người hiệp lại tỏ việc nhau, bèn cười ngất, rồi đồng trở về nhà.

* * *

Nói qua ông Huỳnh-Hải-Thọ bị Cao-Đoàn bắt đem về nhốt vào hầm, lối một tháng, ông lành mạnh lại như thường

https://tieulun.hopto.org

Chúng nó mỗi bữa cho ông ăn một vắt cơm, bằng [illegible]n tay đứa con nít, đủ sống mà thôi. Ban đầu ông còn than thở sau đánh liều chết sống phú lòng Trời.

Một hôm ông nhớ đến nàng Kim-Sa liền rơi lụy than rằng: Con ơi ! những sự xãy ra đây củng bởi tại cha lầm lạt, song vì Trời kia cũng bạc ác, nên khiến cho tan nát cữa nhà, cha nghĩ lại cha giận lấy cha, sao mê mụi nên sa vào lưới thỏ.

Con ơi ! con bây giờ ở đâu ? Con có được an nhàn chăng ? Hay là sa vào miệng cọp ở chốn rừng xanh rồi, con ơi ! cha đã đến tuần tuổi nầy dầu có thát củng an lòng nơi chinh suối, chĩ thương con còn ấu thơ, phải chịu những đều cay đắng.

Ông Hải-Thọ lúc bây giờ, nghỉ lại thương nàng Kim-Sa thật, vì những đều nàng đoán trước không sai, bởi vậy cho nên ông nhớ đến thì ai hoài trong dạ.

Một hôm ông đang ngồi, sụt suồi nhớ đến con, khổ cãnh. Bỗng thấy cửa hầm mở bét ra. Ba Gấu chinh Voi bước vào kéo tay nói rằng : Lảo già ra đây cho chủ ta thưởng mề đai *thất dẫng bội linh* túa bao cùng ngực, nói rồi bước lại kéo đi vòng vo một chập, đến căng phồng rộng rải. Ba Gấu cột hai tay ông vào cây trụ đá ; lối hai giờ đồng hồ Phong-Lôi bước vào nói rằng : Ông rất có phước nay, ta có việc phải đem ông mà đổi. Nhưng trước khi ta đổi, phải cho ông hết nói năng chi được. Nói rồi mộc súng nhắm ngay ông Hải-Thọ bắn ra một mũi tức thì trúng nơi chả vai máu chảy ròng ròng huyết lưu mảng địa, ông Hãi-Thọ ngả ra bất tĩnh.

Phong-Lôi bảo ba Gấu chinh Voi đem ông Hải-Thọ ra xe giở nệm lên bỏ vào cái thùng (Nguyên xe nầy có đóng một cái thùng rộng rãi để nhốt người) rồi Phong-Lôi ba Gấu chinh Voi lên xe, chạy về Saigon. Về đến nơi bước vô thấy Cao-Đoàn hơ hãi lụt soát cùng mấy hộc tủ.

Phong-Lôi bước vô hỏi rằng : Ông kiếm chi đó ?

— K ếm mãnh giấy cũa bọn nói việc đổi ông Hải-Thọ, sao đâu mất rồi.

— Đồ đó hảy bỏ đi cần chi kiếm.

— Nếu bỏ roi rớt, bọn nó thấy thì mang hại chết cã chòm.

Mảnh giấy ấy có bằng cớ chi đâu gọi rằng « Hại cả chòm» Bây giờ đều cần nhứt, là phãi lo đổi ông Hải-Thọ cho chúng nó cách nào đả.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn gật đầu nói rằng : Bây giờ mới năm giờ, vậy để tôi lấy xe đi dọ thử coi bọn nó hành động thể nào ?

Phong-Lôi nói : Ông có đi thì giả ra người tây mới tiện.

Cao-Đoàn nói: Phải ! tôi cũng tin như vậy,nói rồi trỡ vào phòng, giả ra người tây già, râu bao hàm, ra lấy cái xe hơi ba chỗ ngồi sức chạy một trăm năm chục cây số một giờ.

Cao-Đoàn cầm tay bánh nhắm đường Mythơ chạy thẳng, khi xe gần đến cầu Bến-lức, Cao-Đoàn cho xe chạy chậm chậm, đến đầu cầu thấy có một tấm bản vuôn vức lối sáu tất tây, có đề một hàng chữ như vầy : « Ai có việc cử 8 giờ hàm lăm thì đến ».

Cao-Đoàn xem rồi dòm bên phia hửu thấy có một chiếc ghe đậu ở xa xa, trước ghe có thấy một người đờn bà đứng dòm mình trân trân.

Cao-Đoàn dòm xung quanh chẳng còn thấy chi nữa, liền sang số chạy tuốt đến Tân-an mới quày xe trỡ về. Về đến cầu thì tấm bản khi nảy đã đâu mất, Cao-Đoán nói thầm rằng : Bọn nầy thật là xảo kế vô ngần, ta phải cẩn thận cho lắm mới được.

Xe về đến nhà Cao-Đoàn đem việc mình thấy nói lại cho Phong-Lôi nghe.

Phong-Lôi kêu ba Gấu, chinh Voi, Đại Bạo, Kiết Thành bão rằng : Bốn ngươi hảy đi giả ra bốn người nông phu cho mau đi. Bốn người đều dạ dạ chạy vào phòng một lác trỡ ra. Ba Gấu thì bận áo cục quần xà lỏn dưới dinh phèn, trên bịt khăn tấm củ, mang dáng hái (đồ gặt lúa). Còn chinh Voi cũng bận đồ cụt trên đội nón lá, tay xách phản cỏ, Đại Bạo và Kiết Thành thì đác cuốc xuổng.

Cao-Đoàn cười nói rằng : bốn ngươi giả dạn như thế dầu cho thần thánh cũng không rỏ đặng.

Phong-Lôi bão Xương-Quạch lấy ra một cái xe bốn chỗ ngồi, Xương-Quạch vưng lời chạy đi Phong-Lôi nói với bốn người rằng : Bây giờ bọn ngươi phãi lên xe, bảo Xương-Quạch đưa gần đến cầu Bến-Lức còn lối hai ngàn thước thì xuống, rồi lần lần đến nơi đặng tùy cơ ứng-biến ;

Bốn người dạ dạ vưng lời.

Phong-Lôi hỏi : Bốn người có đem súng theo chăng ?

— Không có.

https://tieulun.hopto.org

— Phải đem theo chớ, bọn ta cần nhứt phải có nó trong mình luôn luôn. Nói rồi vô lấy bốn cây súng lục liền đưa cho bốn người, thì Xương-Quạch chạy vô nói rằng : Tôi đã đem xe ra rồi.

— Thôi thì mấy đứa bây đi đi.

Ba Gấu, chinh Voi, Đại-Bạo, Kiết-Thành và Xương-Quạch ra leo lên xe chạy tuốt.

Xe đi rồi Cao-Đoàn hỏi : Còn bây giờ hai ta phải làm thế nào ?

Phong-Lôi nói : Ta là anh hùng há đi khiếp nhược, cho bọn nó khi sao, tôi với ông cứ chỡ ông Hải-Thọ đến trò chuyện với bọn nó.

Cao-Đoàn hỏi : Ông có dặn bọn ba Gấu phải làm thể nào chăng ?

— Có chớ.

— Tôi muốn tin như vầy, chẳng biết được chăng ?

— Thể nào ?

— Ta đến rồi thừa cơ chúng nó không đề phòng, ra hiệu cho bọn ba Gấu bắn vải ra, thì ta cướp được cha ta, mà lại ông Hải-Thọ còn nửa, kẻ ấy có tiện chăng ?

— Khó mong ăn được chúng nó, để đến đó sẽ hay. Nói rồi Phong-Lôi và Cao-Đoàn trỡ vào vẻ mang mặt râu Phong-Lôi thì giả ra một người Tàu râu dài đến ngực, Cao-Đoàn thì giả ra một người Tây già như khi nảy. Xong cả hai giắc súng đeo gươm thì đã 7 giờ rưỡi tối. Đồng cùng nhau ra xe, kéo ông Hải-Thọ để nằm dưới thùng rồi Cao-Đoàn cầm bánh nhắm cầu Bến-Lức chạy thẳng.

Khi xe Cao-Đoàn chạy đến An-lạc, bỗng có một cái xe bốn chỗ ngồi chạy rất lẹ qua mặt xe Cao-Đoàn nghe một cái « vù » (Nguyên xe nầy của Lơ-mon ba Thảo và đội Tài đội Hỏa. Xe của Lơ-mon tên là xe « Chớp-nhán » sức chạy đến hai trăm sáu chục cây số một giờ).

Xe ấy vừa qua thì bỏ xe Cao-Đoàn lối năm cây số, chập chập thì hết thấy nửa.

Phong-Lôi nói rằng : Cha chả xe của ai mà chạy giữ vậy ? (1).

---

(1) Phong-Lôi đã hiểu hết nhưng không muốn cho Cao-Đoàn biết vì sợ Cao-Đoàn thối lòng rủng chi.

https://tieulun.hopto.org

— Chắc là xe cũa bọn nó. Cái xe chạy rất lẹ, chẳng biết xe hiệu chi ta chưa tuần thấy.

— Tôi biết cái xe ấy, sức nó chạy đến hai trăm sau chục cây số một giờ, nó hiệu là Wattmand ở Hanoi có một mình Đẳng-La có một cái mà thôi, trong nầy ai lại có nửa đây cả.

Cao-Đoàn nghe nói cả kinh nói rằng : Nếu xe ấy quả của bọn nó, thì ta làm sao cự cho lại !

— Mưu kế hay thì chắc.

Xe Cao-Đoàn chạy còn lối hai ngàn thước gần tới cầu Bến-lức thì thấy trước có một cái xe ngừn. Cao-Đoàn nói : Sao chúng nó lại ngừng ở trước kia.

— Xe đó ấy là xe của ta.

— À, vậy sao.

Khi xe Cao-Đoàn qua khỏi xe cũa Xương-Quạch đậu, lối năm trăm thước, lại thấy xe khi nãy đả ngừng có hai người đờn bà, hai người đờn ông, đang sữa máy.

Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng : Ấy là bọn nó đa.

— Không phải đâu, xe ấy là xe của người đi đường mà.

— Tôi nghi lắm.

Khi xe Cao-Đoàn chạy đến cầu ngừng lại, cã hai bước xuống thì chẳng thấy ai cã, dòm xung quanh chỉ thấy bốn người nong phu của mình đang hè hụi đấp đất kế bên cầu.

Cao-Đoàn nói rằng : Lạ cà sao chúng nó lại chẳng đến ?

— Bây giờ mấy giờ ?

— Bãy giờ rưỡi.

— Chúng nó hứa tám giờ rưỡi, thì là ta đến sớm một giờ.

Phong-Lôi thấy chiếc ghe đậu ở xa liền hỏi Cao-Đoàn rằng : Khi chiều ông có thấy chiếc ghe nầy chăng ?

— Có.

— Tôi nghi cho bọn nó ở trong ghe ấy.

— Không lẽ, tôi lại nghi bọn nó là cái xe khi nảy.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi nghi nghi ngờ ngờ người thì đáng chỗ kia lấ hiềm nghèo, người lại chĩ nơi nọ là bi-mật nhưng không chắc được chỗ nào cả.

Hai người đang cải cọ bỗng nghe một cái rẹt, Cao-Đoàn

https://tieulun.hopto.org

lật đật đi lại thấy có một phong thơ cột ở sau mũi tên, Cao-Đoàn xé ra thấy nói như vầy :

Cao-Đoàn và Phong-Lôi

« Đả gần đến giờ rồi, hai ngươi hãy đem ông Hải-Thọ « qua phía bên kia cầu ta có đóng sẵn hai cây trụ, và cái « bàn ngồi. Hai ngươi đem ông Hải-Tho để ngồi rồi cột vào « đó cho chắc cho ta.

R. H. M. O.

Cao-Đoàn xem rồi đưa cho Phong-Lôi xem, Phong-Lôi nói : « Ta cứ y theo lời của bọn nó nói. Rồi đồng khiên ông Hải-Thọ qua đầu cầu, đến nơi quả có hai cây trụ, và một cái bàn vuôn vức đủ ngồi.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi đem ông Hãi-Thọ để ngồi rồi lấy dây cột vào cứng ngắt.

Vừa rồi bỗng có mũi tên bay đến ghiêm trên kết của Cao-Đoàn, Cao-Đoàn cã kinh lấy xuống cũng thấy có phong thơ, Cao-Đoàn xé ra xem thấy nói rằng :

Cao-Đoàn Phong-Lôi. Hai ngươi thật xảo-kế, đả bắn ông Hãi-Thọ mê mang vậy đợi ta bắn cha mi lại đả.

R. H. M. O.

Cao-Đoàn cả kinh nói rằng : Nếu vậy chúng nó bắn cha ta lại, phải chi ta đừng làm như vậy.

— Không làm như vậy thì ta không khỏi tội.

Cao-Đoàn gặt đầu nói rằng : Thôi ta cứ yên tâm để toan việc.

Cao-Đoàn nói vừa vứt lời bỗng nghe hõi rằng : Hai ngươi có phải là Phong-Lôi và Cao-Đoàn chăng ?

Phong-Lôi và Cao-Đoàn dòm lại thấy bốn người cầm súng lục liên đưa ngay mặt mình.

Phong-Lôi cười ngất nói rằng : Phải, còn ông là Lơ-mon và Ba-Thảo đội Tài đội Hóa đi đâu đó. »

Lơ-mon thấy Phong-Lôi nói trúng tên mình thì củng ngạc nhiên, nói rằng : « Hai người thật là tội ác, rõ bằng hai người bắt ông Hãi-Thọ vậy hãi đưa tay chịu trói cho rồi.

Phong-Lôi nói : « Ông tưởng đâu ông được thế lực sao ? Hãy coi sau lưng kia cà, Lơ-mon dòm lại thấy bốn tên nông phu cũng cầm bốn mủi súng lục liên đứng sau.

https://tieulun.hopto.org

Lơ-mon nghĩ thầm rằng : « Nếu bây giờ ta bắn nó, thì thủ hạ nó bắn ta, thôi chi bằng diệu ngọt thì hay hơn, nghĩ rồi nói với Phong-Lôi rằng : « Bây giờ mi và ta đã ở trước mũi súng nếu ta lảnh đạn vô tình, tức ngươi cũng lãnh đạn vô tình, bây giờ ngươi tính lẻ nào ?

— Tốt hơn ông đứng dẹp lại một bên cho bọn tôi tự do làm việc, và xin ông đừng bắn lén chẳng phải anh hùng, như muốn tranh hơn thua xong việc nầy đả.

Lơ-mon gặt đầu cùng đội Tài đội Hóa ba Thảo đứng dẹp lại một bên. Còn Cao-Đoàn, Phong-Lôi, Ba Gấu, chinh Voi. Đại-Bạo, Kiết Thành bước đến chỗ cột ông Hải-Thọ.

Lối năm phúc đồng hồ thì có một cái xe hơi ba chỗ ngồi ở dưới Mỹ-tho chạy lên đến nơi liền ngừn lại, có một người mang mặt-nạ, miệng ngậm thuốc xi gà, bận đồ nỉ đen, tay xách canne bước xuống, còn cái xe chạy thẳng tuốt về Saigon.

Người ấy đi ngay lại nói rằng : Tôi chào ông Phong-Lôi và ông Cao-Đoàn và nói và đưa tay bon-rua (Bonjour).

Phong-Lôi hỏi : Ông có phải là R. H. M. O. chăng ?

— Phãi.

— Ông hứa rằng : Đem ông Huyện Bảy đến đây đổi sao không thấy ?

— Ở sau lưng hai ông kia cả.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi dòm lại thấy Huyện-Bảy cũng bị bắn bất tỉn, cột vào hai cây trụ thể như ông Hải-Thọ bên nay.

Cao-Đoàn dòm thấy đau lòng, nhưng không tỏ, vì thấy có Lơ-mon, sợ lậu việc, nào dè Lơ-mon đả hiểu rỏ.

Người ấy nói với Phong-Lôi rằng : Ông là người ác muôn ngàn, sao không ăn năn chừa cải, lại theo Cao-Đoàn mà chất thêm tội, tôi e khi không khỏi luật hình đó.

Phong-Lôi cười nói rằng : Tôi tội ác chi đâu mà ông nói như vậy ? Còn ông là người vô cang trong việc nầy, mà ra gánh vát, tôi e không khỏi lâm hại, vậy xin ông hảy từ bỏ thì êm việc cã đôi bên.

Người mang mặt nạ nói : Phong-Lôi ; ngươi chớ nhiều lời để ta kể những tội mi, cho mi biết ta thế nào. Khi mi ở Bá-lê mi bị 22 án về tội sát nhơn lại giã đờn ba gạt người, mi và Cao - Đoàn bi Trúc-

https://tieulun.hopto.org

Công nỏa trỏc, nên ở yên Hanôi không được mởi trổn vô đây, nhưng gặp tay ta thì đố mi giử sao cho khỏi đó.

Cao-Đoàn nghe nói cả giận đưa súng nhắm ngay mặt người ấy mà bắn, tức thì người ấy té nhào, rồi đâu mất thể độn thổ, còn Hãi-Thọ củng thụt tuốt xuống, bọn Cao-Đoàn Phong-Lôi và Lơ-mon đội Tài đội Hóa ba Thảo thãy đều lấy làm lạ, đứng ngó trân giây lâu nghe nói lớn ở xa rằng : thôi ta xin kiếu cã thãy, dòm thấy chiếc ghe nỏ rầm rầm chạy như tên bắn (Nguyên chiếc ghe nầy có để máy thể chiếc ca-nô)

Bây giờ Cao-Đoàn và Phong-Lôi đi lại coi thì thấy chỗ ấy có hai cái lỗ. Phong-Lôi nói lớn rằng ; bọn nó làm con đường địa hành, từ đây đến chỗ để chiếc thuyền, và làm máy móc rất lợi hại.

Lơ-mon nghe nói càng phục tài R. H. M. O hơn nửa, nhưng không thế xem được vì mắc thủ thế với bọn chín Voi, ba Gấu, Đại-Bạo, Kiết-Thành.

Cao-Đoàn lại mở trói đem Huyện Bảy lại xe, còn Phong-Lôi nói với Lơ-mon rằng : Bây giờ còn có bọn tôi, với bọn ông vậy ta xin huề nhau ai về nhà nấy, rồi sẻ tín việc khác. Chớ nếu cự nhau, thì đôi bên bỏ mạng không ít gì.

Lơ-mon gặt đầu nói rằng : Vậy thời bọn ngươi hãy cất súng đi.

— Cất sợ ông bắn chăng ?

— Ta không làm đều khiếp nhược như vậy đâu.

Phong-Lôi gặt đầu bảo bọn ba Gấu cất súng. Thì bên Lơ-mon củng cất.

Phong-Lôi nói với Lơ-mon rằng : xin ông cho bọn tôi về trước nữa giờ.

Được, ngươi đi đi.

Bọn Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên xe chạy tuốt. Phong-Lôi nói : bây giờ ta phãi bỏ hai cái nhà củ, vì thằng Lơ-mon đã rỏ rồi.

— Bỏ thì ta ở đâu ?

— Tôi có gởi thơ cho Đằng-La, bây giờ ta về tom góp tiền bạc rồi đến ở đậu nhà người.

Cao-Đoàn rất vui mừng, giây lâu xe đả chạy đến chỗ xe Xương-Quạch chờ, bọn ba Gấu xuống bớt qua xe ấy rồi cùng nhau trở về nhà.

https://tieulun.hopto.org

Còn Lơ-mon ở lại chờ đến nửa giờ thì mới hối ba Thão đội Tài đội Hóa đi về.

Ba Thảo nói : đêm nay ta đi chẳng ít chi cả.

Lơ-mon làm thinh, kế đội Tài nói : người mang mặt nạ khi nãy rất tài, nhưng ta không biết là ai ?

Đi đến xe bồng nghe ba Thảo nói : chết nỗi, xe ta ai đã cắt bễ bánh rồi.

Lơ-mon nói : Bọn nó chớ ai, ta thua bận nầy cho chúng nó thoát khỏi cũng tại ta không tính trước, thật ta lấy làm tức-tối vô ngẫn.

Ba Thảo đội Tài đội Hóa xúm nhau sửa mất hết hai giờ đồng-hồ mới rồi. Đồng lên xe, khi xe chạy, đội Tài hỏi rằng : « Bây giờ ta phải về tỏ cho quan chánh sở mật-thám nghe ; hay không tỏ ?

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM
BIBL. CENTRALE INDOCHINE

Xin xem qua cuốn thứ năm thì rỏ.

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIỆT NAM

https://tieulun.hopto.org

128

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức-Lưu-Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1· Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên) 4 cuốn giá mỗi cuốn 0$50
2· Vì nước hoa rơi » 1 cuốn » 0.40
3· Trường-Tình Bí-Mật (Dương-minh-Đạt) 12 cuốn » 0.40
4· Lê-thái-Tổ Nguyễn-chánh-Sắt 4 cuốn » 0.50
5· Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử) 4 cuốn » 0.40
6· Đêm rớt người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu) 4 cuốn » 0.50
7· Khối-tình Mầu-nhiệm (Dương-minh-Đạt) » 0.40
8· Nhạc-Phi tái sanh Tiểu anh hùng Lý-bằng Phi 5 cuốn » 0.50
9· Nam-cực Thần-thủy (Hồ-biểu-Chánh) 6 cuốn » 0.45
10· Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn) 3 cuốn » 0.40

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM

Sách đang in :

1· Oan-tình Ly-hận 7 cuốn giá mỗi cuốn 0$40
2· Lửa đỏ Lòng son (Vân-Trình) » 0 40
3· Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50
4· Đầu tóc mượn (Lê hoàng-Mưu) » 0.50

Mua sĩ mua lẻ đo nơi bổn hiệu có cho hué hồng nhiều.

https://tieulun.hopto.org

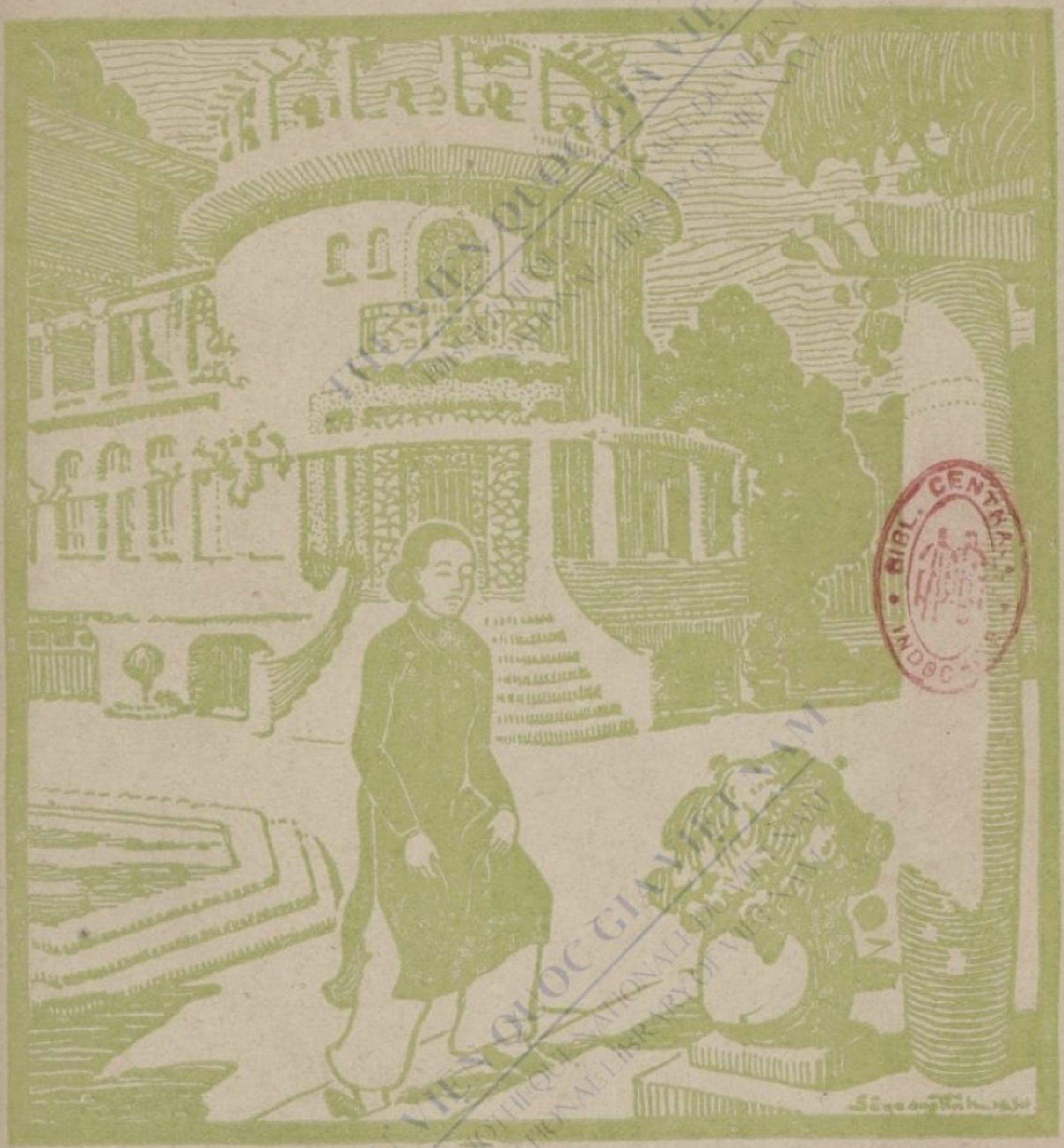
128 c

DEPOT LEGAL INDOCHINE
No 13829

CUỐN NĂM

TRINH THÁM TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
153, Rue d'Espagne -:- Saigon

IMP. DUC-LUU-PHUONG
154, RUE D'ESPAGNE
Editeur Trương Dân Thuần
Directeur l'Imprimerie Trương Dân Thuần

IMPRIMERIE DUC-LUU-PHUONG
館印芳流德
DIRECTION
154 RUE D'ESPAGNE Nº 154 SAIGON

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIET-NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET-NAM

https://tieulun.hopto.org

129

M. 6217

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ NĂM

N-12829

III

Rỏ mặt Anh Tài

(Tiếp theo)

— Đừng tõ chi hết, cứ lo bắt được hết bọn nó sẽ hay, làm như thế thì ta mới có danh tiếng.

Theo con đường Kitchener chạy dài đến đầu đường Galliéni bên phía tả, có một cái nhà lầu bốn căn rộng rải, cao ba từng mới cất.

Nguyên nhà nầy cũa một người tên là Đăng-La, Đăng-La tướng lùng, mặt tròn, mập, có râu cà chốt, đầu hớt cà-rê xem mặt có vẽ sâu hiểm lạ thường.

Một hôm trời vừa sáng Đăng-La thức giậy sớm, vừa đi xuống lầu bỗng thấy có 6 người đi lên Đăng-La dòm một chập mới nhớ liền nói rằng : Ủa bạn Phong-Lôi.

Phong-Lôi cười hỏi rằng : Bạn quên tôi sao ?

— Quên thật hôm qua tôi có được thơ của bạn, tôi thật lấy làm lạ kỳ, vì nghĩ rằng, không lẻ bạn bỏ Hà-nội.

Phong-Lôi đến bắt tay rồi nói : Tôi vô đây gần một năm trời rồi ; vì tôi bị thằng Trúc-Công rất lợi hại, nên không thế ở được.

Đăng-La bắt tay Cao-Đoàn hỏi : Còn ông nầy tôi nhớ mặt vậy xin lỗi cho tôi hỏi phải ông là Hoàng-Anh kỹ-sư chăng ?

Cao-Đoàn nghe hỏi kinh ngạc trả lời rằng : Phải, sao ông lại được biết như vậy.

— Ông không nhớ chớ ta hội diện tại đường Hàng giấy ở Hà-nội sao ?

BIBL. CENTRALE
de L'Indochine
M. 301

https://tieulun.hopto.org

— À, tôi nhớ rồi. Xin lỗi ông vì lâu quá nên quên phức.

Đẳng-La mời hết lên lầu, rồi hỏi Phong-Lôi rằng : bạn thuật cho tôi nghe, những việc bạn cậy tôi thế nào ? chớ trong thơ hôm qua nói giấn tắc lắm.

Phong-Lôi nghe hỏi cả mừng, bèn thuật hết việc của Cao-Đoàn cho Đẳng-La nghe.

Đẳng-La nói : Ta không cần tìm đâu ở nữa, hãy ỡ nhà đây thì yên ; vì trong nhà tôi làm rất lợi hại và bí mật phi thường.

Phong-Lôi và Cao-Đoàn cả mừng.

Cao-Đoàn nói ; Ta phải làm sao cướp ông Hải-Thọ lại kẻo mang tiếng thì khó cho ta lắm.

Phong-Lôi nói : Ta không cần cướp nửa mà làm chi, vì thằng Lơ-mon nó đả hiểu ta rồi.

— Không đâu, nó có bằng cớ chi mà gọi ta là kẽ hung phạm được.

— Bạn nói như thế thì để thỉnh thoãn đả, vì Hải-Thọ còn đau chưa bớt, không hại gì. Nói đến đây thấy ba Gấu và chính Voi khiên ông Huyện Bảy lên.

Đẳng-La bảo đem vào phòng phía hữu rồi sẻ cho thuốc.

— Ông biết làm thầy thuốc sao ?

— Tôi học gần thi đậu y khoa tấn-sỉ nhưng tôi bỏ theo nghề của chúng ta đây, vì nghề nầy rất tự-do hành-động. Đẳng-La nói rồi, bước vào phòng Phong-Lôi và Cao-Đoàn cũng bước theo. Vô đến phòng thấy có đủ đồ dùng theo nhà lương-y.

Đẳng-La bước lại cởi áo ông Huyện-Bảy, thấy có một mũi súng nơi chã vai, đạn vô năm phân. Đẳng-La nói rằng : Chúng nó có một người tài bắn rất giỏi, nên mới độ được như vầy.

Đẳng-La nói : Bắn như thế mà ông gọi rằng : Giỏi, còn như tôi đây thế nào ?

— Bạn thì bắn giỏi rồi.

Nói đến đây bổng nhiên Đẳng-La xây xẩm mày mặt tế xiểu, cả thảy đều thất sắc.

https://tieulun.hopto.org

Nói qua chàng Xuân-Ngọc đổi được ông Hải-Thọ thì mừng rỡ bội phần song ông mê mang vì bị bắn rất nặng,chàng để Hải-Thọ trên phòng ở trên lầu chót. Chàng dòm vào mặt ông Hải-Thọ xanh xao vàng vỏ, thì động lòng rơi lụy than rằng : « Kiếp con người biết đâu là họa phước, mới giàu sang sung sướng, bỗng chúc hóa ra tan nát cửa nhà dày thân dập kiếp chàng than thỡ bấy nhiêu càng sụt sùi giọt lệ bấy nhiêu. Vì chàng thấy ông Hải-Thọ thì tức nhiên nhớ đến nàng Kim-Sa mà chàng nhớ đến Kim-Sa chừng nào thì càm hờn tức giận Cao-Đoàn chừng nấy.

Chàng bước lại rờ nơi ngực ông Hải-Thọ thấy còn hơi hốp chúc ít mà thôi. Chàng nói thầm rằng : Bây giờ ta phải rước ai mà cứu bịnh cho người thật khổ cho ta, nếu người thát thì ta còn chi là danh-giá. Cao-Đoàn ôi ! ta sẻ bắt mi, mà phân thây xẻ thịt từ miếng mới vừa lòng ta. Ta lấy trái tim mi, và cha mi mà tế thân phụ của ta.

Chính một tay cha con mi hại cả nhà ta lại đến người yêu của ta, phải vùi thân mà đỏ cực phận hồng nhan vậy. Thế là mối thù nầy ta với mi chẳng chung đội trời đạp đất.

Chàng than thỡ bỗng nghe ông Hải-Thọ cựa mình rên siết và rằng : Ôi chết đi ! Kim-Sa con ơi ! Con bây giờ ở đâu !

Chàng Xuân-Ngọc nghe đến tên Kim-Sa thì càng thêm sầu nảo, chàng khôn cầm giọt lệ được nên khóc ròng chàng than rằng : Kim-Sa em ơi ! Vì đâu xuôi khiến, cuộc tang thương một lúc phân lìa, đoái nhình cảnh ngộ biệt-ly, càng chua xót biết đâu khi hồi ngộ ! Em ôi ! em có được an lòng an thân chăng ? hay là em phải chịu sóng dập gió vùi, hoa tàn ngọc nát, chốn trần ai em phãi lạt tài, phận liễu bồ không ai giúp đở ?

Xuân-Ngọc than thở như vậy, thì phập phòng sợ hãi, thương người yêu dấu phãi chịu dày thân.

Chàng chẳng sợ nàng Kim-Sa chết vì có Huế-Linh rất giỏi phò nàng, chĩ sợ nàng lận đận lao đao mà thôi.

Xuân-Ngọc than thở một chập rồi cùi mặt xuống suy nghỉ lối năm phúc đồng hồ, chàng gặt đầu, lấy đồng hồ ra coi thì 3 giờ chiều chàng bước lại nhận chuôn, giây lác năm Hùng sáu Vốn chạy lên hỏi rằng : Chẳng hay thầy kêu bọn tôi có việc chi ?

https://tieulun.hopto.org

Hai ngươi lối bảy giờ tối phải làm như vầy.... như vầy....

— Năm Hùng sáu Vốn dạ dạ vưng lời chạy trở xuống.

Theo con đường Mayer chạy dài lối một trăm thước, thấy bên phía tả có một dãi phố lầu rất tốt, căn đầu số 772 chưng dọn đẹp để lạ thường ai trong vào củng đoán cho rằng : Nhà của quan viên phẩm tước.

Lối sáu giờ rưỡi tối thấy một cái xe hơi, chạy đến có hai người bước xuống, đều mặt đồ trắng, đi qua đi lại dòm vô nhà tựa hồ như muốn vào nhưng còn ngại sự chi vậy.

Hai người ấy chính là năm Hùng sáu Vốn đó. Chập lâu nghe sáu Vốn hỏi phải nhà nầy chăng ?

— Không hiểu, vì tôi đã quên số hiệu thầy dặn rồi, anh có nhớ không ?

— Tôi cũng một sách với nguyên soái, mà anh hỏi làm chi cho thất công.

— Học sách cũa nguyên soái là nghĩa chi tôi không hiểu

— Sách dốt.

— Tại sao gọi rằng sách của nguyên soái là " dốt ".

— Vậy anh không nhớ Nguyên-Soái Quấc-trì-Cung, ngài ghi công cho chư-tướng ai công lớn thì ngài vẽ vòng lớn, ai công nhỏ thì ngài vẽ nhỏ đó sao ?

— Bị anh nói cao kỳ nên tôi không hiểu. Bây giờ anh đứng đây, để tôi vô nhà người ta mà hỏi thăm.

— Cho tôi đi với.

— Đi hỗi thăm, vô làm chi cho nhiều.

— Đặng xin nước uống chớ khát quá.

— Đi thì đi.

Năm Hùng sáu Vốn đi lại căn phô đầu dưới bước vô thấy có một cô con gái lối mười bãy tuổi đang ngồi thêu khăn.

Sáu Vốn dòm thấy chắc lưỡi kêu năm Hùng nói rằng : Anh coi kia cà, cô nầy còn lịch sự hơn cô Huế-Linh em cũa thầy ta nữa.

— Nói bậy người ta nghe dả tét họng đa.

— Anh nói sao nghe phật đực quá.

Sáu Vốn tằn hắng một tiếng rất lớn, cô con gái dực mình đứng dậy ngó thấy liền chào rồi hỏi rằng: Dạ thưa hai thầy ở đâu em không hiểu ?

https://tieulun.hopto.org

Năm Hùng thấy sáu Vốn thì bắt tức cười, và tính đi ra, sợ ở đó sáu Vốn nói bậy thì mình cũng mang nhục. Nên làm bộ ho trở ra nhổ nước miếng, đi thẳng ra lộ đứng ngó vô.

Còn sáu Vốn nghe hỏi thì linh quính liền hỏi rằng : « Thưa cô, tôi biết nhà của cô số mấy ?

Cô con gái nghe sáu Vốn hỏi, thì lấy làm la, và bắt tức cười, nên tủm tiểm cười và hỏi : Thầy hỏi chi em không hiểu được.

— Nhà của ai ở đầu đường phía trên số mấy ?

— Phải thầy hỏi căn nhà đầu trên chăng ?

Phải đa cô à.

— Nhà ấy của ông lương-y Đỗ-thanh-Cao mới dọn về, lối bảy bữa nay.

Sáu Vốn sực nhớ lại thì cã mừng, vùng chạy tuốt trở ra kêu năm Hùng nói : Phải đa nhà đó là... Năm Hùng bụm miệng sáu Vốn nói phải kín nhẹm cho lắm.

Còn cô con gái thấy vậy cũng tức cười bước ra dòm theo sáu Vốn.

Sáu Vốn nói với năm Hùng rằng : Con đó tình với tôi hết sức anh à.

— Sao anh biết nó tình với anh ?

— Tôi hỏi thăm nhà, nó cứ ngó tôi cười miếng chi hoài, nói rồi day lại ngồi thấy cô nọ ngó theo, liền vỗ vai năm Hùng chỉ nói : « Nó còn ra ngó theo tôi đó. »

Năm Hùng day lại, làm cho cô gái mắt cở trở vô nhà, năm Hùng tức-cười nói rằng : Cô ấy ngó anh là nghĩa gì, anh hiểu không ?

— Nó muốn tôi.

— Muốn...., c... h...ư.... ở... i.

Năm Hùng sáu Vốn nói chuyện cười, giây lát đã đến nhà ấy, năm Hùng sáu Vốn bước vào có một tên bồi chạy ra xá, hỏi rằng hai thầy đến có việc chi ?

Sáu Vốn gặt đầu hỏi rằng : « Cỏ mon-xừ Đỗ-thanh-Cao ở nhà không ?

— Bẩm ông, ông tôi đi chơi chưa về.

— Đi lâu mau rồi.

— Đi hồi năm giờ chiều.

https://tieulun.hopto.org

— Thế bây giờ gần về chăng ?

— Bãy giờ thì ông về đến. Tên bồi nói rồi nhắc ghế mời ngồi chạy đi rót nước, lấy thuốc.

Năm Hùng và sáu Vốn ngồi chờ lối hai mươi phút thì Đỗ-thanh-Cao đã về, bước vào bắt tay hỏi rằng hai ông đến có việc chi ?

Năm Hùng đưa ra tấm carte ấy đề tên như vầy.

Louis Berthelot

Procureur Général

Ở sau có mấy hàng chữ nhỏ rằng :

Cher M. Docteur

Xin ông vui lòng dời gót đến nhà, lấy giùm đạn súng lục ra. Vì bị rũi ro chùi cây súng bóp nhằm cái rết-so nên nó nổ trúng ở chả vai.

Rất cám ơn ông trước.

Quan lương-y Đỗ-thanh-Cao xem rồi cả kinh, lật đật hối năm Hùng sáu Vốn ra đi, cả ba lên xe. Năm Hùng cầm tay bánh chạy dòng do một chập ra đường Nô-rô-đom. Đỗ-thanh-Cao lấy làm lạ hỏi rằng : Sao không đến nhà ông Louis Berthelot (Nguyên Đỗ-thanh-Cao rất thân mật với Louis Berthelot nên biết nhà).

Đỗ-thanh-Cao hỏi vừa dứt tiếng bị sáu Vốn chụp đè nằm ngữa, nhét khăn vào họng, Đỗ-thanh-Cao vùng vẫy không nổi, nên phải chịu cho sáu Vốn tự do cột trói.

Sáu Vốn trói Đỗ-thanh-Cao rồi nói rằng : « Xin lỗi ông chúng tôi rước ông đến chửa bịnh, nhưng phải làm như vầy mới được, chớ nếu ngoại trừ ra không còn làm sự chi hại ông cả. Xin cho tôi bịch mắt ông. » Nói rồi lấy khăn bịch mắt Thanh-Cao lại.

Về đến nhà sáu Vốn vát Thanh-Cao lên phòng để xuống mỡ trói. Chàng Xuân-Ngọc cã mừng bước lại mỡ khăn bịch mắt cho Đỗ-thanh-Cao, Đỗ-thanh-Cao được mở trói mở khăn, dòm thấy một người nằm trên giường mặt bao trùm hết, chỉ còn từ cổ sắp xuống, hai bên có hai người mang mặt nạ cầm súng lục liên và một người Nhựt không mang mặt nạ.

Đỗ-thanh-Cao lấy làm lạ và kinh sợ thì người Nhựt bước đến nói tiếng pháp rằng : « Tôi xin ông tha thứ cho, và ông vui lòng chữa giùm bịnh nầy tôi sẻ đền ơn rất nặng. »

https://tieulun.hopto.org

— Ông là người chi, lại rước tôi một cách hung bạo như vậy, phải nói cho tôi hiểu. không thì dầu chết tôi cũng không làm.

— Ông chớ nghĩ ngại chi cả, chúng tôi chẳng phải quân ác đức đâu. Bọn tôi là người nghĩa-hiệp, song khó tỏ việc nầy.

— Tôi khó tin được.

— Dầu ông không tin, cũng xin thi ân giùm, ông là người cứu dân độ thế mặc dầu hung dử, ông cứ một bực làm ơn, như vậy mới gọi rằng người hiền đức. »

Quan lương y Đồ-thanh Cao nghe nói gật đầu nói rằng : « Như vậy thi tôi cũng ra ân làm giùm, nhưng phải đưa tôi về. »

— Ấy là phận sự chúng tôi phải làm, ông không cần nhắc.

— Ở đây không có đồ móc đạn và thuốc, vậy đưa tôi trở về lấy đả.

— Ông về sợ ông không đến nửa chăng.

— Tôi hứa rồi chẳng khi nào thất tín.

Xuân-Ngọc cười và nói rằng : « Nói chơi với ông chớ tôi đã lấy sẳn rồi. » Và nói và bước lại nhân chuông, tức thì có sáu Vốn xách hộp đựng thuốc và đồ nghề bước vào đưa cho Thanh-Cao.

Đỗ-thanh-Cao cã kinh nói rằng : « Đồ nầy cũa tôi cất trên lầu tôi, sao bây giờ ở đây.

— Tôi mới sai nó đến lấy đó đa.

Đỗ-thanh-Cao bước lại để hộp trên giường, mỡ lấy đồ móc đạn cho Hãi-Thọ và nói rằng : « Chỗ nầy đả có gãy một cái xương củ, bây giờ bị bắn một lần nữa thì khó mau lành được. »

— Ông liệu chừng bao lâu bịnh nầy mạnh ?

— Ít nữa lối ba tháng.

— Ông ráng thi ân giùm.

Chẳng bao lâu quan lương-y đả móc đạn và băn bó xong. Liền lấy ra một ve thuốc bảo rằng : « Mỗi ngày ông lấy bông gòn nhúng vào thuốc nầy đắp lên, rồi băng lại, săn sóc cho kỹ thi mau mạnh.

Xuân-Ngọc cả mừng tiếp lấy, rồi lấy ra ba trăm đồng bạc nói rằng : Xin ông lấy chúc ít của mọn nầy, gọi công khó

https://tieulun.hopto.org

Xuân-Ngọc cã mừng tiếp lấy, rồi lấy ra ba trăm đồng bạc nói rằng: Xin ông lấy chút ít cũa mọn nầy, gọi công khó nhọc. Cũa nầy cũa chúng tôi chết sống mới có, chớ chẳng phải của quạnh tài, bất nghĩa đâu.

— Không tôi thi ân giùm, ông bảo người đưa tôi về thì đủ.

— Ông phãi lấy bạc nầy tôi mới đưa về.

Quan lương-y Đồ-thanh-Cao cực quá mới lấy ba trăm đồng bạc. Xuân-Ngọc cả mừng nói rằng: Bây giờ xin ông cho tôi bịch lấy mặt ông, đặng đưa ông về.

Quan lương-y Đồ-thanh-Cao gặt đầu kế năm Hùng sáu Vốn bước vào bịch mắt Thanh-Cao, rồi nhận nút tức thì cái phòng lần lần xuống thể thang máy.

Thanh-Cao nói thầm rằng: Bọn nầy rất bí-mật chắc là bọn bắt ông Huyện Bảy đây chăng? Nhưng sao cách cữ chĩ cũa tên đầu đảng rất mỉ miều hiền lương, và ăn nói rất bặt thiệp, thật khó hiểu lắm. Đỗ-thanh-Cao suy nghĩ đến đây thì phòng đả đừng vững năm Hùng nắm ta ynói rằng: Ông đi theo tôi đặng ra xe.

Ra đến xe năm Hùng sáu Vốn đở Đỗ-thanh-Cao lên, năm Hùng cầm tay bánh chạy tuốt về nhà của Thanh-Cao.

Đến nơi thả Đỗ-thanh-Cao xuống rồi liền chạy tuốt. Đồ-thanh-Cao mỡ khăn ra thấy nhà mình còn hộp thuốc và đồ nghề để dưới đất bước lại xách vào nhà.

Nói qua năm Hùng sáu Vốn chạy vòng vo, vừa đến vườn bồ-rô, bỗng có một cái xe hơi ba chỗ ngồi chạy chận trên xe có bốn người cầm súng lục liên bão lớn rằng: Phãi ngừn lại, năm Hùng dòm thấy Lơ-mon thì cả kinh lập tức sang số xe đến một trăm tám vọt qua chạy tuốt. (Nguyên cái xe cũa Xuân-Ngọc củng một thứ với xe cũa Lơ-mon chạy 260 cây số một giờ hiệu « Wattmand » chàng Xuân-Ngọc sữa lại hiệu « Citroën » và đặt riêng là « mũi-tên »

Còn Lơ-mon xem thấy cả giận quày xe lại rược theo, sáu Vốn dòm thấy liền nói rằng: Xe ấy theo vậy anh chớ chạy về nhà e lậu việc. Năm Hùng nghe theo chạy vòng theo đường Maréchal Pétain ra Chợlớn chạy tuốt theo đường về Mỹtho, gần đến Anlạc thi xe Lơ-mon theo gần kiệp.

Năm Hùng cả kinh cho chạy đến 220 cây số một giờ. Lơ-mon nói rằng: Bọn nó lại có xe chạy đến như vậy ta rất

https://tieulun.hopto.org

khó bắt đặng và nói và sang số chạy hết hai trăm sáu chục cây số. Hai cái xe chạy ai xem toấy thì đều chắc lưỡi lắt đầu, nhứt là khi qua mặt mấy cái xe thường và khi tránh nhau lên xuống, mấy cậu sớp-phơ đều kinh hồn oản vía.

« Mũi tên » chạy « chớp nhán » rược đến Bến-lức thì xe « chớp nhán » cũa Lơ-mon nổ bánh lật úp, liền có một cái xe ở sau chạy đến ngừng, hai người bước xuống thấy Lơ-mon, ba Thảo đội Tài đội Hóa mê-mang, lật đật bồng lên xe. (Nguyên hai người nầy là Lê-mộc-Việt và Dương-hầu-Tá vưng lời chàng Xuân-Ngọc, lấy xe theo sau xe của năm Hùng sáu Vốn, đặng xem việc khoag lành sắp đến hồng tiếp cứu, xe của Lơ-mon nổ bánh đó là bởi Lê-mộc-Việt bắn).

Lê-mộc-Việt và Dương-hầu-Tá đang đem bốn người lên xe, giây lát năm Hùng sáu Vốn trở lại thấy thì cả mừng. Sáu Vốn xuống xe hỏi rằng : sao hai anh biết theo tiếp cứu như vậy ?

— Thầy bảo theo hai anh, chớ chúng tôi đâu biết được.

— Bốn cái thây cũa bọn Lơ-mon đem về làm chi ? Hãy sắp ra giửa lộ đây giây lát sẻ có xe khác đến tức họ cũng đem về làm ơn, còn ta hảy trở về cho mau, kẻo họ hay thì khó lắm.

Cả thảy khen hay đồng khiên Lơ-mon ba Thảo đội Tài đội Hóa để giữa đường rồi lên xe chạy tuốt về.

Đến nơi vô tỏ các việc cho Xuân-Ngọc nghe, chàng cã kinh nói rằng : vậy ta phãi cho quan chánh sỡ mật-thám hay, đặng người đến đem về. Nói rồi bước lại kêu giây thép nói.

Quan Chánh sở mật-thám đang ngồi bồng nghe chuông điển-thoại đỗ rất giử dội, ông lật đật bước lại để vào tai nghe, hỏi rằng : Allo...allo... Phãi quan chánh sỡ mật thám chăng ?

— Phải, có việc chi ? Allo. . . . allo. . . .

— Allo. . . . ông mau mau đến cầu Bến-lức đem Lơ-mon ba Thảo, đội Tài, đội Hóa về, vì bị lật xe, đang nằm mê mang bất tỉnh ở giữa đồng.

Quan chánh sở mật-thám cả kinh lật đật hối đội Minh ra bảo sáu người lính và đem ra hai cái xe, nhắm Bến-lức chạy thẳng.

https://tieulun.hopto.org

Đến nơi quả thấy bốn người nằm giữa lộ mê mang hồn phách, quan chánh sở mật-thám hối linh đem lên xe, và kêu làng giao canh giữ cái xe của Lơ-mon xong, đồng trở về, đem đến nhà thương Đồng-Đất cho quan Lương-y Angot cứu cấp.

Nhắc lại quan lương-y Đỗ-thanh-Cao về nhà ăn cơm xong; lên phòng nằm nhớ đến bọn bắt mình khi nảy, thì kinh hồn nói thầm rằng : bọn nầy rất tài tình, ta không được thấy sự hành động trong nhà nó, chớ ta cũng hiểu nhà bi-mật lạ thường. Đỗ-thanh-Cao suy lượng đến 11 giờ khuya mà ngủ chưa được.

Lóng nghe một cái rốp Đỗ-thanh-Cao kinh hồn ngồi dậy thấy cánh cữa sổ bật ra. Có một người mang mặt nạ nhảy vào đưa súng lục liên ngay ngực chàng nói rằng : Ông phải lặn thinh và nghe những lời tôi nói không thì tôi bắn chết.

Đỗ-thanh-Cao cả kinh đưa hai tay lên, nghe nói liền hỏi rằng : Chú muốn nói chi ?

— Ông phải chiệu cho tôi bịch lấy mắt ông, đặng rước ông đến chữa giùm bịnh hiểm nghèo, không thì tôi không dung ông sống.

Đỗ thanh-Cao nghe nói nghĩ thầm rằng : Lạ nầy, mới bọn khi chiều đây cũng vậy hai là bịnh khi nảy trở chăng ? Uả mà không phải, nếu có trở lại đến nói cho ta hay tức ta đi chớ có đâu nói lỗ mảng như vậy ? Bọn nầy chắc là bọn khác thôi ta đi thữ coi. Nghĩ rồi nói rằng : Được, mi cứ bịch mắt ta đi và nhớ lấy hộp đồ cũa ta đó. Đỗ-thanh-Cao nói dứt lại có một người trèo vào,đi lại bịch mắt Đỗ-thanh-Cao rồi đắc xuống lầu mở cữa ra lên xe chạy tuốt. Xe chạy quanh lộn một hồi ngừng, hai tên ấy dắc Đỗ-thanh-Cao vào nhà..

Vò đến phòng Đỗ-thanh-Cao .nghe nói rằng : « bọn bây rất giỏi takhen đó, thôi hảy đi ra đi. Bọn ấy « dạ » rồi đi trở ra kè một người đến mở mặt cho Đỗ-thanh-Cao. Đỗ-thanh-Cao dòm thấy người ấy là người tây râu bao hàm, ỡ trước có hai dưn ghế ruột gà, một người nằm, cũng bao mặt bằng lục soạn đen, xung quanh phòng vách bằng sắt rất chắc.

Người tây râu bao hàm nói với Đỗ-thanh-Cao rằng : ông làm ơn đến cứu giùm bịnh nầy, tội sẻ đền ơn ông một trăm đồng.

https://tieulun.hopto.org

Đồ-thanh-Cao chẳng trả lời bước lại xem, thấy nơi chã vai cũng bị đạn như người khi nảy, thì càng kinh ngạc hơn nửa.

Quan lương-y Đồ-thanh-Cao lấy đạn và băng cho người ấy xong, rồi nói với người tây ấy rằng : bịnh nầy không sao cả, đạn vô nhẹ, lối hai tuần thì mạnh lại như thường.

Người tây nói : « Cám ơn ông, ở nhà cũng có ông bạn tôi rất giỏi về y-khoa, nhưng người mới phát đau nặng, vậy mời ông qua cứu giùm.

Đồ-thanh-Cao gặt đầu, người tây giắt qua phòng kế bên, thấy một người nằm rên siết, mặt củng bao lụa đen, Đồ-thanh-Cao bước lại coi rồi nói rằng : Người bị cảm, nhưng nhẹ, tôi cho uống thuốc, và chích một mũi thì hết.

Quan lương-y Đồ-thanh-Cao lấy đưa cho người tây râu bao hàm một ve thuốc, rồi chích ở tay một mũi, xong rồi nói rằng : Xin ông hảy đưa tôi về.

— Được, nói rồi kêu hai tên mang mặt nạ khi nảy lại bịch mắt Đồ-thanh-Cao giắt ra vừa đến cửa, nghe tiếng xe lữa thổi om sòm, Đồ-thanh-Cao nói thầm rằng : Bọn nầy không phải là người lương thiện, vậy sáng ta đến nói cho quan chánh sở mật-thám hay đến bắt bọn nó. Nếu có tiếng xe lửa tức nó ở gần đường Galliéni, Đồ-thanh-Cao nghỉ đến đây thì nghe tên ấy nói, đã đến xe rồi, hảy lên. Đồ-thanh-Cao mò đụng xe bước lên, hai tên ấy đạp máy xe chạy đến nhà thả Đồ-thanh-Cao xuống, rồi chạy tuốt trở về.

(Độc-giả cũng chẳng lạ chi, bọn nầy là bọn cũa Cao-Đoàn đó. Nguyên vi Đẳng-La phải bị bịnh cảm, nên Cao-Đoàn và Phong-Lôi mới toan rước quan lương-y Đồ-thanh-Cao điều trị. Nhưng cũng may cho chúng nó, nếu đến sớm thì phải bị tay Lơ-mon rồi).

Hôm sau Đồ-thanh-Cao dậy sớm ăn lót lòng rồi, ra kêu xe kéo đến dinh quan chánh sỡ mật-thám.

Đến nơi thấy quan chánh sỡ mật-thám củng vừa bước ra dặng đi. Đồ-thanh-Cao kêu lớn rằng : Quan chánh sỡ mật-thám dừng bước lại, tôi có việc tỏ cho ngài nghe đây.

Chào quan lương-y ông có việc chi ? Gấp hay huởn.

— Không gấp và không huởn việc bình thường. Ông đi đâu bây giờ mà coi bộ lật đật lắm vậy ?

https://tieulun.hopto.org

— Tôi đến thăm quan lương-y Lơ-mon ở trong nhà thương Đồng-Đất.

— Ngài phải bịnh chi vậy ?

— Ông lên xe tôi thuật cho ông nghe và đến thăm người luôn thể được chăng ?

— Được lắm.

Quan lương-y Đỗ-thanh-Cao bước lên xe quan chánh sở mật thám khi xe sắp chạy, quan chánh sở mật thám nói : Việc ông Lơ-mon rất bí-mật chẳng biết người và ba Thảo đội Tài đội Hóa khi hôm rược theo xe nào, khi đến Bến-lức phải bị một mủi tên sắt trúng bánh nên bề xe lật cả bốn người đều bịnh nặng.

Ông hay hồi nào mà đem người về ?

— Hay hồi 9 giờ tối.

— Ai cho ông hay ?

— Không biết.

— Uả, sao ông nói thế ?

— Vì cho hay bằng giây điền thoại. Quan chánh sở mật thám bèn thuật hết việc khi hôm cho Đỗ-thanh-Cao nghe.

Đỗ-thanh-Cao hỏi : Còn sao ông lại biết ông Lơ-mon rược xe nào ?.....

— Tôi nghe người người đồn rùm rằng : Khi hôm có ba cái xe hơi chạy rất lẹ, nhưng không ai hiểu là xe gì, là bởi xem chẳng kiệp.

Đỗ-thanh-Cao nói thầm rằng : Việc nầy tức có quan hệ với việc của ta nghỉ rồi bèn thuật việc mình hai phen lấy đạn cho hai người bí-mật cho quan chánh sở mật thám nghe.

Quan chánh sở mật thám nghe nói cả kinh thốt rằng : ông cõ nhớ nhà của chúng nó chăng ?

— Không nhớ được, nhưng tôi có nghe tiếng xe lửa thổi gần bên, ông cứ xét từ nhà theo đường Galliéni ra Chợ-lớn thì gặp được nhà ấy.

Quan chánh sở mật thám gặt đầu nói : Theo như lời ông chắc được, nhưng chờ ông Lơ-mon và ba Thảo, đội Tài, đội Hỏa mạnh đã.

Hai người trò chuyện đến đây, xe đả chạy tới nhà thương Quan chánh sở mật thám và quan lương-y Đỗ-thanh-Cao xuống xe đi vào ; đến phòng quan lương-y Angot đang băng cho Lơ-mon, và Lơ-mon đã tĩn.

https://tieulun.hopto.org

Quan lương-y Angot thấy hai ngtời thi mừng rở bắt tay xong, quan chánh sở mật thám bước lại hỏi Lơ-mon rằng : trong mình ông bây giờ thể nào ?

Lơ-mon nói : « còn tức nơi ngực ».

— Ông nằm yên đừng dai động không nên.

— Cám ơn quan chánh sở mật thám.

Lơ-mon nói đến đây đau đớn quá, liền nhăm mắt nằm yên. Còn quan chánh sở mật-thám và Đồ-thanh-Cao đi thăm ba Thảo đội Tài đội Hóa rồi trở về.

Quan chánh sở mật thám về đến nhà, vừa bước vô thầy thầy đội Minh hơ hải chạy đến nói rằng : Có án mạng rất long trọng.

Quan chánh sở mật thám cả kinh hỏi rằng : « ở đâu ».

— Ông đốc-phủ hàm Đồ-thúc-An đả bị quân hung thủ giết rồi.

Quan chánh sở mật-thám kinh ngạc rùng mình, lập tức điền thoại cho quan biện-lý quan thẩm án và quan lương-y Angot hay. Rồi ông cùng đội Minh bốn tên lính lên xe đến nhà Đồ-thúc-An.

(Ông Đồ-thúc-An đây chính là cha của nàng Đồ-kim-Xuân tự là Nguyệt-Anh. Nàng Nguyệt-Anh có lẽ chư độc giả củng còn nhớ. Trước nàng cùng Kim-Sa lập nên tờ báo « Nử-lưu-diễn-kịch » hiện giờ còn đang xuất bản).

Quan chánh sở mật-thám và đội Minh đến nơi xuống xe đi vào, có một tên bồi chạy lại nói rằng : Cô tôi mời ông lên lầu.

Quan chánh sở mật-thám và đội Minh đi lên, nghe tiếng khóc, đến nơi phòng thấy ông Đồ-thúc-An nằm dưới gạch máu ra đóng vũng còn nàng Nguyệt-Anh ngồi một bên khóc nghe thãm thiết. Khi thấy quan chánh sở mật-thám lên nàng đứng dậy chào nói rằng : Mong ơn ông tìm giùm đứa giử, đặng hành phạt cho xứng đáng với tội nầy.

— Ấy là việc bổn phận cũa tôi xin cô an lòng.

Quan chánh sở mật-thám nói đến đây thì Biện-lý và quan lương-y Angot bước đến khán tử thi thấy nơi ngực có một vich rất sâu, quan lương-y Angot nói rằng : « Bọn nầy chẳng phải bọn thường, chín là bọn bắt ông Hải-Thọ, xem cái vich nầy thì đâm bằng lưỡi kim.

https://tieulun.hopto.org

Quan chánh sở mật-thám hỏi nàng Nguyệt-Anh rằng : cô hay ông thân cô bị thát hồi nào ?

— Mới hồi sáu giờ sáng đây, cha tôi có giận, sáu giờ lên đánh thức đặng đi Nha-trang tôi lên thấy cữa phòng mở bét ra, cha tôi nằm chết. Nàng Nguyệt-Anh và nói và khóc thảm đoạn chinh chiều, đòi cơn ruột thắc.

Quan chánh sở mật-thám bước lại lục soát trong minh ông Đồ-thúc-An gặp một mảnh giấy vàng ở túi áo. Quan chánh sở mật-thám xem rồi ra tuồng thất sắc, ngài coi rồi đưa cho quan Biện-lý, quan Biện-lý tiếp lấy xem thấy mấy hàng chữ như vầy :

Cùng Lơ-mon.

Việc án mạng nơi đây chính tay ta, nếu mi có giỏi thì ráng mà tìm.

Ký tên

R. H. M. O.

Quan Biện-lý nói rằng : việc nầy rất long trọng. Còn bọn hung thủ rất lợi hại. vậy chờ Lơ-mon mạnh sẻ hay.

Các quan lấy ăn kết, và cho phép nàng Nguyệt-Anh chôn ông Đỗ-thúc-An.

Hôm ấy nhựt là các tòa báo rất lợi, mỗi tòa xuất bãn có trên hai chục ngàn tờ vì ai ai cũng mộ xem ba việc :

Thứ nhứt : Vụ ba cái xe hơi rược nhau.

Thứ nhì : Vụ rước quan lương y Đồ-thanh-Cao hai lần kịch liệt.

Thứ ba : ông Đồ-thúc-An bị giết. trẻ nhỏ bán nhựt báo la ó om sòm, « Hồn-Cố-Quốc » thầy ; « Dân-Tâm-Báo » thầy ; « Liên-Huê-Nhựt-Báo » thầy. Duy có dẫn nghe tiếng « Nử-Lưu diễn-kịch » làm cho các bạn nữ lưu rất phiền lòng.

Nàng Nguyệt-Anh hôm sau mới xuất bản năm chục ngàn tờ để cho không trong báo thuật đủ ba việc càng rõ, văn nói tao nhã hơn các báo khác. Nhưng lạ có một khoãn rằng :

Cùng anh em chị em đọc báo :

Xin anh em, chị em thứ tha cho. Nguyên vi tờ báo tôi, và chị Kim-Sa lập ra nhờ anh em chị em hoan nghinh từ bấy lâu nay, thật ơn ấy chẳng biết đền cách nào chỉ tìm cách

https://tieulun.hopto.org

khai hóa cho đồng bào, hoặc tìm câu văn tuyệt phẩm để mỡ mang tri hóa cho chủng tộc, ấy là đền ơn tri ngộ bấy nhiêu đó.

Lại rủi ro cho nhà Kim-Sa bị quân hung ác tàn hại. (Việc nầy có nói rõ, có lẻ ai ai cũng hiểu, không cần tỏ ra chi nữa)

Vậy đây xin chị em anh em đồng bào miễng chấp, ngày 15 tây đến bổn-báo sẻ nghỉ xuất bãn sáu tháng, để lo việc nhà của chủ nhơn.

Mong rằng : anh em chị em đồng bào thứ tha cho. Nhứt là bạn Nử-lưu ta.

Đỗ-kim-Xuân dit Nguyệt-Anh

Nói qua chàng Xuân-Ngọc đổi được Hải-Thọ và rước quan lương y Đồ-thanh-Cao, cứu bịnh ông Hải-Thọ rồi, chàng mừng rỡ lo săn sóc cho ông mạnh làm chứng cho chàng minh oan, đặng tiện bề bắt Cao-Đoàn.

Hôm sau chàng đang ngồi suy tin cách nõa trốc Cao-Đoàn và Phong-Lôi bỗng thấy sáu Vốn tay cầm tờ bảo « Hồn-Cố-Quốc » chạy lên đưa cho chàng nói rằng : thầy hảy xem coi việc rất kỳ.

Chàng Xuân-Ngọc tiếp lấy vỡ ra xem thấy ở mặt thứ nhứt, cột thứ ba có một đoạn như vầy :

Sát-nhơn bí-mật

Ông Đồ-thúc-An (đốc phũ hàm) ở đường Paul Blanchy hôm đêm bị giết một cách bi-mật, lấy mất 50 ngàn đồng.

Bọn ấy thi hành cách nào không rõ được. Hồi sáng nầy ái nữ của ông là cô Nguyệt-Anh lên đánh thức ông đặng đi Nha-trang, nàng vừa bước đến phòng thì thấy cửa phòng mỡ bét, ông nằm dưới gạch chết, nơi ngực có một vích.

Khi các quan hay đến nơi lấy ăn-kết thì trong túi áo ông lại có một mãnh giấy như vầy :

Cùng ông Lơ-mon

Việc ám mạng nơi đây chính tay ta. Nếu mi có giỏi thì ráng mà tìm.

R. H. M. O.

https://tieulun.hopto.org

Thế là một đêm, mà xãy ra ba việc rất bí-mật, như vậy từ đây các nhà tư bổn phải đề phòng cho nghiêm nhặt kẻo mang hại.

Đây bổn-báo cũng mong quan lương-y Lơ-mon mau lành mạnh như thường đặng tìm nõa tróc bọn hung dữ ấy kẻo chúng nó tàng hại sanh linh đồ thán.

B. B.

Chàng Xuân-Ngọc xem rồi cả giận nói rằng : « Hận thay cho thằng Cao-Đoàn và Phong-Lôi dám cả gan giết người ăn cướp của lại đổ oan cho bọn ta, vậy ta phải bắt nó trong đêm nay mà hành tội. Chàng nói rồi nhận chuông kêu năm Hùng lên bão rằng : Ngươi hảy xuống giả ra người Nhựt cho mau, rồi đem « Mũi Tên » ra đi với ta.

— Mới hai giờ chiều thầy đi đâu ?

— Đi đến nhà Cao-Đoàn.

— Còn sớm sợ họ biết chăng ?

— Ai biết đặng.

Năm Hùng không hỏi nữa, đi xuống phòng cãi trang sữa vạn, xong thì thấy chàng Xuân-Ngọc cũng đà giả ra người Nhựt có râu cá chốt

Hai thầy trò lên xe, Xuân-Ngọc bão chạy đến chợ đủi, ghé bà Huyện-Bảy chàng bước vô thấy bốn Á Xầm đang đánh bài cây, chàng lấy làm lạ nói thầm rằng : Lạ nầy, sao lại có mấy á Xầm ở đây hay là Cao-Đoàn đã bán rồi sao cà. Chàng nghỉ như thế bỗng nghe á Xầm hỏi « ai đó ».

Xuân-Ngọc hỏi tiếng quãng đông rằng : Nhà nầy phải nhà của ông Bác-vật Cao-Đoàn không ?

Một á Xầm trả lời phải ; nhà nầy, nhưng người đã bán cho tôi hôm qua rồi.

— Thiếm biết người bây giờ ở đâu chăng ?

— Không biết.

Chàng Xuân-Ngọc trở ra xe bão năm Hùng chạy vô Chợ-lớn lại đường Maréchal Foch ngừng ngay nhà của Cao-Đoàn, chàng đi vô thấy hơn mười người khách Triều-châu đang xe tủ, chở bàn dọn dẹp lăn xăn, chàng nói thầm rằng: Ủa, nếu vậy thì thằng Cao-Đoàn đã tìm nơi ẩn mặt rồi, chàng suy nghỉ như thế thì mặc dầu cứ bước vào hỏi người

https://tieulun.hopto.org

Triều-châu rằng : nhà nầy phải là nhà ông Bác-vật Cao-Đoàn chăng ?

Phải, nhưng ông bán cho Ban-Khạn rồi.

Xuân-Ngọc cảm ơn tên khách Triều-châu, trở ra bão năm Hùng chạy thẳng Biên-hòa « Mũi tên » chạy như mây bay, gió thổi chẳng bao lâu đã đến nơi Cao-Đoàn trú ngụ. Chàng chỉ đường cho năm Hùng đem xe vào một cái hang để xe rồi, đồng cùng nhau xuống xe đi vô (chư độc-giả cũng còn nhớ chàng Xuân-Ngọc xưa giả ra người khách Quãng-đông chăng ? Cái nhà rất mầu nhiệm của Cao-Đoàn ở đây chính là tay chàng làm, nên bây giờ chàng vô thì dễ như trở bàn tay).

Xuân-Ngọc và năm Hùng đi đến cữa đóng bích bùng, hơi lạnh thấu xương. Chàng nói rằng : Nếu vậy Cao-Đoàn nó đả bỏ chỗ nầy nữa sao cà, chàng nói rồi bước đến nhận nút tức thì cữa đả sụp xuống năm Hùng lấy làm lạ hỏi rằng : « Sao thầy lại biết việc hành sự trong nhà nầy vậy » ?

— Nhà của ta làm, ta không biết sao đặng chàng bèn thuật việc trước cho năm Hùng nghe.

Thầy trò đi ruồng cùng một trăm cái hầm đá, và mấy căn phòng đều mỡ không lạnh lẽo xem xét xong chẳng tìm được tin tức Cao-Đoàn chi cả. Chàng rất buồn, bão năm Hùng trở ra về.

Về đến nhà năm giờ chiều, chàng dùng cơm xong đúng sáu giờ tối chàng kêu năm Hùng sáu Vốn dặn rằng : Đêm nay hai người phải làm như vầy... như vầy... Năm Hùng sáu Vốn dạ dạ vưng lời đi xuống. Rồi chàng lại kêu Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá dặn rằng : Đêm nay tôi đi chơi, việc nhà xin ba người gìn giữ cho nghiêm nhặt, kẽo bọn Cao-Đoàn đến dòm hành.

Châu-tâm-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá dạ dạ vưng lời. Xuân-Ngọc sai cắc xong rồi xách canh (canne) đi xuống lầu đi chơi.

Chàng vừa ra lộ, thấy đèn điện tứ giăn, theo đường cái đỏ cái xanh rất đẹp, thiên hạ lao xao đi dạo, dập dều giai nhân tài tử. Chàng đi theo đường Gallièni vòng lại de la Somme thấy mấy tuần lầu cao vọi vọi, đèn thắp sáng như ban ngày, tiếng đờn ca nghe thảnh thót trước lang cang mấy

https://tieulun.hopto.org

ả bán phấn buôn hương ào quần chải chuốt, đứng trên ngó xuống, ngoắt gọi kẻ đi đường. chuyện cười rất nên vui vẻ.

Chàng đứng dựa cột đèn mà xem từ phía, chốn thiền ba thiên hạ rầm rì,xe qua ngựa lại luôn luôn không dứt,mấy cửa hàng đèn phựt chói lòa, cô bán chè đậu ngâm nga thãnh thót, thẳng tửng bán củ năn ngọt rộn ràng, chệt đậu phọng rang mang thùng lộp cộp, khách bán mi cốp cốp gỏ rao thanh-niên già cả ồ ào, đều lấn bước tranh nhau lước dậm, thêm mấy cô đầm chưng diện nhồn nha, chốn thành thị càng ra vã đẹp, cậu xe kéo è ép kiếm tiền, mày chú ghiền ưu phiền không lúi ; củng chen nhau toan bề móc túi, thật là một buổi cạnh tranh kịch-liệt.

Chàng Xuân-Ngọc nhình ngó nhưng chàng không thể vui được, vì chất chứa trăm lo, nào đều oan khúc, khiến danh nhơ, nào người yêu dấu bơ vơ đâu không rỏ, chàng lần bước đi ngan qua mấy căn lầu-son các tía của bọn làng chơi, thì nghe ỡ trên reo réo những tiếng thô tục lõa lồ.

Chàng qua khỏi bỏ lối hai chục càng đến một căn lầu, ở trước có kiển vật tốt tươi, trong chưng dọn trăm chiều hoa lệ, bổng chúc nghe tiếng đờn bi-a-nô thâm trầm thanh nhả, chàng nói thầm rằng : Nhà nầy là nhà của Tiết-Hoa. Tiết-Hoa xưa cũng tại ta phụ tình cùng nàng, nên nàng tức mình mới ra buôn hương bán phấn, thật cũng thảm thương cho nàng và cũng trách ta sao bạc tình khôn khéo, nhưng cách khôn ngoan của nàng củng đũ cho nàng sung sướng vậy.

Chàng Xuân-Ngọc nói đến đây bỗng thầy cái xe kéo chạy đến ngừn, một người tây bước xuống, râu ba hàm, mập, lùng, lấy tiền trả rồi bước vào. Chàng Xuân-Ngọc nhình sững rồi ra vẽ vui mừng nói thầm rằng : May cho ta thằng tày ấy chính là Cao-Đoàn nó hữu tình với Tiết-Hoa chắc Tiết-Hoa sẽ biết nhà nó . . . để ta hỏi Tiết-Hoa thì rỏ. Ủa mà ta có nên hỏi Tiết-Hoa chăng ? Không đâu Xuân-Ngọc không khi nào cậy tay đờn bà mà, vã lại ta xưa phụ rẫy nàng lẽ nào nàng giúp ta sao ?

Chàng Xuân-Ngọc nghỉ đến đây,chàng sanh ra một kế đi vòng ra sau, nhảy lên nóc nhà bếp rồi chuyền lên cửa sổ mà trèo vào phòng, chàng gặp căng phòng để rượu thì cả mừng mỡ cửa đi ra thầy một căng phòng rộng rải ỡ trước chạy tuốt

https://tieulun.hopto.org

ra đền sau hai bên có vẽ sơn thủy rất khéo có chưng kiễn theo kiểu lạ dường thể chốn huê viên.

Chàng Xuân-Ngọc nói thầm rằng : khen cho Tiết-Hoa biết cách chưng dọn như vầy, ai chưa tuần đến phải động tình suy lụy vì nàng. Mấy bức sơn thủy ai vẻ không thua chi ở nhà ta. Chàng nói đến đây bỗng nghe tiếng rất diệu dàng rằng : « Ông mà tôi tưởng thằng tây nào chớ ? Lại nghe tiếng Cao-Đoàn cười hì hì. Thì cánh cữa mở ra Tiết-Hoa bước vô trước, Cao-Đoàn theo sau. Chàng Xuân-Ngọc ẩn vào mấy chậu kỷ, và ninh lặng, đề coi Cao-Đoàn hành động cách nào rồi sẻ tùy cơ thi hành.

Tiết-Hoa kêu bồi dọn bàn, lấy rượu rơm đem ra cho Cao-Đoàn uống, vì Tiết-Hoa biết tỉnh sanh Cao-Đoàn ưa uống rượu rơm lắm.

Cao-Đoàn nói rằng : Không đâu, bữa nay tôi có bịnh không uống, hỗm nay nhớ qui nương mà không đến thăm được, thật xốn san hết sức, hôm nay cũng có việc, nhơn đôi phút đến thăm qui nương đây.

— Đội ơn ông lắm, có thế nào em đến nhà ông được chăng ?

— Được, nhưng tôi không có ở chỗ cũ nữa, mai tôi sẽ đến mời qui nương đến nhà chơi.

— Ông chỉ em đến thi đủ rồi, cần chi phải nhọc thân ông đi rước.

— Nhà tôi qui nương không thế tìm được, để mai sẽ rỏ. Thôi tôi xin kiếu qui nương, bây giờ có việc cần tôi phải đi. Cao-Đoàn nói rồi ôm Tiết-Hoa mà hun rồi đi thẳng xuống lầu, Tiết-Hoa lấy vịnh cánh cửa dòm theo khi Cao-Đoàn đi khuất, Tiết-Hoa nói lầm thầm rằng : « Thằng Cao-Đoàn thật một thằng ác đức ta biết nó lắm, nó lụy vi ta, ta tìm cách hay cho nó mê, thâu tiền nó cho nó biết mặt. Tiết-Hoa nói đến đây chúm chiếm cười, bỗng chúc lại nói rằng. « Ôi ! Ta chẳng nên dụng tiền của Cao-Đoàn đâu, nó là thằng hung dữ, nếu ta lấy của nó bấy nhiêu, tức nó hại người bấy nhiêu.

Chàng Xuân-Ngọc nghe Tiết-Hoa nói thi chàng cãm động nói thầm rằng : Khá khen cho Tiết-Hoa tuy phường lang chạ, nhưng cũng biết việc ác đức, biết chọn kẻ hiền lành,

https://tieulun.hopto.org

như vậy ta đáng cậy nàng giúp ta trong việc nầy, chàng nghỉ rồi đứng dậy bước ra. Tiết-Hoa xem thấy thì kinh-hồn oãn via muốn chạy, chàng nói rằng : Xin cô chớ kinh tâm, tôi chẳng phải như Cao-Đoàn đâu, cô đứng lại cho tôi hỏi ít đều.

Tiết-Hoa nghe dọng nói tao nhả thì đứng lại dòm kỹ thấy người Nhựt nàng nói : Ông muốn nói chuyện chi tôi nghe giọng nói cũa ông chẳng phải là người Nhựt, có lẻ ông giả dạng chăng ?

— Phải lắm, tôi rất khen cho cô đoán không sai, xin cô ngồi rồi tôi sẻ nói cho cô nghe.

— Ông cứ nói đi, Tiết-Hoa và nói và bước lại kéo ghế ngồi. Chàng Xuân-Ngọc cũng ngồi rồi nói rằng : Tôi rình đây đả nghe rỏ các việc của cô và Cao-Đoàn trỏ chuyện hết, có lẻ cô rỏ việc cũa Cao-Đoàn hành động, cô nói cho tôi nghe tôi rất cảm ơn lắm đó.

— Tôi không rỏ đều chi cũa hắn cả.

— Sao khi nãy cô nói rằng : Cô biết Cao-Đoàn là thằng ác đức ?

— Ấy là tôi định như vậy.

— Sao cô định được ?

— Vì tôi xem cữ chĩ của hắn chẳng phải người lành.

— Mai cô đến nhà Cao-Đoàn không ?

— Đến chớ.

— Cô đến nhà Cao-Đoàn tôi xin cậy cô, chẳng biết cô có vui lòng chăng !

— Chuyện chi ông nói nghe thử, liệu việc tôi làm đặng sẻ vui lòng.

— Không chi lạ. Chĩ cậy cô làm ơn xem cho rõ coi nhà nó ở đường nào, hôm sau tôi đến cô trả lời thì tôi mang ơn cô nặng lắm.

Tiết-Hoa cúi mặt suy nghỉ một chập nói rằng : Ông là ai lại cậy tôi như vậy ? Xin cho tôi biết mặt thì tôi mới vui lòng.

— Tưởng lại cô biết mặt tôi cũng không ích chi.

— Nếu ông không cho biết, tôi chẳng khi nào vưng lời được.

https://tieulun.hopto.org

Chàng Xuân-Ngọc nói thầm rằng : Tiết-Hoa nó thương ta, hữu tình với ta, mà cách biệt bốn năm chẳng biết nó còn nhớ chăng ? Ôi ! nếu nó nhớ mặt nó buộc ta phải kết hôn với nó thì nó mới dưng lời ta liệu làm sao ? Ũa mà không lẻ, vì nó đã ra thân làm khách làng chơi, chắc nó không còn như thế nữa.

Xuân-Ngọc nghĩ như vậy liền nói với Tiết-Hoa rằng : Cô muốn biết mặt tôi xin đi đóng cửa chắt chắn, thì tôi mới cho thấy mặt được. Tiết-Hoa nghe bảo tức cười và nói thầm rằng: Kỳ thay, người nầy là ai mặt ra thế nào mà quí dường ấy, thôi ta vưng lời để coi thể nào cho biết. Nàng nghĩ như vậy rồi bổn thân chạy đi đóng hết các cữa.

Xuân-Ngọc nói rằng : « Nếu cô biết mặt tôi rồi, xin đừng từ chối việc tôi cậy khi nảy.

— Việc ấy rất dễ, tôi sẳn lòng với ông.

Xuân-Ngọc cả mừng đứng dậy gỡ mặt giả ra xong xuôi rồi ngó Tiết-Hoa cười nói rằng : « Cô có nhớ tôi chăng » ?

Tiết-hoa nhình sững bỗng chúc lại đôi hàng lụy ngọc từ từ chãy theo đôi má trắng trẻo của nàng.

Xuân-Ngọc thấy vậy than thầm rằng : « Chết rồi nếu vậy nàng còn thương ta, ôi ! tệ cho ta, ta cho nàng biết mặt nếu ta không toan liệu e khi nàng bán rao chăng ? « Chàng Xuân-Ngọc nói đến đây bỗng nghe Tiết-Hoa nói tiếng bệu bạo rằng ».

Anh ôi ! Đường-huynh ôi ! rồi ngã ra bất tĩnh, Xuân-Ngọc cả kinh chạy lại đở nàng dậy đem đền giường để nàng nằm, chàng trỡ ra mang mặt giả vào tính đi, chàng vừa dợm bước lại nói thầm rằng : Sao ta lại đi ? Nàng Tiết-Hoa chưa tỉnh công việc nàng chưa hứa, nàng lại biết ta, nếu ta đi thì càng hại cho ta. Chàng nghỉ như thế liền bước trở vào phòng kêu lên rằng : Cô hai, tĩnh dậy, Tiết-Hoa mỡ mắt nói rằng : Đường-huynh ôi ! anh phụ phàn chi lắm để cho em trăm đắn ngàn cay, dày thân gióc liều vì một chử «tình» Đường-huynh ôi ! anh há chẳng biết « tình là giây oan » tình là nghiệp chướng sao ?

— Cô hai ôi ! chẳng phải tôi không lòng dạ chi mà chẳng biết động lòng, nhưng vì tôi đả có hứa hôn trước rồi.

https://tieulun.hopto.org

Tiết-Hoa ngồi dậy hỏi rằng : Đường-huynh hứa hôn với ai ?

— Với nàng Kim-Sa.

Tiết-Hoa nghe nói Kim-Sa thì dực mình nói thầm rằng : Phải lắm, Kim-Sa tài sắc hơn ta, cho nên chàng hứa hôn cũng phải, thôi ta chớ trong chi, tuy lòng ta chưa bợn, chớ cũng mang tiếng phường ong bướm.

Ôi ! ta thương chàng bây giờ chàng đả hứa hôn với người khác, ta biết làm sao gần chàng được. Tiết-Hoa suy nghĩ một chập lâu liền nói với Xuân-Ngọc rằng : Thưa Đường-huynh ! em rất vô phước không được gần chàng, bây giờ Đường-huynh đã hứa hôn với nàng Kim-Sa rồi, vậy em xin Đường-huynh nhinh em là em của Đường-huynh đặng em có thế gần Đường-huynh, kẻo lòng em thương nhớ tội nghiệp.

Chàng Xuân-Ngọc nghe nói củng cảm tình liền nói rằng : Được, vậy em hảy giúp giùm anh mà bắt Cao-Đcàn thì ơn ấy sánh tài non biển đó, anh tuy biết em không tài sức chi, nhưng em khôn khéo anh phải cậy em, em thám dọ giùm anh.

Tiết-Hoa nghe Xuân-Ngọc nói thì mừng rỡ vô hạng nói rằng : em chịu, em quyết liều thân em giúp cho anh.

Xuân-Ngọc cũng vui đẹp dường như nắng hạng gặp mưa dào. Chàng liền nói rằng : Thôi anh về có việc em nhớ giúp giùm anh.

Tiết-Hoa dạ dạ vưng lời đưa chàng ra khỏi cữa, khi chàng lên xe kéo đi khuất nàng mới trỡ vào.

Theo con đường Paul Blanchy chạy lên lối năm trăm thước, bên phía tả một cái nhà lầu, xung quanh cây dầu, cây bàn, tàn che khuất nóc.

Lúc bây giờ đã một giờ khuya, trời tối đen như mực, nhờ có mấy ngọn đèn điển chói mới thấy đường, cãnh yêm lặng như tờ, phúc chúc chĩ nghe luồng gió bay qua làm cho cành cây tiếng lơ hoát thảo rì rào trong đôi lác

Nhà ấy là nhà ai mà buồn đèn nhỉ ? xem ưu sầu đến thế? mới nói ra chắc ai củng rỏ là nhà của nàng Nguyệt-Anh.

Đêm nay nàng Nguyệt-Anh không ngủ được chỉ ngồi bên bà thờ cha mà khóc than, nàng là con rất có hiếu cho nên nàng quyết sẻ tìm bọn R. H. M. O. mà báo thù cho cha.

https://tieulun.hopto.org

Đêm khuya vắn vẽ, chĩ nghe tiếng khóc than hòa lẫn với giọng Hàng-thiền (1) cừng Đề-quyên (2) nghe thảm thiết, dầu ai gan đồng dạ sắt sa vào cảnh tượng nầy ắc cũng phải tiêu táng động mối thương tâm mà rơi lụy nhỏ châu vậy.

Nàng Nguyệt-Anh khóc giây lâu lại nghe tiếng thằng lắng chắt lưởi dường như cũng buồn củng rầu chung cùng nàng, khiến cho nàng càng thêm sầu nảo ! nàng trách rằng : « Tạo-công ôi ! sao ông độc ác làm chi, một cửa nhà đang vui vầy, bổng chúc cha con phân rẻ đả biết rằng : ở trong trời đất ai tránh khỏi lồ ngàn thu song chết mà được vẹn toàn, an lòng nơi chinh suối, thì nàng đáng chết chớ chết như cha tôi để hận trong tâm, mang theo triều triệu thì cái thảm thiết cũa tôi là con biết ngày nào cho dứt. Ôi ! cha ôi ! xin cho có linh thiên giúp trợ con mà bắt quân hung giữ.

Nàng Nguyệt–Anh than đến đây bỗng nghe hỏi rằng : nàng tin bắt ta phãi chăng ? nếu vậy ta bắt nàng trước.

Nàng Nguyệt-Anh dòm lại thấy một người mang mặt nạ, mắp lùng nàng cả giận nói rằng : mi là quân hung ác, mi giết cha ta thù ấy không chung đội trời, nói rồi nhẩy đến đánh vào mặt người mang mặt nạ ấy. Nguyên nàng Nguyệt-Anh biết chút ít nghề vỏ)

(1) Nàng Nguyệt-Anh không chúc kinh sợ là theo tánh thiên nhiên của nàng, giã lại thêm mối thù to nên cải giận của nàng không thế nào ngăn được.

Người lùng mang mặt nạ tránh khỏi rồi nói rằng: « Mi muốn chết nên mới dám cả gan như vậy, nói rồi đá vào mặt nàng Nguyệt-Anh một đá, nàng tránh không kiệp nên té nhào, người mang mặt nạ lại bổng nàng Nguyệt-Anh vừa bước ra khỏi cữa lại có hai người tàu (quảng-đông) nhảy đến đánh người mang mặt nạ ấy.

(Nguyên người mang mặt nạ là Cao-Đoàn còn hai người quãng-đông là năm Hùng và sáu Vốn).

Cao-Đoàn xem thấy liền buôn nàng Nguyệt-Anh xuống, cự với năm Hùng và sáu Vốn.

Cao-Đoàn cũng là một tay lợi hại, vỏ nghệ rất cao cường, nên năm Hùng sáu Vốn vây đánh rất kịch liệt, gần ba giờ đồng hồ không phân thắng bại.

---

(1) Hàng thiền con ve kêu hát.
(2) Đề quyên con dế ngâm nga,

https://tieulun.hopto.org

Bỗng có bốn người biện chạy đến rút súng bắn bồng và bão lớn rằng : « Chúng bây phải dừng lại không ta bắn chết.

Cao-Đoàn chung lòn theo búội cây trốn ra lộ chạy tuốt.

Còn năm Hùng sáu Vốn cả kinh đưa hai tay lên bốn người biện thấy không được rỏ nên không hay Cao-Đoàn trốn ra, chĩ bước lại còng tay năm Hùng và sáu Vốn.

Năm Hùng nói thầm rằng : Nếu vậy ta không cẫn thận, để cho đến việc nầy, ắc là liên lụy đến việc của thầy ta, thì khó cho thầy ta tìm bắt Cao-Đoàn biết bao. Năm Hùng suy nghĩ như thế thi buồn dàu dàu.

Bốn người biện xúm lại đỡ nàng Nguyệt-Anh vào nhà, kêu bọn tớ giao rồi trở ra cửa ngỏ bồng nghe vật chi nổ một cái (bốp) nhàn lửa khói bay ngui ngút, bốn người biện và năm Hùng sáu Vốn ngã ra bất tĩnh.

Nói qua chàng Xuân-Ngọc từ giã nàng Tiết-Hoa trở về vừa đến nhà, chàng sực nhớ lại việc năm Hùng sáu Vốn làm, chẳng biết thể nào, chàng rất nghi ngại, nói thầm rằng: Lạ nầy bữa nay sao ta phát nghi quá lẽ ắc là năm Hùng sáu Vốn ắc phải bị việc bất thành chăng ? Chàng nghĩ như thế rồi bão xe kéo, kéo trỡ lại chạy theo đường Paul-Blanchy vừa đến ngã tư Lagrandière chàng thấy người tây râu bao hàm khi nảy chạy trở xuống, chàng bảo xe kéo ngừng đợi chàng một chúc, chàng uơm theo và nói thầm rằng : « Cao-Đoàn thật là một thằng hung ác, vậy ta phải bắt nó đêm nay, chàng nghĩ như thế, muồn rượt theo bắt Cao-Đoàn. Song lại nghĩ thầm rằng : Nếu ta bắt không được nó lại làm náo động thi khó cho ta, thôi để ta dọ coi nhà nó chỗ nào, chàng nói rồi đi theo.

Cao-Đoàn dòm thấy đục chạy, chàng lật đật rược theo đến đường d'Espagne có một cái xe hơi chạy đến Cao-Đoàn nhảy lên chạy tuốt.

Chàng Xuân-Ngọc tức mình đi trở lại lên xe kéo bảo chạy thẳng, xe kéo chạy chàng ngó hai bên, thì nhà nào cũng cửa gày then để an giấc điệp, bù những công lao mòn mỏi suốt ngày.

Còn cây lá thì ra vẽ vui mừng đâm đọt để hứng sương của đức Thượng-đế ban cho đặng sống hằng ngày. Chàng

https://tieulun.hopto.org

dòm xem phong cảnh lúc khuya thì động lòng liền ca lên rằng :

« Trong đời ai kẽ tài tình ?
« Bao la bát ngát sinh sinh ly kỳ
« Hữu tài cho lảo Hóa-Nhi,
« Muôn trùng chủng loại một khi tạo thành.

Tên xa phu mệt đổ mồ hôi, nhưng cũng la lên rằng :

Đêm khuya cửa đóng then gài,
Người người an nghỉ bù ngày công lao.
Thân ta chẳng nghỉ chút nào,
Ráng công tìm kiếm ít hào nuôi con.

Chàng Xuân-Ngọc nghe tên xa phu ca liền khen hay, tên xa phu vui dạ tiếp rằng :

« Hột sương phơi phất trên cành,
« Giúp cho sự sống muôn vàng loài cây.
« Tạo công sao ở thế vầy,
« Cây kia còn giúp, thân này đành ngơ.

Chàng Xuân-Ngọc nghe tên xa phu ca chàng cảm động khôn cùng.Chẳng bao lâu xe đã đến nhà nàng Nguyệt-Anh, chàng xuống xe móc cho tên xa phu năm đồng bạc, tên xa phu mừng rỡ bội phần, tỏ lòng cảm ơn muôn kiếp, chàng ra dấu bảo tên xa phu đi, đoạn chàng lần bước đi lại cửa ngỏ, nhà nàng Nguyệt-Anh, dòm vô nhờ ánh đèn khi chàng thấy bốn người biện tây năm Hùng và sáu Vốn. Chàng kinh ngạc nói thầm rằng : sao chúng nó làm cho náo động đến đỗi phải vào tay bốn người biện nầy, may phước cho ta lắm, nếu ta không đến đây thời công việc cũa ta ắc bay đi rồi, chàng vừa giứt tiếng bỗng thấy bốn người biện tây hè hụi khiên nàng Nguyệt-Anh vào nhà. Xuân-Ngọc càng lấy làm lạ hơn nửa, chàng nói : sao nàng Nguyệt-Anh lại mê mang như thế. Chàng nói đến đây bốn người biện trở ra dắc năm Hùng và sáu Vốn đi.

Xuân-Ngọc dòm thấy chàng thò tay vào túi lấy ra một vật tròn bằng trứng gà, nhắm ngay chỗ bốn người Biện liện đến bỗng nghe nổ một cái «bốp» nhán lửa, tức thì khói bay ngui ngút. Bốn người Biện và năm Hùng sáu Vốn nhảy mủi ít cái ngả xuống đất mê mang hồn phách. Chàng đem năm

https://tieulun.hopto.org

Hùng sáu Vốn để lên xe xong, chàng trở vào thấy bọn tôi tớ xúm nhau lăn xăn kêu réo nàng Nguyệt-Anh, lai tĩnh, bọn tôi tớ của nàng Nguyệt-Anh khi thấy Xuân-Ngọc trở vào thời ra tuồng kinh sợ.

Xuân-Ngọc nói với bọn ấy rằng : « Mấy em chớ kinh sợ, ta chẳng làm hại đâu » Đoạn chàng bước lại gần thấy nàng Nguyệt-Anh máu họng trào ra chàng cả kinh nói với bọn tớ rằng :

« Mấy em an lòng, để ta đem cô hai về nhà cứu cấp, khi lành mạnh sẽ trã về » Bọn tớ chẳng dám cãng ngăn chi cả chỉ dừng ngó mà thôi.

Chàng Xuân-Nnọc bước lại bòng nàng Nguyệt-Anh đem ra xe, đạp máy chạy tuốc về nhà. Khi về đến nơi năm Hùng sáu Vốn cũng vừa tĩnh lại. Xuân-Ngọc bảo năm Hùng đem nàng Nguyệt-Anh lên phòng, còn phần sáu Vốn đi cất xe, cã hai cũng chẳng lấy chi làm lạ, đồng phận sự ai nấy làm.

Xuân-Ngọc lên lầu ngồi suy nghỉ, chàng lấy làm lo lắng, vì chàng chẳng biết rước ai cứu bịnh cho Nguyệt-Anh. Chàng nhận chuông kêu năm Hùng sáu Vốn lên hỏi rằng : hai người biết rước ai cứu bịnh cho nàng Nguyệt-Anh chăng. »

Sáu Vốn nói : thi rước ông Đồ-thanh-Cao lập tức.

Không đặng, hắng đã bị hai lần đã kinh tâm táng đởm rồi, giả lại ta không cậy hắng nữa.

— Rước quan lương-y Angot.

— Củng không đặng nữa, vì Angot là một người tài trí chẳng thua Lơ-Mou. nếu ta rước hắng thì hắng sẻ tìm đến ổ-hang ta.

— Ta bịch lấy hai mắt ổng như Đồ-thanh-Cao vậy.

— Đồ-thanh-Cao ta làm cách ấy gọi rằng dể, hắng không thế tìm ra đặng ; còn Angot nó bươi móc ra tức thời.

— Angot, thì Angot chớ nó tài trí chi, thầy lại sợ vậy ? Xuân-Ngọc nói rằng : Hai ngươi không hiểu, để thầy thuật tài cũa Angot cho hai ngươi nghe. Nguyên khi thầy còn ở với dưỡng phụ cũa thầy tại Bá-lê, thầy học tại Y-khoa-viện, Angot cũng làm ở đấy, thầy biết hắng lắm. Một hôm hắng cũng bị bọn hung đãng, tên đãng ấy là, (Hắc-sư-tử) đãng ấy rất lợi hại, chúng nó rước Angot theo cách như ta rước Đỗ-thanh-Cao vậy.

Sáng ra Angot đến tỏ cho quan Cãnh-trưỡng hay, và bảo

https://tieulun.hopto.org

quan cảnh trưỡng rằng : Ông cứ đem linh đến nhà tôi, rồi bịch lấy mắt tôi lại, đoạn tôi chĩ đâu ông đi đó thị gặp ổ cũa bọn nó. Quan cảnh-trưỡng nghe nói cũng không chắc gì được, nhưng ngài cũng vì tình nghe theo làm y như vậy.

Angot bịch mắt xong đoạn nhờ chừng mà chĩ, đi vòng do một chập đến con đường Godot de Mauroy thật quã nhà của đãng « Hắc-sư-tử » nơi đấy.

Năm Hùng nói : Nếu vậy nghe theo lời của anh sáu Vốn thì mang hại.

Sáu Vốn le lưỡi lắc đầu ra tuồng kinh sợ mà rằng : May cho tôi không đả lầm tay Angot rồi.

Năm Hùng hỏi : Bây giờ ta rước lương-y Annam được chăng ?

Lương-y Annam ngươi biết ai thật giỏi thời đi rước mau về cứu nàng, kẻo để lậu hại lắm.

— Tôi biết ông Huỳnh-đình-Đột là y sanh rất tài, ở Saigon thường họ kêu là « Biển-Thước » tái sanh, hoặc là y-tiên linh dược.

— Nếu có thầy hay như thế, thì rất may cho ta lắm. Thôi hai ngươi xuống lấy xe đi rước ngài cho mau.

Năm Hùng sáu Vốn dạ, đoạn kéo nhau đi. Chẳng bao lâu rước ông Huỳnh-đình-Đột đến.

Huỳnh-đình-Đột là y-sanh rất tài, ông tuổi lối năm mươi, trung người, không ốm không mập tráng cao râu dài, trông thấy phải người hiền đức. Song người có tài thì tức nhiên có tật, ông Huỳnh-đình-Đột có tật ẫm tửu thường ngày, ông thường gọi cụ Lý-Bạch là tổ sư của ông vậy.

Ông thường du ngoạn mấy cãnh u-nhàn Trung Nam Bắc : khi ông an nơi núi Tản-Viên xem trăng lúc gọi nguyệt, ông tự xưng ông là Bá-di ẩn-sĩ, khi ông nương thuyền theo ngọn nước sông Hương, ông gọi ông là Tô-Thức (Tô-Thức tự là Tử-Chiêm, hoặc Tô-đông-Pha).

Chuộng nơi phong cãnh điều-hiêu du ngoạn bởi thế nên nơi gia ai trong vào ngỡ chốn bồng lai tiên cãnh, nào là tòng bá sum sê nào là lựu lê cam quit, bông hoa rực rỡ, túa nỡ bốn mùa.

Nói qua chàng Xuân-Ngọc thấy nàng Nguyệt-Anh mê-mang hồn phách chàng lấy làm lo sợ vô ngằn, trong chừng năm Hùng sáu Vốn về mau, nhưng sao trót ba giờ đồng hồ

https://tieulun.hopto.org

không thấy, chàng lấy làm bực bội kêu Dương-hầu-Tá đi thối thúc, bỗng thấy năm Hùng chạy lên, chàng cã mừng hỏi rằng : « Ngươi rước ông Huỳnh-đình-Đột đến chưa ?

— Đến rồi, còn ở dưới lầu.

— Sao không mời lên.

— Còn chờ lịnh thầy.

— Thỉnh ngài lên mau.

Năm Hùng vưng lời chạy trở xuống lối năm phút trở lên có một ông già theo sau. Chàng nhận biết người nầy là Biển-Thước tái sanh, liền chào mừng theo cách lịch, chàng nói với Huỳnh-đình-Đột rằng : Mong ơn ngài cứu giùm bịnh hiểm nghèo, nếu được mạnh mẽ song toàn, tôi xin nuôi ngài đến chết.

— Bịnh thế nào giắc tôi vào xem sẻ biết.

Xuân-Ngọc giắc Huỳnh-đình-Đột vào phòng chỉ nàng Nguyệt-Anh nói rằng :

— Tiên-sinh hảy chẫn mạch thữ.

Huỳnh-đình-Đột chẫn mạch rồi nói rằng : Bịnh nầy dường như bị đánh vào ngực, hoặc té cấn, nên lạc huyết và tức, không thế nói năng chi được, nhưng tôi có thế cho uống hai thang thuốc thì mạnh như thường.

Xuân-Ngọc cả mừng hỏi Huỳnh-đình-Đột ra toa, bão Lê-mộc-Việt đi bỗ thuốc.

Thật quả như lời, hai hôm sau nàng Nguyệt-Anh định tĩnh, dòm xung quanh lạ cảnh lạ nhà, nàng ngồi dậy xem xung quanh thấy phòng lại không cửa, còn đang ngơ ngẫn tìm xem, bỗng nghe tiếng rồ rồ, vách tường nức ra làm hai phúc chúc lại thành ra một cái cữa vuôn vức. Một người mang mặt-nạ, bận đồ pyjama bước vào.

Nguyệt-Anh xem thấy, bỗng sực nhớ đến cha thì gan trào, lữa dậy, nàng nạt rằng : Mi phải là đứa giết cha ta chăng ? Mi phải R. H. M. O. chăng ?

Người ấy cười và nói rằng ; xin cô bớt cơn thịnh-nộ, để tôi tỏ hết nguồn cơn cho cô nghe.

— Mi muốn nói chi, mi bắt ta về đây đặng ép buộc đều đê-tiện phải không ?

— Không tôi là người cứu cô hôm đêm khỏi tay bọn hung ác đó.

https://tieulun.hopto.org

Nguyệt-Anh nghe nói liền nghĩ thầm rằng : Người nầy là ai ? Lại xưng rằng cứu ta khỏi tay bọn hung ác, lời nói dối hay thật? Ta rất nên khó nghĩ, vậy ta hỏi thêm hắng coi hắng xưng thế nào ? Nguyệt-Anh suy nghỉ như thế đoạn hỏi rằng : Thầy là ai xin cho tôi biết danh thầy, đặng sau phòng đáp ơn nặng triệu nầy ?

— Tôi là R. H. M. O.

— Ủa nầy R. H. M. O.

Nguyệt-Anh nói bấy nhiêu rồi đứng dậy ngó chàng Xuân-Ngọc một cách đại thù.

Xuân-Ngọc đả rỏ ý liền nói rằng ; cô hải gượng tri định tâm, tôi nào phải người thù của cô. Có phải cô tin theo lời du-cáo, như trong mãnh giấy ở túi áo cũa bác chăng? không đâu cô đừng tin như thế, bọn ấy là bọn đại-thù với tôi, nên nó quyết hại tôi. Bọn ấy là bọn bắc ông Huỳnh-hải-Thọ và nàng Huỳnh-kim-Sa, lại hại chàng Xuân-Ngọc phải chịu mười lăm năm lao lý.

Nguyệt-Anh nghe chàng Xuân-Ngọc nói một hơi im diệu như nước chãy, gió reo lám cho tâm thần nàng bấn loạn, một chập nàng ngó ngay Xuân-Ngọc mà thốt lời rằng : Những lời nói ấy nghe hửu lý, song tôi không chắc được, vì ai lại chẳng biết chữa mình tự khoe nhơn đức. Ấy vậy thầy cho tôi xem gương mặt của thầy, thì tôi mới tin bằng lời.

Xuân-Ngọc cười nói rằng : « Cô muốn xem mặt tôi sao ? Cô hai ôi ! muốn đều chi khác tôi có thể vui lòng, chớ đều ấy tôi không thể nghe theo được. Tưởng lại cô biết mặt tôi cũng không ích chi cho cô, mà lại hại về tôi đó.

Nếu thầy không cho tôi biết mặt rỏ thầy chinh là người giết cha tôi.

— Mặc dầu cô ghét thương tự ý, chớ việc ấy khó vưng lời cô được. Thôi bây giờ tôi xin đưa cô về.

Xuân-Ngọc nói bấy nhiêu, đoạn bước ra tức thì tấm vách khép lại như thường. Nguyệt-Anh ngồi xuống giường mà sợ phập phòng, nửa nghi rằng thiệt nữa ngờ rằng gian. Nàng nói thầm rằng : Người chi mà gương mặt qui lắm vậy, hay là sợ ta biết mặt rồi đến tỏ cùng quan chánh sở mật thám chăng. Ủa lạ nầy ! Theo lời nói tuy ta không rỏ gương mặt, chớ đoán không phải kẻ hung ác như tên đến bắt cha ta trước vậy.

https://tieulun.hopto.org

Nàng Nguyệt-Anh nghỉ đến đây bỗng thấy toàn cả gian phòng vận động, dường như lần hồi sục xuống.

Nguyệt-Anh cả kinh,nàng định cứng lấy thanh giường khi giang phòng vững không vận động nửa, tức thì cửa mở như khi nảy, có hai người bước vào nói rằng : « Cô đã mạnh rồi bây giờ xin đưa cô về ». Nguyệt-Anh hỏi rằng : Hai thầy là ai, xin cho tôi biết danh.

— Hai tôi dưới quyền của R. H. M. O.

Nguyệt-Anh nghe nói nghỉ thầm rằng : Bọn nầy lấy bốn chử R.H.M.O. rất khó hiểu nghĩa. Thôi, ta âu đành trở gót lui hai, rồi sau sẻ diện kế truy tầm. Nguyệt-Anh nghỉ như thế liền nói rằng : Tôi rất đội ơn hai thầy ra tay nghĩa hiệp cứu tôi, lẽ tôi phải đáp đền xứng đáng, song hai thầy thi ân bất cầu báo khiến cho tôi không an dạ đó là đều thứ nhứt, còn đều thứ nhì không rỏ hà danh biết ai mà sùng bái.

— Cô chớ nóng lòng, rồi đây cô sẻ rỏ công việc bí-mật của chúng tôi. Bây giờ chúng tôi chỉ cầu xin với cô một đều chẳng biết cô có vui lòng giúp chăng ?

— Đều chi thầy cứ tỏ ngay, nếu tôi có thể làm được sẽ vưng lời.

— Không chi khó chỉ mong rằng cô đi về xin kín miệng giùm dừng tỏ cho ai bọn tôi và chỗ ngụ.

Nguyệt-Anh nghe nói, nàng đứng suy nghỉ một chập, mới nói thầm rằng : Bọn nầy làm cho ta rất nên rối tri, cách nó đối đải với ta rỏ là người Nghĩa-Hiệp. song khó tin được, người làm nghĩa sao lại dấu mặt ẩn danh, lại không cho ai biết nơi ngụ. Rỏ là quân ác đức, bốn chử R.H.M.O. là bốn chử trong túi áo của cha ta khi người sấp chết cách tức tưởi, bốn chử R.H.M.O. là bốn chử cha ta phải ngậm cay nuốt đắng ở chốn suối vàng khó an tấc dạ. Ta có đáng hận chăng ? Hay là tin bằng lời cũa chúng nó. Ôi ! rất rối tri rồi lòng cho ta lắm. Nguyệt-Anh nghĩ như thế đứng ngân ngơ, một chập lại tiếp thầm rằng : « Thù cha là nặng, ta quyết trã cho xong, có lẻ đâu ta xiêu lòng theo lời dối trá của bọn nầy mà thã theo vòng nước. Mấy năm ta cầm quyền tờ « Nử-Lưu diễn-kịch » ai ai cũng sùng bái ta, một lòng sắc đá, chẳng sợ chánh-phũ, chẳng ghê quan lại, chẳng biết qui phục ai, chẳng xiêu lòng câu văn lời nói của ai, nay cớ sao lòng dạ ta đổi ra non nớt như vậy. Ôi ! R. M. H. O. là kẽ thù, ta phãi toan trả. Nàng

https://tieulun.hopto.org

Nguyệt-Anh nghỉ đến đây bỗng nghe Lê-mộc-Việt hỏi rằng: Cô tin sao ?

— Được, thầy mỡ cửa cho tôi đi.

— Cô có chắc như lời không ?

— Lời tôi hứa thời như rựa chém đá, tôi chẳng bao giờ thất lời hứa với ai cả.

— Tôi cũng biết cô là một người phụ nữ đường đường chánh chánh, cô cầm quyền một tờ báo rất nên có giá-trị, cô xuất khẩu như phá-thạch, nên tôi tin bằng lời.

— Thôi thầy cho tôi đi.

— Khoan, chờ một giây lác.

— Chi vậy.

— Vì bịnh tức của cô còn nhiều, cô đợi giây lác lấy cái toa đem về hốt thuốc uống.

— Cám ơn thầy, thôi không cần chi, tôi cũng có quen nhiều vị lương-y Langsa trứ danh.

— Không đặng dùng thuốc nào cả vì họ không thể cho thuốc chứng bịnh của cô hết được.

Nguyệt-Anh dưng lời ngồi lại chừng giây lác, thì có một người cũng mang mặt nạ, cầm cái toa thuốc vào đưa cho nàng nói rằng : Cô hảy lấy cái toa thuốc cũa Đinh-Đột tiên-sanh đây.

Nguyệt-Anh thò tay lấy xếp lại làm tư bỏ vào túi, tức thì cữa mở ra. Lê-mộc-Việt nói : Thôi cô về bằng an.

— Chào tam vị tôi về. Nguyệt-Anh bước ra khỏi cửa phòng, tức thì cửa phòng khép lại. Nàng dòm thấy một giải nhà rộng rải, ghế cần đảnh đồng chiếu nhau sáng ánh thật là một nhà tư bổn nhứt. Bốn bề cữa mở, nàng còn dừng bước nhắm xem, bỗng nghe tiếng đồng hồ gỏ 10 giờ, chập nghe tiếng si-ren (sirène) ở hãng Charner thổi ó.

Nguyệt-Anh dực mình, nàng đi thẳng ra lộ, xem lại là đường Douaumont, nàng kêu xe kéo đi trở về. Xe chạy đến đường d'Ayot bỗng nghe kêu rằng : Cô Nguyệt-Anh dừng lại. Nàng ngó một người biện tây, nàng lấy làm lạ, gì nàng chẳng quen biết chi với người biện nầy, sao lại kêu nàng như cách thân mật lắm vậy. Nguyệt-Anh bảo xa-phu ngừng xe, người biện cởi xe máy chạy đến hỏi rằng : Cô ở đâu đi đây ?

— Ở nhà đi thăm bà con (Nguyệt-Anh nói như thể là chẳng muốn trò chuyện lâu).

https://tieulun.hopto.org

Người Biện mỉnh cười nói : Cô khéo dấu thì thôi,tôi ở nơi nhà của cô mới về đây.

Nguyệt-Anh nghe người biện nói nàng hiểu cả, liền làm vui nói rằng : Xin lỗi ông vì tôi mất trí rồi ; chúng nó bắt tôi mới thã ra đây.

— Cô vui lòng ghé dinh quan chánh sở mật-thám tỏ cho ngài biết.

— Tôi cũng tính đi bây giờ.

— Tốt lắm.

— Chào ông tôi đi.

— Cô đi bằng an.

Nguyệt-Anh từ giã người biện Tây bảo xa-phu kéo đến dinh quan chánh sở mật-thám.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT-NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM
BIBLIOTHÈQUE CENTRALE INDOCHINE

Xin xem qua cuốn thứ sáu thì rỏ.

https://tieulun.hopto.org

160

160

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức-Lưu-Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1· Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên) 4 cuốn giá mỗi cuốn 0$50
2· Vì nước hoa rơi » 1 cuốn » 0 40
3· Trường-Thi Bí-Mật Dương-minh-Đạt) 12 cuốn » 0.40
4· Lê-thái-Tổ Nguyễn-chánh-Sắt 4 cuốn » 0.50
5· Giọt-máu Chung-tình (Tản-đàn-Tử) 4 cuốn » 0.40
6· Đêm rốt người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu) 4 cuốn » 0.50
7· Khối-tình Mầu-nhiệm (Dương-minh-Đạt) » 0.40
8· Nhạc-Phi tái sanh Tiểu anh hùng Lý-bằng-Phi 5 cuốn » 0.50
9· Nam-cực Tinh-Huy (Hồ-Biểu-Chánh) 6 cuốn » 0.45
10· Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hàm) 3 cuốn » 0.40

Sách đang in :

1· Oan-tình Ly-hận 7 cuốn giá mỗi cuốn 0$40
2· Lửa đỏ Lòng sói (Vân-Trình) » 0 40
3· Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50
4· Đầu tóc mượn (Lê hoàng-Mưu) » 0.50

Mua sỉ mua lẻ do nơi bổn hiệu có cho huê hồng nhiều.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

160

CUỐN SÁU

TRINH THÁM TIỂU THUYẾT

DÉPÔT LÉGAL
GIÁ 0$40
N° 12139

OAN-TÌNH LY-HẬN

Saigon le 7bre 1930
Tirage 1000 exemplaires
IMP. DUC-LUU-PHUONG
158, Rue d'Espagne
Editeur Trương Văn Tuấn
Directeur Imprimerie Trương Văn-Tuấn

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne -:- Saigon

IMPRIMERIE DUC-LUU-PHUONG
德流芳翰館
DIRECTION
158 RUE D'ESPAGNE Nos 158 SAIGON
https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM

https://tieulun.hopto.org

161

M.6217

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ SÁU

III

Rỏ mặt Anh Tài

N°12839

(Tiếp theo)

Nói qua quan lương-y Lơ—mon, Ba Thảo và Đội-Tài, Đội Hóa nhờ quan lương-y Angot hết lòng săng sóc chẳng bao lâu đều mạnh mẽ như thường. Đồng cùng nhau trở về lo sữa xe Chớp-Nhán đặng địch cùng Cao-Đoàn.

Bòn người đang phụ lực tháo xe Chớp-Nhán, bỗng tên bay chạy xuống nói rằng : Bẩm quan lớn có giây phép nói kêu.

Lơ-mon lật đật chạy lên để vào tai nghe hỏi rằng : Allo allo.... có phải Lơ-mon không ?

— Allo.... phải !

— Ông mau đến tôi có việc cần !

— Nơi đâu ?

— Tôi là Chánh sở mật-thám.

Lơ-mon để ống nói xuống, trở ra sau bão đội Tài đội Hóa sửa soạn đồng đến dinh quan chánh sở mật-thám đặng nghe ngài dạy việc.

Ba người thay đồ xong, lây xe đồng cùng nhau đi đến dinh quan chánh sở mật thám. Khi đến nơi đi vào thấy quan chánh sỡ mật-thám đang ngồi trò chuyện cùng quan lương-y Đỗ-thanh-Cao. Lơ-mon chào rồi hỏi rằng : Quan lớn đòi tôi đến có sự chi may mắng chăng ?

— Ông hảy suy tính lại theo kế đi xét nhà như lời của Đỗ-thanh-Cao được chăng ?

— Không thế nào được.

— Tại sao vậy.

BIBL. CENTRALE de l'Indochine
4°.301

https://tieulun.hopto.org

— Ta chẳng nên làm náo động lòng dân, để thĩnh thoãn sẽ tìm mưu kế mà bắt nó. Bọn ấy là một bọn rất nên lợi hại, thay hình đổi dạng tài tình, làm như thế chẳng những ta ra hiệu bão nó trốn trước, mà lại chúng nó gày bầy ta lại ấy là làm trò cười cho công chúng.

Quan chánh sở một-thám và Đỗ-thanh-Cao nghe quan lương-y Lơ-mon nói, cả hai có ý bất bình, song làm tuồng vui vẻ. Chớ ý hai người nhứt định đi xét nhà nội hôm nay.

Quan chánh sở mật thám nói cho mát lòng Lơ-mon rằng: Theo như lời ông nói rất phải.

Quan chánh sỡ mật thám nói đến đây bỗng thấy nàng Nguyệt-Anh bước vào, cả thãy đều ngạc nhiên. Lơ-mon hỏi: Cô bị chúng nó bắt, làm thế nào lại được tự do lui gót ?

— Chúng nó thã tôi ra. Đoạn nàng thuật rỏ từ khi bị bắt. Song nàng kính miệng không chỉ rỏ nhà nơi nào. Chỉ nói trở rằng: Bọn ấy rất nên khôn khéo chúng nó cho người thuốc mê chở lên Thủ-Đức bỏ, khi tôi tỉnh lại quá gian xe trở về.

Quan chánh sở mật thám hỏi: Trước khi chúng nó thã cô có nói đều chi gởi gấm chăng ?

— Có, bọn ấy nói như vầy: Cô về tỏ lại với quan chánh sỡ mật thám hay rằng: Bọn R. H. M. O. là bọn Nghĩa-Hiệp, xin ngài chớ lầm.

Quan chánh sở mật thám lắc đầu nói rằng: Bọn ấy rất anh tài, chẳng biết ngày giờ nào ta nỏa tróc được nó.

Lơ-mon nói: Bọn nó tài trí thật song le đối với ta khác hẳn nhau xa, chúng nó là quân ác-đức chầy ngày củng vào tay của ta, lẽ đâu đức Thượng-Đế ngài để bọn nó tự do hành-động những đều tàn nhẫn ấy hoài hay sao ?

Nguyệt-Anh đứng dậy nói: Xin quan lớn cho tôi về thăm nhà.

Được, cô về nghỉ yên, và cẩn thận cho lắm, tôi củng có cho bốn người biện gát nơi nhà cũa cô.

Nguyệt-Anh từ giả ra về. Quan chánh sở mật-thám nói với Lơ-mon rằng: Bấy lâu nay ở xứ Nam-kỳ cũng có nhiều vụ án-mạng hoặc cướp đảng bí-mật, song thua ở Bá-Lê và Luân-Đốn cũng Bá-Linh. Bây giờ lại xảy ra chuyện càng bội phần bí-mật thật tôi rối lòng nát tri. chẳng biết ngày nào được an,

https://tieulun.hopto.org

Lơ-mon nói : Tôi hứa với quan lớn sáu thăng sẻ bắt được bọn ấy, mà có mười lăm ngày đả rỏ hết, lẽ nào giờ cúi cùng trong sáu tháng chẳng được toại sao. Xin bạn chớ lo, những công việc của tôi sắp làm chẳng phải dùng cách bạo động như kẻ khác, tôi im lặng như tờ, dễ trừ mưu suy kế mới được, bạn thấy cách bọn ấy hành-động thì đủ rỏ nó tài tình lợi hại thể nào. Nếu ta rõ biết nó đại tài thì tất phãi xa cái háo-thắng.

Quan chánh sỡ mật thám và Đồ-thanh-Cao nghe nói chẳng vui, song đưa lời cho qua buổi. Chập lâu quan lương-y Lơ-mon từ giả ra về.

Quan chánh sỡ mật thám chờ Lơ-mon đi khuất liền hỏi Đồ-thanh-Cao rằng :

— Ông tính lẻ nào ?

— Tôi suy tính rồi, song nhượng lại cho quan lớn bàn trước.

— Theo như lời huởn đải của Lơ-mon biết bao giờ tiềm cho ra ổ hang của bọn nó. Vậy bây giờ tôi cùng ông cứ thi hành theo sở định.

Quan lớn một ý với tôi đa.

Quan chánh sỡ mật thám nghe nói cả mừng, kêu hai mươi người lính bảo nai nịch hẳn hòi, đồng đi theo đường Galliénie mà xét, bất cứ là nhà nào.

Nhắc lại Cao-Đoàn về hiệp với Đẳng-La thường ngày hằng lo mưu tính, kế hại chết Lơ-mon và trừ đảng R.H.M.O.

Một hôm Cao-Đoàn thức dậy buồn bực, nên kêu ba Gấu bảo rằng :

— Ngươi phãi lấy xe làm như vầy...

Ba Gấu vưng lời chạy đi, giây lâu trỡ về thấy có nàng Tiết-Hoa đi theo Cao-Đoàn xem thấy nàng Tiết-Hoa đi lên lầu chàng tỏ tuồng mừng rở chạy ra bắt tay và nói rằng : Tôi có hứa với cô nương nhưng vì không rảnh mời cô đến tẻ ra thất lời hứa, mong cô nương cãm phiền.

Tiết-Hoa túm tiếm miệng cười, cập trong thu-thủy liếc ngan nói rằng : Em củng biết tình lang có việc nên em chẳng dám trách, tình lang ỡ với em thật lòng không còn chổ nào say sót mà em phòng trách cứ.

— Cô nương vào trong đàm đạo.

https://tieulun.hopto.org

Tiết-Hoa bước vào thấy căn phòng rộng rải chưng dọn cực kỳ hoa lệ, chẳng khác mấy bực Hoàng-đế ở triều, dưới gạch bông còn lót nhung màu đỏ sậm, chơn bước êm diệu lạnh lùng. Tiết-Hoa nghỉ thầm rằng : Chẳng biết Cao-Đoàn là một thằng đi gì, có vậy ta tỏ tình huyến luyến mà do cho ra góc ngọn rồi sẽ tỏ cho Đường huynh (1) ta biết.

Cả hai bước vào. Tiết-Hoa ngồi xuống giường đồng, Cao-Đoàn ngồi kề, mùi hương nực mũi, đôi mắt khi nhình khi liếc, lúc ngó lúc cười duyên, Cao-Đoàn mê mẩn tâm thần.

Mặt hoa phơi phới, mày liễu uống công, đôi mắt đoanh tròng, má hồng ửng đỏ. Ai chẳng mê ai chẳng muốn...

Bởi thế cho nên Cao-Đoàn vựa vai kề má, bổng chúc tình dục động dậy phừng. Chàng, tay mặt lòn vào nách của Tiết-Hoa, tay trái để ngan ngực giật một cái mạnh Tiết-Hoa phải nằm dài.

Tiết-Hoa cả kinh nói : Tình lang chớ làm như vậy, nàng xô Cao-Đoàn ra đoạn nàng lấy lời êm diệu rằng : Tình lang ôi ! Chẳng phải em tiếc chi chúc phận bọt bèo nầy mà chẳng cho chim xanh vào chốn vườn hồng, nhưng hôm nay em có lời ước nguyện.

— Cô nương nguyện chi, đã đến đây thân kề má vựa, há ai tránh khỏi đều nầy. Hay là cô chẳng vui lòng xin nói thiệt.

— Chẳng phải vậy đâu, vì em có việc riêng phải giữ vẹn một trăm ngày không thờ thần mày trắng.

— Ối ! chuyện dị đoan lắm nà.

Ren..... ren..... ren ren ren.

Trong căn phòng của Cao-Đoàn, Phong-Lôi cùng Đẳng-La đều có để ba cái chuông điển, cái lớn hơn hết rung động thì có việc sắp chết, cái trung thì việc cần thường, cái tiểu thì việc thường ngày.

Mà bây giờ đại chung reo dữ, ắc sắp có việc chi đây ? ? ?

Cao-Đoàn đang toan bẻ khóa động đào, bổng nghe tiếng chuông sắp chết reo lên thì kinh tâm táng đởm, con ma tình dục chạy nhảo, chàng buông nàng Tiết-Hoa ra chạy

---

(1) Xuân-Ngọc.

https://tieulun.hopto.org

xuống lầu nhì gặp Phong-Lôi ở dưới lầu đi lên. Cao-Đoàn hỏi : có việc chi ?

— Quan chánh sở mật thám và Đỗ-thanh-Cao đến xét nhà.

— Ối ! tưởng việc chi chớ việc ấy là chúng nó muốn nạp mạng cho mình.

Phong-Lôi cười ngất nói rằng : Bạn vỡ lỡ cuộc vui chăng ?

Cả hai đồng cười hì hì, Phong-Lôi nhận chuông kêu ba Gấu, chinh Voi, Đại Bạo, Kiết-Thành xuống bảo rằng : Bốn ngươi xuống dưới nhà làm như vầy...

Bốn người vưng lời kéo nhau đi xuống. Còn Cao-Đoàn và Phong-Lôi chia nhau ai về phòng nấy.

Tiết-Hoa hỏi : Có việc chi mà tinh lang ra tuồng thất sắc vậy ?

Cao-Đoàn đang lúc suy tính quên cẩn thận lời nói liền nói rằng : Hôm nay có quan chánh sở mật thám đến xét nhà.

Tiết-Hoa muốn hỏi tại sao mà xét nhà, song sợ Cao-Đoàn nghi nên bỏ kiếm chuyện khác.

Nói qua quan chánh sở mật thám và Đỗ-thanh-Cao đem linh xét nhà, gần ba giờ mới đến nhà nầy.

Đỗ-thanh-Cao hỏi : Ông biết nhà nầy cũa ai chăng ?

Nhà cũa một người Nhựt tên là Đăng-La.

— Con đường Galliéni có một mình nhà nầy cao lớn nguy hiểm hơn hết.

— Ông nghi nhà nầy sao ?

— Tôi nghi lắm.

— Có duyên cớ chi chứng chắc được.

— Người Nhựl ấy làm nghề nghiệp chi ?

— Không có làm chi cã, tôi cho mật-thám nói rằng : Đăng-La là nhà tư bổn nhựt ở Hanoi người vô Nam du-lịch.

— Có lẽ đâu hắn đi du-lịch lại cất nhà lớn mua đất to như vậy ?

Quan chánh sở mật-thám nghe nói hửu lý gặt đầu lia lịa cả hai trò chuyện đến đây thì xe đả đến nhà Đăng-La.

Đồng cùng nhau vào nhà, thấy cửa mỡ bét, có bốn đứa tớ xứm nhau lao bàn chùi tủ.

https://tieulun.hopto.org

Quan chánh sở mật-thám gõ bàn một cái « cộp » bốn đứa tớ giựt mình đứng ngó trân trân.

Đỗ-thanh-Cao hỏi : ông chủ của chúng bây ở đâu ?

Một đứa trả lời rằng : chủ tôi đau nặng, nằm ở trên lầu.

— Ngươi mời chũ ngươi xuống ta bảo đây,

— Bẩm người đi không thể nào đặng.

Quan chánh sỡ mật-thám ngó Đỗ-thanh-Cao nói rằng : Ta cứ lên ngay.

Đoạn quan chánh sở mật-thám Đỗ-thanh-Cao cùng người linh kéo nhau đi thẳng lên lầu.

Khi lên đếu nơi thấy một căn phòng trống vuôn vức lối hai mươi thước. Quan chánh sỡ mật-thám sanh nghi nói rằng : Căn phòng nầy rất nên rộng rải, sao bọn ấy chẳng chưng quả là căn phòng lợi hại. Ông nói vừa dứt tiếng bỗng nghe nỗ một cái rầm tư bề cữa sắt sập xuống tối đen. Cã thãy đều kinh hồn. Quan chánh sở mật-thám ra linh rút súng ra đề phòng khi giao chiến, cả thảy đền im lặng cầm súng lục-liên mà hờ sẵng.

Bỗng chúc đèn bực lên cháy sáng, dòm bốn bề cữa cũng còn đống tự nhiên, đèn tắc lại như củ, chập lâu thấy bóng rọi vào vách ló ra mấy hàng chữ như vầy :

« Chào quan chánh sở mật-thám, Ngài lớn gan thật, vào « đây không trông ra đặng, ấy là mời ngài ở lại.

« Bây giờ xin mạng phép nhốt ngài nơi hầm. Nhốt chung « cho vui.

R. H. M. O.

Ánh sáng xây qua mấy hàng chử mất tức thi căn phòng vận động nghiên triềng. cả thảy té lăng đùng cục nhau xuống một cái hầm tốt.

Phong-Lôi nhốt được quan chánh sỡ mật-thám và Đỗ-thanh-Cao thì cã mừng, chàng qua phòng Cao-Đoàn nói rằng : Bây giờ ta phải làm như vầy cho khỏi lời thiên hạ dị nghị.

Cao-Đoàn cã mừng, biểu Tiết-Hoa lui gót. Đoạn chàng giã ra quân iương-y Đỗ-thanh-Cao. Phong-Lôi giã ra quan chánh sở mật thám, còn chính Voi, ba Gấu, Đại-Bạo, Kiết-Thành, Xương-Quạch cùng 15 người bộ hạ của Đang-La giã

https://tieulun.hopto.org

linh, kéo nhau xuống hô lên " chẳng có, chẳng có. Đi nhà khác kẻo tối " lên xe, bảo chauffeur chạy đi.

Cao-Đoàn đi vòng vo đến 6 giờ tối Phong-Lôi gạt chauffeur đem xe về trước còn mình sẻ đi bộ đặng xét cho dễ, chauffeur vưng lời chạy đi. Đoạn cùng nhau chia ra từ tảng chạy về.

Nhắc lại Lơ-mon trở về nhà ông suy tính về việc tầm nỏa bọn Cao-Đoàn. Bỗng chút ông dực mình nói thầm rằng : Khi sớm ta xem sắc mặt quan chánh sở mật thám chẳng vui theo lời ta ngăn cảng, ta e cho ngài cùng Đồ-thanh-Cao sẻ đi kiểm xét, như thế ắc lầm tay cũa Cao-Đoàn không chừng. Ông nghĩ đến đây nghe đồng hồ đánh bãy tiếng. Ba-Thảo bước vào nói rằng. Đội Tài và đội Hóa hôm nay không lại.

Lơ-mon gặt đầu nói : « Ta cho phép hai thầy nghỉ hôm nạy. Còn phần chúng ta đêm nay sẻ tận tâm tầm nhà Cao-Đoàn cho ra ».

Tên Bồi mời dùng bửa. Cơm nước xong ba Thảo hỏi : Hôm nay ông tính sẻ đi đâu ?

Đi tầm nhà Cao-Đoàn, nó không còn ở Chợlớn nữa, ta sẻ đến một nơi nguy hiểm.

— Nơi nào ?

— Nhà của Đẳng-La ở đường Galliéni.

Ba Thảo vổ ngực nói, đêm nay tôi sẻ tận tâm thi-thố nhiều việc cang đãm cho mau ra việc nầy.

Lơ-mon mĩn cười rằng : « Nếu trong việc nầy tầm nỏa được bọn Cao-Đoàn thì công cũa ngươi chẳng nhỏ vậy ».

Tiền kiển nhà thờ Tân-định đồ 10 giờ, Lơ-mon cùng ba Thảo đổi thai y phục. cả hai mặc toàn đồ đen theo điệu vỏ. Ra lên xe "Chớp Nhán" nhắm nhà Đẳng-La lướt dậm.

Đến nơi Lơ-mon bảo ba Thảo đem xe đậu đường Louvain dặn khi nghe lịnh phải vào tiếp ứng ; ba Thảo dạ dạ vưng lời, song bụng tính chờ Lơ-mon vào nhà cậu sẻ theo sau.

Lơ-mon đi đến nhà Đẳng-La thấy đèn tắc tối đen, xung quanh có trồng nhản rất nhiều, cho nên dưới tàn tối đen, như mực. Lơ-mon nói thầm rằng : Nhờ mấy cây nhản nầy ta có thể ẩn núp cho khỏi bọn nó thấy được. Lơ-mon lựa một nơi để leo vào trong ông lần theo mấy góc nhản bổng chúc ông dụp nhằm một vật chi giực tê cả mình, ông cã

https://tieulun.hopto.org

kinh biết bọn Cao-Đoàn có chuyền giây điễn, bây giờ ông nhinh kỹ trên cây nhản đều cỏ gắn đôi ba bóng đèn, ông nói thầm rằng : Nếu ta làm náo động chúng nó đốt cả đèn lên thì khó tránh mũi súng vô tình của Cao-Đoàn.

Lơ-mon nghỉ như thế, bây giờ ông cẩn thận lắm, lần hồi đi qua khỏi mấy cây nhản thì gặp đường có tráng xi-măn, qua mức đường tráng xi-măn ấy là nơi cữa sau, nơi đây lại có trồng vô số hoa-lý cùng dạ-lý-hương nên bay mùi thơm nực mũi, Lơ-mon nhờ mùi hoa nên khoẻ khoắn tinh thần.

Ông còn đang đứng ngó mong thoạt nghe tiếng khịch-khịch và sủa ó lên, lại nghe tiếng la lên rằng : « Ai đó ? » tiếng « ai đó » vừa giứt thì đèn bực cháy lên, Lơ-mon cả kinh, sấn vào một buội lý và móc súng lục liên đề phòng. Bây giờ nghe ba bốn con chó vừa sủa vừa chạy ngan qua buội lý vòng ra trước. Lơ-mon cả mừng nói rằng : Nếu ta gặp mấy con chó sói cũa Đẳng-La chắc không tồn tánh mạng. Ông nói vừa giứt tiếng bỗng nghe một tiếng súng lục liên nghe một con chó la sấp chết, thoát nghe tiếng người nói rằng : Nó bắn thát hết một con chó cũa ta, phải tắt đèn cho mau, tức thì đèn điện tắc tối đen như khi nảy, liền tiếp sáu tiếng súng lục liên thì yên lặng như tờ.

Lơ-mon chung ra đứng đây lại dụng nhằm một người, ông đưa súng toan bắn bỗng bị chụp tay ông nắm cứng và nói nhỏ nhỏ rằng : Lơ-Mon ngài chớ toan bắn, hảy theo tôi vào cứu quan chánh sở mật thám giờ nầy, Cao-Đoàn không còn ỡ đây đâu.

— Người là ai ?

— Ngài có vào nhà tôi một lần ngài quên sao ?

Lơ-mon hội ý, và muốn hỏi nữa người ấy khoát nói rằng : Ông chớ hỏi đều chi nửa cứ theo tôi.

Lơ-mon gặt đầu theo bén gót. Đi vòng qua bên hữu thấy có một ngọn đèn, bây giờ Lơ-mon mới đươc thấy năm người mặc đồ đen mặt mang lúp, ngay ngực có bốn chữ bằng vàng là « R. H. M. O. »

Một người bước lại nắm chốt cửa vặn qua vặn lại, thời mở bét ra, ngay đấy một cái thang lầu đi lên. Người ấy ra dấu hão đừng bước để một mình lên mà thôi.

https://tieulun.hopto.org

Năm người này là ai ? Có lẽ ta thấy bốn chữ « R. H. M. O. » thì ta đủ biết là chàng Xuân-Ngọc cùng mấy người bộ hạ của chàng.

Số là chàng được hay tin quan chánh sở mật-thám đi xét nhà, cho nên chàng kêu năm Hùng bảo giả ra một người lính đi theo dọ, khi đến nhà Đăng-La, năm Hùng chẳng dám lên lầu, chỉ đứng dưới nấc thang mà ngó, thì thấy cửa sắt sụp xuống năm Hùng dong riết về nhà báo cho Xuân-Ngọc hay, chi nên đêm nay chàng đến cứu quan chánh sở mật-thám và Đồ-thanh-Cao ra.

Nhắc lại Xuân-Ngọc bảo mấy người bộ hạ và Lơ-mon dừng bước, chàng đi nhẹ lên lầu, đến nơi thấy có một tên Chệt ngồi gụt lên gụt xuống, chàng cã mừng bước lại lấy súng lục liên gỏ trên đầu tên ấy một cái « cốp » tên chệt dực mình đứng dậy thấy mũi súng biến sắc, chàng ra dấu bão đi xuống, tên chệt vưng lời riu riu trở đi, xuống đến nơi chàng ra lịnh sáu Vốn thộp tên chệt trói tay lại.

Xuân-Ngọc bảo trỡ ra ngoài đến một gốc nhản dừng tại đễ tra tên chệt. Chàng nói với tên chệt rằng : Ngươi phải trả lời thành thật với những tiếng ta hỏi đây, ví bằng say nửa tiếng chớ trách mũi súng vô tình nầy.

Tên chệt rung en phát rét nói rằng : Ông muốn việc chi xin dẹp mũi súng tôi sẻ vưng lời.

Xuân-Ngọc cã cười nói rằng :

Ta y theo lời.

— Ông muốn hỏi chi ?

— Bọn của Cao-Đoàn đi hồi mấy giờ,

— Tên Chệt nghe hỏi ra tuồng ngạt nhiên. Đoạn trả lời rằng : Đi hồi bảy giờ.

— Trong nhà nầy hiện còn mấy người ?

— Sáu người ! Ông chủ của tôi và bốn người tàu.

— Chũ của ngươi hiện giờ ở đâu

— Người nghĩ trên lầu chót.

— Còn bốn tên chệt ?

— Chúng nó đả say vùi !

— Ngươi hảy giắc ta vào mỡ cữa xuống hầm nơi nhốt quan chánh-sỡ mật-thám.

Tên Chệt lắc đầu nói rằng ; Tôi chẳng hiểu những máy móc trong nhà nầy được.

https://tieulun.hopto.org

Xuân-Ngọc nghe nói đứng suy nghĩ chập, chàng bảo Lơ-mon rằng : Ngài đi về nghỉ để mặc tôi liệu định, tôi hứa rằng trong đêm nay sẽ giáp mặt quan chánh-sở mật-thám, tôi chẳng cứu ngài được trong đêm nay thì ngày mai, tôi sẻ đăng vào báo cho ngài cùng công-chúng biết trong khi tôi với quan chánh-sở mật-thám giáp mặt.

Lơ-mon cúi đầu chào lui gót, khi ra đến xe thấy xe bỏ không, còn ba Thảo đâu mất. Lơ-mon lấy làm lạ ra khỏ hiệu riêng bốn năm lần cũng chẳng thấy. Ông lên xe đạp máy chạy về trước.

Nhắc lại ba Thão thấy Lơ-mon vào rồi anh ta liền bỏ xe nom theo bén gót khi vào đến một lùm hoa lý thì đèn bực lên cháy, ba Thảo ẩn vào lùm hoa ấy, và nghe bắn súng lốp bốp anh ta cả kinh nên ngồi yên lặng trong đấy. Bây giờ đèn tắc, và vẳn tiếng náo động nên lần mò ra.

Đàng nầy Xuân-Ngọc bảo năm Hùng sáu Vốn, Lê-mộc-Việt, Đương-hầu-Tá dẫn tên Chệt về trước.

Bốn người dưng lời đi ra sáu Vốn đi trước thấy dạn ba Thảo tưởng Lơ-mon còn ẩn lại, liền nói lớn rằng : Lơ-mon sao chú chẳng chịu về, còn ẩn chi đó.

Ba Thảo nghe nói nổi giận đi lần đến thừa lúc sáu Vốn chẳng đề phòng liền nhảy đánh vào mặt của sáu Vốn một thoi rất mạnh, sáu Vốn vừa nghe hơi gió biết ba Thảo đánh chi nên đả liệu sẵn rồi, khi ba Thảo vừa đánh tới sáu Vốn ngồi xuống làm cho ba Thão phải nhủi sáu Vốn cung tay đánh lên hai bên xương sườn của ba Thão một cái ạch ba Thão học máu ngã ra bất tĩnh.

Năm Hùng nói : Sáu Vốn anh đánh người ta như vậy không sợ ở tù sao ?

Sáu Vốn nói rằng : Không đánh hắn thì hắn đánh lại mình.

Dương-hầu-Tá nói : Bọn ta phải đem hắn về cho y-tiên linh-dược cứu cấp, kẻo thầy hay đặng rầy to. Nhứt là sáu Vốn.

Sáu Vốn nghe nói gặt đầu lia lịa nói rằng : Lời anh Tá nói phải, anh Lân sẻ ban khen cho đó.

Đoạn cùng nhau khiên ba Thão lên xe trỡ về trước.

Xuân-Ngọc thấy bọn bộ hạ về rồi chàng trở vào đi thẳng lện lầu, mỗi bước điều mỗi cẩn thận, đến nơi chàng thấy

https://tieulun.hopto.org

một căn phòng trống bốn bên có bốn cái cửa, chàng qua cửa, phía hữu nắm chốt vặn tức thì cữa mở, thấy một căn chưng đọn cợt kỷ hoa lệ, dưới lót gấm thêu, trên đèn màu chói sắc, chàng đi lần lại bàn thấy một phong thơ ngoài bao đề bốn chữ R. H. M. O.

Xuân-Ngọc mĩnh cười lấy phong thơ xé ra xem thấy mấy chử như vầy :

Chào R. H. M. O.

Tôi biết giờ nầy ngài đến viến nhà tôi. Tôi chẳng được tiếp ngài thật cam thất lỗi. Tôi sẽ hiến vưng giờ nầy ngài tha hồ kiểm xét.

ĐẰNG-LA

Xuân-Ngọc xem rồi cả cười nói thầm rằng : « Đằng-La thật là một thằng xảo trá đa ngôn. »

Xuân-Ngọc xếp phong thơ để y như củ, chàng bước ra ngoài khép cữa phòng toan trở xuống, bỗng chúc chàng dừng bước ngó xung quanh thấy tấm kiến chàng nói thầm rằng : Tấm kiến nầy sẽ có mầu nhiệm lạ thường, vừa nói vừa bước đến gỡ tấm kiến ấy, thấy nơi sau vách có một cái nút tròn bằng nút ve, chàng nhận nút ấy tức thì tấm vách xây quá thành một cái cửa có nấc thang đi xuống.

Xuân-Ngọc cã mừng bước chơn đi thẳng, chàng đang đi bỗng nghe hỏi rằng : « Bin cô » Xuân-Ngọc biết tên khách quãn-đông chàng liền ra khổ hiệu riêng là lấy hai ngón tay để ngan miệng, tức thì tên khách rút súng lục-liên bắn ra một phát, vì khổ hiệu riêng hai ngón tay phải để xui, Xuân-Ngọc lẹ mắt chàng dùng thế Quờn-mọc-liên giả té sắp, nằm mình gieo ra, tên khách quãn-đông xem thấy chạy đến, Xuân-Ngọc lẹ như chốp nhán uống mình phản thối trỡ về đoạn dùng thế nghịch-lân đá trúng ngực tên khách quản-đông té nhào chết tốt.

Xuân-Ngọc châu mày than rằng : Bỡi cựu thù nên ta cam chịu ra tay sát tử, chứng tất lòng Thượng-đế ngài biết cho. Chàng rơi lụy mà rằng : Kim-Sa em ôi ! sóng hồ ba bể, ngọc ẩn côn sơn, chẳng biết ngày cúi cùng có châu về hiệp phố chăng ? Kim-Sa hỡi, hỡi người ta yêu dấu, ta yêu nàng chẳng quảng tử sanh, chẳng ghê đều ác đức.

Xuân-Ngọc lao lụy đoạn bước thẳng xuống hầm thấy quan chánh sở mật-thám cùng Đỗ-thanh-Cao, hại mươi

https://tieulun.hopto.org

người lính ngồi khoanh tay lo ra buồn bả. Quan chánh sở mật-thám thấy chàng xuống ông rút súng đưa ngay mặt chàng bảo rằng :

— Ngươi khá mau đưa bọn ta ra khỏi chốn nầy thời được tồn sinh tánh mạng.

Xuân-Ngọc cười hắc hắc nói rằng : Ông chớ toan làm dử tôi đả nhốt ông trong ổ cũa tôi, tôi vào đây há không đề phòng nghiêm nhặc để cho ông bắn sao ? Kia kia ông xem xung quanh tường sẻ thấy muôn ngàn những lỗ nhỗ, lỗ nhỏ ấy là lổ súng đặt xung quanh. Nếu nổ rộ lên một lược dầu muôn ngàn mạng ông cũng tiêu ra tro buội.

Quan chánh sở mật thám và Đồ-thanh-Cao hai mươi người lính nghe Xuân-Ngọc nộ cả thảy đều bũng rũng tay chơn.

Quan chánh sở Mật-thám hỏi :

— Ngươi xuống đây làm gì ?

— Tôi xuống cứu ông cùng Đồ-thanh-Cao và lính ra khỏi hầm.

— Ngươi là ai lại cứu bọn tôi !

— Tôi cho ông hay rằng : Từ đây sấp đến ông thấy bốn chữ R. H. M. O. làm đều phải như đây thi tin bằng bụng, còn làm đều ác đức xin chớ nghi cho bốn chữ ấy !

— Lạ nầy !

— Không lạ đâu, quan chánh sở Mật-thám ngày tối đọ đến thế à. Bốn chữ R. H. M. O. là bốn chử nghĩa hiệp ngài cứ nhớ nó nghĩa hiệp thời ngày cúi cùng nầy ngài sẻ được toại lòng với nó. Thôi ! ngài chớ hỏi chi nửa. Cứ đi theo tôi ra khỏi chốn nầy... Mà khoan... Ngài nhớ rằng. Ra khỏi nhà nầy chớ làm đều chi náo động.

— Sao vậy ?

Ngài không nghỉ sao ? Nếu làm theo tánh bạo động của ngài nhứt, là bị hại như ngài cải lời Lơ-mon hôm nay, nhi thời bọn ấy trốn mất, ta biết đâu mà tầm. Đi ngài.

Xuân-Ngọc giắc đường cho bọn mật thám ra khỏi nhà. Chàng bảo quan chánh sở mật thám rằng.

— Ngài về bằng an, tôi cùng ngài sẻ gặp nhau giờ chót, mà giờ ấy sẽ tốt đẹp cả đôi bên.

Quan chánh sỡ mật thám gặt đầu dở nón ra tuồng khâm phục.

https://tieulun.hopto.org

Xuân-Ngọc chào rồi xây lưng đi tuốc. Quan chánh sở mật thám nói với Đồ-thanh-Cao rằng :

— Ta cãi lời cũa Lơ-mon cho nên mới bị hại cả chùm. Việc nầy nếu hắn hay chúng ta còn mặt mũi nào ngó hắn. Nếu không có R. H. M. O nào đây cứu ta, ắc ta sẻ bị thằng Đằng-La hại mạng vĩ tuyệt, hôm nay đả rỏ nhà nó rồi ta muốn phá nát nhà ấy đi song làm như vậy bắt không đặng nó thời hại lắm.

Kéo nhau lội bộ về dinh, xem kim đồng hồ vừa đúng ba giờ. Quan chánh sở mật thám kêu 20 người lính vào dặn rằng : Ta cấm việc nầy chẳng cho lậu sự, nếu ai cải lịnh ta sẻ hành tội nặng. Hai mươi người lính dạ dạ vưng lời. Đoạn quan chánh sở mật thám cho ai về nhà nấy nghỉ an. Còn ngài cùng Đồ-thanh-Cao trở vào phòng viết. Vừa bước vô bỗng nghe tiếng chuông điển thoại reo lên. Quan chánh sở mật thám bước đến để vào tai nghe hỏi rằng : Allo... quan chánh sở mật thám về chưa ?

— Về rồi !

— Ngài đấy à ?

— Phải.

— Ô ! R.H.M.O. cứu ngài được sao ? Phước lớn, phước lớn.

— Lơ-mon phải chăng ?

— Tôi đây, tôi đây tôi mừng lắm, thôi ngài êm việc nầy đi. Chào ngài.

Quan chánh sở mật-thám để ống nói xuống, mặt ra tuồng hổ thẹn trăm chiều. Ngài thuật lại cho Đồ-thanh-Cao nghe, đoạn Đồ-thanh-Cao từ giã ra về.

IV

Anh tài lại gặp anh tài.

Mi là ai ?

Ta chớ ai.

Nhắc lại Cao-Đoàn bắt được quan chánh sở mật-thám và Đồ-thanh-Cao lấy làm mừng rở, chàng kêu Phong-Lôi nói rằng : Ta bắt quan chánh sở mật-thám e khi rúng động cả châu thành Saigon, e khi trinh thám Trúc-Công vô tầm nỏa thì ta khó chiệu với hắn lắm.

Phong-Lôi nói : Hồi ở Hanoi tôi chưa thông vỏ nghệ cũa tàu nên phải ép lòng chịu nhục thua thằng ấy bây giờ nếu

https://tieulun.hopto.org

nó qua đây tỷ như chim nọ vào lồng, muốn bắt giờ nào tự ý khó chi đến đỗi lo lường cho hao mòn qui thể. Bây giờ việc đã rảnh âu ta tính lên non bắt con Kim-Sa theo như lời của Đại-Bạo, Kiết-Thành dọ ra đó.

Cao-Đoàn nghe nhắc đến nàng Kim-Sa sắc mặt tươi cười liền nói : Phải lắm, phải lắm, ban tính giùm, hôm nay đi được chăng ?

— Được lắm, sẵn diệp ta ở luôn trên non ẩn trú đôi ngày, nếu ở đây e khi bất tiện.

Cao-Đoàn gặt đầu. Đoạn kêu ba Gấu chính Voi, Đại-Bạo, Kiết-Thành, Xương-Quạch và Thạch-Phước bảo rằng : Bọn ngươi sấp đặt như vầy....

Cả thấy vưng lời ai lo phận nấy, trong hai mươi phúc xong xả. Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên lấu từ giả Đằng-La. Đằng-La dặn rằng : Bạn có đi xin cẫn thận cho lắm. Cao-Đoàn và Phong-Lôi tỏ lòng cảm ơn giả từ ra xe lước dậm.

Ba cái xe từ bỏ Saigon nhắm đường Biênhòa dong rũi, bỏ mất ba giờ đồng hồ thi đến nơi, bổng nghe tiếng cây roi khua động nhau lốp bốp. Cao-Đoàn tỏ sắc vui mừng vỗ vai Phong-Lôi nói rằng :

— Bọn bộ hạ của ta rất siêng năng chuyên tập luyện võ nghệ hằng ngày.

Phong-Lôi cười nói : « Như vậy mới cứng gân cốt, đề phòng khi gặp trường quyết chiến giao phong xem sướng mắt.

Cái han nầy rất mầu nhiệm, có lẽ chư qui độc giả ngỡ là hang củ khi trước của chàng Xuân-Ngọc làm đó, không phãi đâu, ấy là hang mới cũa Đằng-La bổn thân đi làm. Độc-giả lại càng lấy làm lạ hơn nữa là Đằng-La nào đau ở nhà còn Đằng-La nào đi xây dựng nên một han nhiệm mầu bí mật ấy ? Như thế đủ rõ Đằng-La là một tên tướng lùng rất đủ mưu mô tri hóa hơn người vậy.

Số là Đằng-La đi sợ người hèn nghi, nên chàng bão một tên bộ hạ hớt trọc cả tóc, gắn bộ râu xụi vào thi giống như Đằng-La thiệt, tên bộ hạ cũng phải chịu một mũi súng nhẹ đặng gạt bọn mật-thám, đến Đồ-thanh-Cao vào xem cũng lầm ngay.

Trong hang đá nầy Cao-Đoàn 20 người bộ hạ võ nghệ tinh thông, mười người annam và mười người tàu. Mười người tàu đến đặc tên riêng các xứ như là : 1 Sáy-công. 2

https://tieulun.hopto.org

Hồi-phòn, 3 Hồ-nồi, 4 Sáy-hán-Nga, 5 Nam-Tềnh, 6 Phần-thầu-Ngà, 7 Hý-Lạp, 8 Thần-gì-Khầy, 9 Wòng-Củ, 10 Min-Cháu. Còn mười người an-nam củng có hiệu như vầy : 1 Hồng-Anh, 2 Hồng-Kiệt, 3 Hồng-Đại, 4 Hồng-Bào, 5 Hồng-Võ, 6 Hồng-Sơn, 7 Hồng-Tạo, 8 Hồng-Bàng, 9 Hồng-Ngọc và 10 Hồng-Hồ. Cã thãy dều bọn giết người chẳng gớm tay.

Bọn bộ hạ thấy Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên lấy làm mừng rở kéo nhau tiếp rước vào. Khi vào đến hầm chánh Hồng-Anh là Hồng-Kiệt bước ra thưa rằng : Hai tôi vưng lời gia chủ mua được 25 con ngựa bắc thảo đả xong, ngựa ấy lối một tuổi rưỡi, sức mạnh giạn lạ thường.

Cao-Đoàn cã mừng nói rằng : Nhờ mấy em lo giùm, ta vui sướng mấy em củng chung hưởng. Hôm nay dũ mặt trong bọn mình, ta muốn cắt tay thích huyết trọng thệ không ai phản bạn bài lời, chẳng hiều mấy em có vui lòng chăng ?

Cả thãy nghe nói vui mừng cùng nhau dọn rượu thịt ăn uống, đến tuần sàm-banh Cao-Đoàn rút ra một thanh bữu kiếm sáng lòa đưa lên nói : Ngày hôm nay bọn ta đủ mặt thích huyết giử lời, nếu ai phản bạn khi ta bắt được sẽ dùng lưỡi kiếm nầy mổ lấy trái tim tế sống kẻ giữ không trọn niềm bằng hữu. Cao-Đoàn nói xong đưa mủi kiếm cắt đầu ngón tay giữa máu tuông nhỏ giọt vào ly rượu sâm-banh. Kế mỗi người đều làm y như Cao-Đoàn. Xong đỗ chung lại, đoạn chia nhau uống róc, xong cuộc tiệc xem gương mặt mỗi người đều bàn-hoàn toại-chí.

Ngày hôm sau Cao-Đoàn kêu năm người tàu và năm người bộ hạ annam bảo Đại-Bạo Kiệt-Thành giắc đường lên bắt cho được nàng Kim-Sa. Cả thảy dưng lời nài nịch kiếm roi bắt ngựa lần hồi dung rủi.

* * *

Rừng rậm núi cao chim kêu vượn hú giặc giặc phương trời gương rọi trăng thu, kìa trong một góc non xanh tịch mịch kìa sẻ thấy một khúm nhà lơ thơ riêng cõi có phải là gì choán đời nên tách dời nơi láng giềng huê hạ chẳng ?

Đêm nay là đêm nào, cỏ hoa đang vui cười túa nở giỡn nguyệt hứng sương, trong cái cảnh tượng thiên-nhiên của Thượng-đế ngài để, lạ ; lẫn lộn một cái ai oán sầu xen xúa vào, khiến cho các vì thánh thần du ngoạn phải dừng bước

https://tieulun.hopto.org

để tai trong gọi rồi đau dớn xót thương. Tiếng thở than ấy như vầy : « Trời ôi ! cha ôi ! chúa ôi ! vì đâu xui khiến khúc đoạn trường, tấm thân bạc mạng linh đinh nơi bể khổ hóa nhi ôi ! Ngài sớm sanh chi tấm thân yếm mang quần dận còn dùi hoa dập liễu cho tơi bời suốt khổ, kiếp phong trần phãi phong trần như thế... ôi ! bất hiếu dã lòng bất hiếu, phụ tình đành kiếp phụ tình.

Cha ôi ! tiếng hạt xa khơi biết bao giờ phụ tử tình thâm đặng gặp, con hận loài ác đức chẳng kể tội trời, tri mưu những hại, ngày giờ con gượng sống đây là ngày giờ âu lo trã thù rữa nhục. Cao-Đoàn ta cùng mi chữ cựu thù bất cọng đoài thiên ngày mà ta lấy trái tim mi sẽ gần đến đây, mi sẻ giữ mình cho lắm.

Ai than thuở đây ? Có phải nàng Kim-Sa chăng ? Thương thay một đóa yêu đào, sắc nước hương trời tài hoa tót chúng như nàng, ai khéo gì đâu thình không phải chôn lấp bụi hồng suốt thân khổ nảo, khổ vì thân khổ vì tâm trí, nào thương cha, nhớ người tri kỷ, nào nỗi hận thù chất chứa bằng non.

Kim-Sa ngồi than thỡ, mà chẳng hay canh khuya đêm lụng, vừng nguyệt lên cao, càng cao càng tỏ rạng, trăm vật thiên nhiên ra vẽ đẹp muôn phần.

Nàng nhìn vào một lùm cây lảo lảo mù khói tịch mịch bỗng chút lố dạn hình của cha nàng, tóc đả điểm sương, da dùng lưng cỏng, tướng tá ốm nhom khiến cho nàng bấc rùng mình rỡn óc, nàng nhìn trân trối một chập thời hình ấy lần lần tan đi như vừng mây gió đẩy. Kim-Sa khóc ngất lên nàng dậm cẳng nghiến răng nói rằng : Cao-Đoàn trái tim của mi sẻ xẻ làm muôn nghình đoạn với lưỡi gươm thù. Cha ôi ! cha đả thác rồi chăng ? Ôi ! Cha thác hởi nầy cha... « Nàng ngả ra chết giấc một chập tỉnh lại tiếp rằng : Cha ôi ! hồn cha linh thiên xin phù hộ con báo oán rữa cừu. »

Nàng Kim-Sa than đến đây bỗng tiếng vo vo nàng ngó lên thấy một mũi tên bay đến, mũi tên ấy ghiềm vào một cây trảm gần bên, sau mủi tên có cột theo một bức thơ. Kim-Sa lấy làm lạ nói thầm rằng : Mủi tên ỡ đâu, nếu vậy sẽ có sự may mắng đến cho ta rồi, nàng bước lại gỡ lấy phong thơ, xé ra xem vừa ngạc nhiên vừa vui đẹp, thơ ấy như vầy :

https://tieulun.hopto.org

« Ngày 11 tháng 6 năm 192...

« Chào chị,

« Hai em rất vui mừng, vì tìm được biết chị lánh nạn nơi « đây, hai em mạng phép xin chị tha thứ cho.

« Chị ôi ! Có lẽ chị đã từng nghe anh của hai em nhắc « nhở hai người em yêu dấu Bích-Thủy và Ngân-Hà, xiêu « lạc hà phang không tường sống thác. Ấy là chính hôm « nay hãi em đây là Bích-Thủy, Ngân-Hà, xa xuôi cố quốc « tha hương mười mấy năm trường tập học đủ tài, đũ trí. « Hai em những ngỡ trở về cố-quốc tầm anh của hai em cho « đoàn viên vui hiệp, nào hai em được tin anh của hai em « theo quan lương-y Berlin về Pháp-quốc,hai em chẳng quản « cách trở bể sông qua Ba lê hỏi lại anh đã trở sang Nam « Việt.

« Hởi ôi ! đường diệu diễn xa xui non nước, bước « nghình trùng dậm thẳng buồn tanh. Hai em buồn biết « mấy, song cũng ráng trở hồi cố-quốc. Hai em về đến « Saigon lại được tin như sét đánh là anh của em bị « đày về tội cướp người. Chị ôi ! cướp người là cướp ai ? « Hai em hỡi ra duyên cớ mới hay mọi nỗi ! Nầy chị hôm « nay hai em đến đây xin dời chị đi cùng hai em trở về « Saigon chung lo tầm Hắc-Sơn trước gở oan cho anh của « hai em sau trả cừu độc-địa !

« Chị ôi ! chị có vui lòng chăng ? »

Bạch-Thủy và Ngân-Hà

Kim-Sa xem thơ rồi ngạt ngào giọt lệ, nàng than thầm rằng : Trời ôi ! chàng Xuân-Ngọc đả vì tôi nên bị đày ; tinh-lang anh ôi ! Vì em cho nên tinh-lang phãi suốt thân cơ khổ. Trời hỡi nầy có hay chăng thấu, để khách yên hùng lâm nạn thinh không. Nàng vừa than vừa khóc bỗng nghe tiếng hỏi sau lưng rằng : Trời đả khuya sao cô không vào an nghỉ còn than còn khóc ngoài sương rũi ro lâm cơn bịnh hoạn thì hư việc cả cũa ta còn gì ?

Nàng day lại thấy Huế-Linh, nàng càng tũi. Kim-Sa gạt lụy nói rằng : Huế-Linh em ôi ! anh của em đả bị thằng Cao-Đoàn nó cáo oan bị đày đi rồi :

— Sao chị biết được ?

— Em xem suốt bức thơ nầy thì rỏ.

https://tieulun.hopto.org

Huế-Linh xem suốt bức thơ, nàng không hiểu chi cả, vì không thuật rỏ chàng Xuân-Ngọc bị tội cách nào Huế-Linh hỏi : Sao chị hiểu như vậy.

Kim-Sa nói : Chị đã biết như vầy : chắc là anh của em cứu cha chị đem về Saigon bị thằng Cao-Đoàn nó cáo oan đó.

Huế-Linh lắc đầu rơi lụy. Bây giờ có hai người mặc mang lúp, bận đồ đen cỡi ngựa chạy đến. Huế-Linh rút thanh gươm toan đón lại, Kim-Sa kéo Huế-Linh nói rằng : « Em ôi ! Khoan vội, ấy là Bích-Thũy và Ngân-Hà đó ». Huế-Linh nói : biết đâu những lời dối trá, phải đò phòng mới đặng. Kim-Sa khen phải, nàng củng rút thanh gươm cầm nơi tay. Khi hai người ấy xuống ngựa, Kim-Sa hỏi rằng : Có phải chú ba và chú tư đó chăng ?

— Dạ phải ?

— Xin cho tôi xem mặt.

— Chị muốn xem sao ? Chị đâu được biết chúng tôi lần nào mà xem nhìn nhận ?

— Tôi nhìn như giống phu-lang tôi, tôi mới dám chắc.

Hai người ấy nghe nói gặt đầu dỡng gở cái lúp trên mặt xuống Kim-Sa và Huế-Linh xem thấy hai gã thanh niên mặt mày đẻ đạm mỷ miều, tựa chàng Xuân-Ngọc.

Bích-Thũy nói rằng : « Anh em chúng tôi xin rước chị và cô đây đi bây giờ.

Kim-Sa ngó Huế-Linh hỏi rằng : Em tính lẽ nào ? Huế-Linh nói : Tự ý chị, chị muốn sao em củng vưng lời, thân nầy dầu chết cũng chẳng màng, quyết theo bão trợ chị cho đến cùng.

Kim-Sa nói ; Em ôi ! chị tín sẻ đi đặng âu toan tìm kế báo cừu rữa hận, nếu ỡ chốn nầy hoài biết bao giờ thù xưa trã đặng. Ấy vậy chị em ta trỡ vào giã từ bác cùng cô hai Hồng-hương-Nguyệt.

Huế-Linh nói : Bây giờ có đi hảy đi êm, nếu cho bác và chị Hương-Nguyệt ắc chẳng cho.

Kim-Sa mặt buồn dàu dàu nói rằng : Ta làm như vậy thời thật lỗi vô ngắn, đi trình về thưa lẻ đâu không thốt lời gì.

Bích-Thũy nói rằng : Việc gắp rút xin chị từ đi, để dấu tích gì lại cho bác ở nhà đây hiểu thì đũ.

https://tieulun.hopto.org

Kim-Sa gặt đầu, nàng lấy cái khăn mu-sa cầm-nhung nơi góc có thiêu ba chữ H. K. S. Nàng cắn đầu móng tay giữa viết được bốn chử « Mạng phép giã từ » viết xong đem cột vào cửa ngỏ, Huế-Linh vòng ra sau bắt hai con ngựa của Kim-Sa và nàng thường dùng, đoạn chị em đồng hành đêm khuya lước dậm,

Vừng ô lố dạng, sương tảng mù tan, chích chiêu tiếng điểu, deo dắc giọng de. Trong nhà ông Hồng-vu-Phong đều thức giậy, bọn thợ sắp đi tàm rừng. Nàng Hồng - hương-Nguyệt chạy vào phòng đánh thức Huế-Linh và Kim-Sa dậy đặng vào rừng săn bắn cho khuây khỏa cơn sầu. Hương-Nguyệt vào xem phòng không gối lạnh, nàng ngạt nhìn sửng trỡ ra hỏi khắp nội nhà không ai rõ thấu ông Hồng-vu-Phong nghe nói sanh nghi, hối 10 người thợ của ông bắt ngựa theo tầm. Riêng mình nàng Hồng-hương-Nguyệt mến tình chị em lụy roi lã chã, bọn thợ đi rồi nàng nóng lòng ra vào trông ngóng, bỗng thấy phất phơ ở ngỏ, nàng chạy ra mỡ xuống xem rỏ cái khăn của Kim - Sa có chữ thích huyết « Mạng phép giã từ » Hồng-hương-Nguyệt xem rồi khóc lớn và nói bệu bạo rằng : Thôi rồi ! chị Kim - Sa cùng em Huế-linh đã đi rồi, chị Kim-Sa ơi ! Huế-Linh em ơi ! sao vội đành phân cách.

Nàng đem khăn ấy vào trình với cha, Hồng-vu-Phong lấy làm lạ nói rằng : « Có việc chi quan hệ, mà nữa đêm từ giã không kịp trao lời cũng lạ, con nghỉ lẽ nào » Hồng - hương-Nguyệt lao lụy nói rằng : Có lẽ con hiểu ý chị Kim-Sa rồi vì nóng rữa cừu cứu cha nên đánh liều lui gót, cha ôi ! tình chị em con mến yêu lắm, vậy xin cha cho con theo tầm chị Kim-Sa cùng em Huê-Linh trỡ lại.

Ông Hồng-vu-Phong gặt đầu nói.

Tự ý con.

Nói đến đây bỗng có hai người thợ chạy vào mặt mày hơ hãi nói rằng :

— Nguy lắm ; phãi sắp đặt cự chiến cho mau, có bọn thù cũa Kim-Sa đến.

Ông Hồng-vu-Phong và Hồng - hương-Nguyệt nghe nói cã giận bão hai tên thợ làm rừng đánh thanh-la kêu bọn thợ làm rừng trở về, còn ông và Hương - Nguyệt thay đồ võ, Hương-Nguyệt rút một thanh kiếm cầm nơi tay, nàng ra ẩn vào một lùm cây gần cữa ngỏ.

https://tieulun.hopto.org

Nhắc lại bọn thợ của ông Hồng-vu-Phong hết thảy là ba mươi bãy người, ông đã sai đi hết 10 người còn hai mươi ugười lo làm công việc, bãy người canh gát xung quanh, có việc chi nguy cấp về báo tin trước. Hai tên thợ nầy gặp bọn Đại-Bạo Kiết-Thành hỏi thăm đường, cã hai chỉ bậy qua hướng nam, rồi lập tức về báo tin dữ ấy. Bây giờ bọn thợ đang lo bồn phận bỗng nghe đánh thanh-la đồng, rùng rùng kéo nhau trở về, thấy ông Hồng-vu-Phong mặc đồ võ, tay cầm đao, bước ra nói rằng : Hôm nay phãi cự chiến với bọn nghịch, vậy mấy anh em ráng cho hết lòng, cã thãy nghe nói đồng dạ dạ vưng lời chạy ra sau lấy roi chờ khi cự chiến.

Bọn Đại-Bạo Kiết-Thành đi vòng vo qua phi nam chẳng gặp nhà liền trỡ lại, gặp đường mòn đi thẳng một chập thấy lố dạn nóc nhà, cã thãy đều mừng rỡ. Khi đến nơi thấy có một ông lão tuổi độ năm mươi, mình mặt đồ đen theo điệu võ, tay cầm đao đứng trước nhinh. Đại Bạo day lại nói rằng : Lão già nầy rất lợi hại tên là Hồng vu Phong đây, chúng ta phãi cẩn thận cho lắm Sài Công nói : sức lực lão mấy lâm hơi, tôi đưa một roi bồn về địa phũ.

Kiết-Thành dặn rằng ; Mặt dầu lợi hại trối thây lảo, song chúng ta đến trước cũng lấy lễ phép với lão, bằng lão nghịch thì chúng ta cứ việc thi hành.

Khi đôi bên giáp mặt, Kiết Thành xuống ngựa vòng tay chào ông Hồng vu Phong và nói rằng : Xin lỗi bác cho cháu hỏi thăm đôi lời.

Ông Hồng-vu-Phong đáp lễ hỏi : Chẳng hay cậu em muốn hỏi thăm điều chi ?

— Nhà đây có phãi nhà của ông Hồng-vu-Phong chăng ?

— Phải, cậu em có việc chi ?

— Chúng tôi vưng lịnh ông Huỳnh-hải-Thọ đến rước cô Kim-Sa.

Ông Hồng-vu-Phong cười gay gắt nói rằng : Có lẽ chú em nói như vầy thì có nàng Kim-Sa liền...

– Nói sao,

– Chú em phải nói : Chúng tôi vưng lịnh thằng Cao-Đoàn đến thỉnh cô Kim-Sa, thời có lẽ được. Thôi ! Mà bọn ngươi hảy về nói lại với Cao-Đoàn rằng « Nó phải thân hành đến đây, nàng Kim-Sa sẽ ra mặt dặng thưởng cho nó một bài học răng đời »

https://tieulun.hopto.org

Bọn Cao-Đoàn nghe nói gay gắt đều cả giận. Say-ban-Ngà nói lớn rằng : « Lão già chớ vô lễ, mau đem Kim-Sa dưng cho ta thời mới tồn tánh mạng. »

— Nhược bằng ta không vưng rồi chúng bay làm chi ta ?

Sài-Công cả giận hươi roi nhẩy đến đánh ngay đầu ông Hồng-vu-Phong một roi rất mạnh, ông Hồng-vu-Phong biết sức già đỡ không nổi ngọn roi của Sài-Công nên chẳng đọ, ông tấn qua bên hữu vừa hươi roi đánh ngan lưng Sài-Công một roi lẹ như chớp, Sài-Công bị một roi ấy không tài gì tránh khỏi nên phải té nhào, cả bọn đều hô lớn ráp vào giây phủ, trong nhà bón thợ xong ra đấu chiến tiếng roi khua động điết tai. Nàng Hồng-hương-Nguyệt muốn nhẩy vào tiếp chiến song nàng sực nghỉ lại một việc nàng gặt đầu chạy trỡ vào trong lấy một cây cung và một bó tên ra, leo lên cây bàn gần đó ngồi xem bên nào thắng bại sẻ ra tay tiếp cứu.

Sài-Công tuy bị một roi nặng, song không nỗi hại, vì anh ta có gồng rất giỏi, Sài-Công cả giận đứng dậy chấp roi nạt rằng : Lảo già nghiệt sao vô lễ, hãy cúi đầu cho ta đập một roi vừa nói vừa quơi roi dùng thế « Cao-sơn đích - thũy » đánh xà hành ngọn, ông Hồng-vu-Phong biết ngọn roi lợi hại nên đả phi bộ trỡ về, làm cho Sài-Công đánh hụt, Sài-Công giận đỏ mặt tía tai, chàng tấn tới trong bụng tính lẻ dụng thế « Chiêu-Cờ » mà đánh phục địa dầu cho ông Hồng-vu-Phong tài gì cũng tránh không đặng, nào hay vừa lước đến thì ông Hồng-vu-Phong xây lưng chạy dài.

Sài-công cả cười nói rằng : Lão già ngiệt chạy đâu cho khỏi, nói đoạn rược theo, nàng Hồng-hương-Nguyệt ngồi trên cây bàn xem thấy cả kinh nàng lấy tên nhắm ngay óc Sài-công bắn xuống một mũi, song le mũi tên dội ngược rồi rớt xuống, Sài-công dực mình đứng lại xem giáo giác và nói rằng : Lạ nầy ai lại bắn ta nếu ta không luyện tập cái đầu thời đã mạng vong rồi, Sài-công nói thế đoạn chấp roi rược theo ông Hồug-vu-Phong, ông Hồng-vu-Phong xem thấy Sài-Công rược theo gần đến thì cả mừng ông giả mệt đứng lại dùng thế " Trá-bại-đao-thương " thũ kim-thương, Sài-công không đề phòng những tưởng số ông Hồng-vu-Phong đến, nên đánh tới một roi, ông Hồng-vu-Phong lanh mắt đánh tàng liền lập tức đâm tới đầu cây roi trúng ngực Sài-

https://tieulun.hopto.org

cỏng phãi tế nhào, đàng nầy Nam-Tình đang đón đánh với bọn thợ, dòm thấy Sài-cóng té, Nam-Tình bỏ bọn thợ chạy đến tiếp Sài-cóng.

Trên cây nàng Hồng-hương-Nguyệt bắn trúng Sài-cóng song xem ra vẽ tự nhiên thời cã kinh, nàng nói thầm rằng : Bọn nầy có gồng rất giỏi. Nàng thấy Sài-Cóng rược theo cha nàng thì lấy làm lo sợ rút ra một cây tên toan bắn tiếp, nào dè vừa chấp tên thì Sài-Cóng bị đâm đầu roi té nhào, thừa diệp ấy Hóng-hương-Nguyệt chờ Sài-Cóng ngóc đầu dậy nàng bắn một mũi tên trủng mắt bên tã của Sài-Cóng huyết lưu mãng địa, Hồng-hương-Nguyệt cã mừng nói rằng : Nếu vậy cặp mắt của chúng nó không tài nào gồng đặng ,ta cứ mắt nó thưỡng mỗi đứa một mũi tên, thời kinh tâm tán đỡm chạy ngay.

Nàng thấy Nam-Tình chạy đến liền rút ra hai mũi tên một mủi nhắm ngay đầu Nam-Tình bắn xuống, còn một mũi chấp vào cung, có ý chờ Nam-Tình ngước lên bắt tên sẽ thừa diệp ấy mà bắn vào mắt, mà thật vậy, Nam-Tình đang quyết đến đánh ông Hồng-vu-Phong bỗng nghe hơi gió và tiếng kêu vo vo trên đầu, biết có người bắn lén, anh ta muốn cho người bắn ấy biết tài nên đứng lại ngước mặt lên bắt mũi tên rất gọn. Hồng-hương-Nguyệt lẹ tay bắn tiếp một mũi tên trúng mắt phía hửu cũa Nam-Tình, Nam-Tình la lên một tiếng té nhào.

Ông Hồng-vu-Phong thấy cã hai bị tên, ông biết nàng Hồng-hương-Nguyệt bắn, ông chẳng giết Sài-Cóng và Nam-Tình, lật đật đến tiếp chiến với bọn thợ, Đại-Bạo Kiết-Thành đang đánh với hai người thợ, bổng bị mỗi người một mũi tên nơi vai ăn thấu xuống bệ sường, cã hai đau đớn khó chịu nên la lớn lên rằng : « Phãi chạy cho mau » tiếng la ấy có lẻ rúng động và làm cho lòng khiếp sợ nên cã thãy kéo nhau chạy dài.

Ông Hồng-vu Phong cã cười, xem lại người nhà đũ mặt duy thiếu có một mình Hương-Nguyệt, cã thãy đều có vẻ lo Bổng thấy Hương-Nguyệt chạy đến nói rằng ; Bọn ấy xem thế không thua ta đặng, sao thinh không chúng nó chạy cũng lạ. Ông Hồng-vu-Phong nói rằng ; Từ đây ta sẻ có một trường quyết chiến hằng ngày.

Đoạn cùng nhau trỡ vào nhà an nghỉ.

https://tieulun.hopto.org

Bọn bộ hạ cũa Cao-Đoàn chạy một đỗi xa mới dừng ngựa thấy có bốn người nằm hồn-mê lưng ngựa, bốn người ấy là Sài-Công, Nam-Tình, Đại-Bạo, Kiết-Thành. Cùng nhau lần hồi về đến nơi ngụ vào cho Cao-Đoàn và Phong-Lôi hay. Cao-Đoàn nghe nói cã kinh nói rằng : « Ta không dè bọn ấy tài tình như vậy, cái thù nầy ta phãi trả trong đêm nay, ta dùng võ đánh không thắng thì dùng súng mà thi hành, vậy lo cơm nước kéo nhau đi bây giờ.

Phong-Lôi hối cã thãy đi dùng cơm cho no nê. Hai giờ đồng hồ sau thấy một đám đông người nay nịch hẳng hòi đeo gươm mang súng. Ấy là bọn cũa Cao-Đoàn kéo nhau đến đánh trã thù nhà ông Hồng-vu-Phong.

Cũng trong đêm nay ông Hồng-vu-Phong trong mình bực bội, nằm không yên giấc, ông kêu cã bọn thợ lại nói rằng : Ta lấy làm lo sợ đêm nay bọn thằng Cao-Đoàn kéo đến trã thù.

Một người thợ của ông tuổi độ bốn mươi lăm, tuy già tuổi lớn song võ-nghệ cao cường, thường trong bọn kêu là ông Hổ. Vì ông ta có vài đường roi đánh cọp phãi chết ngay không tài gì tránh đặng. Khi ông Hổ nghe ông Hồng-vu-Phong nói thế bèn bước ra nói rằng : Tôi cũng nghi như thế, nếu hôm nay chúng nó kéo đến đây sẻ dở cái thủ đoạn tàn bạo, không chừng nó dùng súng thì bọn mình đây phãi thất bại Bây giờ tôi tín một mình kế nầy có lẽ tròn thắng !

Thế nào ? ? ?

Trong bọn cũa chúng ta thãy đều rành nghề bắn tên. Nhứt là cô hai, bây giờ phãi chia cung tên ra ẩn xung quanh nhà hoặc theo đường, khi chúng nó đến nơi ta loạn xạ, dầu cho chúng nó có gồng không trúng đầu thời trúng mắt phãi thối ngay.

Cả thảy nghe ông Hổ nói thì vỗ tay cười cho là kế đắc sắc. Tiếng cười tiếng vỗ tay vừa giứt bỗng nghe nổ một cái rầm, một người đứng gần ông Hồng-vu-Phong ngả lăn chết tốt. Cả nhà đều kinh tâm chạy bậy. Trong lúc nầy ông Hồng-vu-Phong và nàng Hồng-hương-Nguyệt biết việc nguy cấp sẽ đến chạy ra sau bắt ngựa lánh nạng. Vì cơn binh địa nổi phong ba nên cha con chạy lạc.

Việc ấy còn sau, đây nhắc qua bọnCao-Đoàn kéo đến nhà ông Hồng-vu-Phong, Phong-Lôi ra lịnh bảo bắn giải vào nhà,

https://tieulun.hopto.org

Xương Quạch bắn ra một phát, Cao-Đoàn khoát bảo đừng. Nói rằng : Bọn ta bấy nhiêu người lẻ nào đánh chẳng lại nhà lảo nầy, nếu bắn như vậy rủi có nàng Kim-Sa e khi mạng vong thì uổng lắm. Cã bọn nghe nói đều vưng lời, đồng kéo nhau vào nhà ; chẳng thấy ai cả trước sau dắn bóng người, chỉ có một cái tử thi còn nằm rung rầy, Cao-Đoàn nói : chúng nó đã đào tẩu đi rồi, ta phãi kiếp quan soát xung quanh nhà cho mau. Lời Cao-Đoàn vừa truyền ra, thì tiếng ó la van vầy,chia nhau tầm kiếm,bỏ mất 2 giờ đồng hồ chẳng thấy tâm dạn một ai. Lúc bây giờ đúng 2 giờ khuya, Cao-Đoàn thấy chẳng thành việc, nên củng rũng chí hối kéo nhau trở về hầm.

Từ ấy Cao-Đoàn yên nơi Hầm-đá chuyên nghề cướp của hại người rất nên tàng bạo.

Nói qua ông Hồng-vu-Phong vì đêm khuya rừng rậm, một người một ngựa chạy ruổng, đến năm giờ sáng thì mệt ngất cả người, con ngựa lại đi hết muốn nổi, ông thấy thế rơi lụy than rằng : Trời xanh ông sao khéo trớ trêu cảnh ngộ đoạn trường ! Thương hại cho con ta chẳng biết có khỏi quân ác bắt chăng ? Ông lắc đầu, xuống ngựa thấy con ngựa miệng ra nước giãi, mình đổ mồ hôi, thở nghe khò khè, ông thấy thế đau lòng vỗ lưng ngựa than rằng :

Ngựa ôi ! vì ta nên mi mới nhọc thân mệt sức,hôm nay vì cảnh ngộ nên ta mới lìa mi vậy mi khá trỡ vào rừng tầm vật dưởng thân, đừng theo ta cực khổ, ông nói đoạn ngó con ngựa rơi lụy dầm dề, ông vuốt ve cùng mình con ngựa lần chót rồi xây lưng lội bộ đi qua hướng nam, ông đi được năm mười thước bỗng nghe tiếng sạc sạc dòm lại thấy con Phi-Hồng chạy theo sau, ông đứng lại nói rằng.

Phi-Hồng mi trở lại theo ta mà làm chi, ông nói thế đoạn bẽ một nhành cây đặng nộ con ngựa Phi-Hồng cũa ông trỡ vào rừng, song le ông đánh nó chẳng đi, nên buộc lòng ông đi trước ngựa theo sau.

Trời một giờ một sáng, lúc bây giờ cảnh vật khoan hồng, khí âm kéo tảng, ông Hồng-vu-Phong thấy cãnh mà sụt sùi giọt lệ, nhớ lúc ở nhà, cùng thợ trời rạng đông gỏ mỏ kéo nhau đi làm việc rần rộ rất vên vui lòng đẹp dạ. Những ngở hưởng được phước ấy nào dè đâu đến tuần tuổi nầy

https://tieulun.hopto.org

còn linh đinh cơ-khổ. Ông đi lối 7 ngàn thước gặp lộ, thời trong bụng xốn xang khó chịu, nên ông ngồi dựa lộ mà nghỉ, một chập có một cái xe Delage chạy về Saigon. Trên xe có một nàng con gái sắc nước hương trời. Xe chạy gần đến ông bổng ngừng lại. Nàng con gái ấy bước xuống chào ông và hỏi rằng : Chốn nầy là nơi núi non vắn vẻ, cháu xem bác già cả đi đâu lại ngồi nơi đây ?

Ông Hồng-vu-Phong nghe nàng ấy hỏi ra vẽ con nhà lễ phép, nên nói rằng : Thưa cô, vì thân tôi già cả nghèo hèn, không con cái chi nên mỗi bửa phải lần vào đây đốn cũi mà đổi lấy tiền độ nhựt. Hôm nay đi đến chỗ nầy thấy trong minh khó ở nên ngồi nghỉ mệt.

Nàng gái ấy nghe nói ra vẽ cảm động lòng hiền nên đừng suy nghĩ một chập, đoạn nói rằng : Cháu xin nói một lời chẳng biết bác có vui lòng chăng.

— Cô em muốn nói đều chi ?

— Bác cũng như cha mẹ, cháu thấy bác cực khổ cháu thương, vậy xin bác theo cháu về nhà, cháu sẽ bão bọc bác, và kính như cha cháu vậy, xin bác vui lòng cho.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói lấy làm lạ nghỉ thầm rằng : Ta cho rằng trò đời cay nghiệt, thế thãi bạc đen, ít ai có hão tâm mến thương đồng loại, mà lánh chốn huê-hạ vào nơi lâm tòng. Nào dè đâu trí eũa ta nghỉ sai, không ngờ cô em nầy lại có lòng hảo tâm như thế. Ôi ! mà cô hão tâm biết cha mẹ cô, anh chị cô, em út cô, hoặc chồng cãn ngăn cái tấm lòng quãn đại ấy, thời cô sẻ trở nên một người khiếp nhược vậy.

Ông nghỉ thế nói rằng : Cô có lòng hão tâm như thế thì qui biết bao, lảo e trong gia đình cô chẳng có lòng hảo tâm như cô vậy.

— Bác yên tâm, vì cháu chẳng có anh em chị em chi cả, ông thân bà thân cháu cũng quá vản rồi, bởi thế cháu thấy bác như thế cha cháu, xin bác vui lòng.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói gặt đầu. Đoạn lên xe nhắm Saigon chạy thẳng.

Nàng con gái nầy là ai ? Chẳng ai đâu lạ, có lẻ chư độc-giả còn nhớ tờ báo « Nữ-lưu-diễn-kịch » nhớ nàng Nguyệt-Anh.

https://tieulun.hopto.org

Nhắc lại nàng Nguyệt-Anh đem ông Hồng-vu-Phong về đến Saigon. Từ ấy nàng đãi ông Hồng-vu-Phong như cha mẹ. Ông Hồng-vu-Phong rất cảm lòng Nguyệt-Anh quá trọng, ông thường vào ra thấy nàng buồn bực thở than hằng ngày, ông muốn hỏi duyên cớ bởi đâu, song chưa dịp, vả lại Nguyệt-Anh cũng có ý xem sắc mặt ông cũng việc ưu tư sầu muộn việc riêng.

Một hôm ông Hồng-vu-Phong nhớ con nằm không an giấc, ông chổi dậy lần bước ra sau vườn, trời thanh gió mát, trăng rạng làu làu, ông thấy cảnh nhớ con rơi lụy than thầm rằng : « Hương-Nguyệt con ôi ! con hà phan lưu lạc, chết sống không tường. Biết bao giờ chữ cựu thù trả được ! » Ông than vừa giứt tiếng thoạt nghe vọng bi-ai thê thiết bên tường. ông lần nhẹ bước đến ẩn vào tàn cây thấy nàng Nguyệt-Anh mình mặc đồ hàng trắng sắt vào mình tay cầm một thanh bửu kiếm đứng trông mặt lên vừng nguyệt chinh chinh mày mà than rằng : Cha ôi ! Chử cựu thù bất cộng đoái thiên, hôm nay con quyết tầm kẻ ác-độc mà rửa hờn cho phụ-thân nơi chính suối, ôi ! đau lòng thay ! hồn cha có thiên linh xin giúp con cho mau toại lòng sỡ vọng ».

Nàng Nguyệt-Anh than thở một chập, đoạn cầm kiếm dượt ba đường, ngừng xem ra về mệt lắm, một chập sau nàng cũng dượt như trước, ông Hồng-vu-Phong nói thầm rằng : Nguyệt-Anh có lẽ nàng có một bầu tâm sự ngổn ngan chi đây, cho nên nàng than thở tập dượt kiếm mà trả thù, ta xem mấy đường kiếm tầm thường cũa nàng đó sẽ bị giết liền trong năm phút.

Ông Hồng-vu-Phong suy nghĩ như thế đánh bạo bước ra vừa cười vừa nói rằng : Cô học của ai mấy đường kiếm tầm thường như vậy mà nhọc công tập dượt. Nguyệt-Anh đanh múa kiếm bỗng nghe nói, nàng dật mình đứng lại xem thấy ông Hồng-vu-Phong nàng mỉnh cười thi lễ và nói rằng : Có lẽ bác biết võ nhiều lắm rồi ?

— Phải đó.

— Mấy đường kiếm của cháu học với một thầy Huế nọ đến ba bốn nguơn bạc, mà bác chê sao ?

— Chê thiệt cháu à, thiệu nhỏ mọn như thế cháu đánh sao lại người ta.

https://tieulun.hopto.org

— Bác biết thiệu nào hay chỉ bảo cho cháu, cháu muôn đội ơn lòng.

Ông Hồng-vu-Phong cười đáp rằng : Cháu muốn học thời bác dạy, song cháu khả tỏ bày tâm sự của cháu vì đâu mà phải đau đớn, học tập gọi trả thù, thù ai, giết ai, cháu tỏ cho bác rỏ, bác sẽ đem hết tài bác mà dạy cho cháu.

Còn như dạy cháu đặng cháu làm chẳng phải thì không khi nào bác dạy đâu.

Nguyệt-Anh nghe nói nàng đứng suy nghỉ một chập nói : « Bác như cha mẹ, lẻ nào cháu dấu tâm sự của cháu làm chi. Thưa bác cháu có một mối thù độc địa..... !

— Thế nào ?

Nguyệt-Anh tỏ nỗi cha bị giết cách bi-mật cho ông Hồng-vu-Phong nghe và tiếp rằng : Bởi vậy cho nên cháu quyết học tập cho có tài, để tầm đứa cừa mà giết, như thế cha cháu mới ngậm cười nơi chính suối.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói động mối thương tâm, ông khen nàng là gái có hiếu, trên đời có một dưới thế không hai.

Nguyệt-Anh nghe ông Hồng-vu-Phong ngợi khen nàng làm cho nàng nhớ ơn sanh thành của cha mẹ mà sa đôi hàng lụy ngọc, nàng thốt rằng : « Thưa bác, sách nho có nói rằng : phụ hề sanh ngã, mẫu hề cúc ngả, ai ai phụ mẫu sanh ngả cù lao, dục báo thâm ân hiệu thiên vỏng cực » ơn cha nghĩa mẹ như trời bể mênh mông, phận làm con như cháu đây không trông báo đáp thì tội lỗi biết ngần nào.

Ông Hồng-vu-Phong nghe nàng Nguyệt-Anh nói ông lấy làm khen ngợi và khâm phục vô cùng ông rằng : Lòng thảo của cháu thấu đến trời xanh, việc thảo hiền là đầu cội rễ mọi nết ỡ ăn của người, lòng thảo lảo thấu đến trời thì mưa gió thuận mùa, lòng thảo lão thấu đến đất, thì muôn vật sanh hòa thạnh mậu, là lòng thảo thấu đến người thời mọi phước đều tuông đến cho mình.

(Câu nầy ông Hồng-vu-Phong lấy theo lời cũa Tăng-Tử rằng : Hiếu tử giử bá hạnh chi tiên, hiếu chi ư thiên tắc phong vỏ nhuận thi, hiếu chi ư địa tắt vạn vật hoà thạnh, hiếu chi ư nhơn tắc chúng phước lai trăng).

Bây-giờ ông Hồng-vu-Phong bảo Nguyệt-Anh đưa thanh bửu-kiếm cho ông dượt nàng xem. Nguyệt-Anh vưng lời trao bửu-kiếm. Ông Hồng-vu-Phong bảo nàng đứng dang ra.

https://tieulun.hopto.org

Ông Hồng-vu-Phong cởi áo ra xem thấy gân cốt liền lạc, biết ông đã dày công rồi. Ông chấp kiếm bài tổ đoạn dượt cho nàng Nguyệt-Anh xem. Nàng xem lưởi kiếm thoạt tả, thoạt hửu, lưởi kiếm bay nghe vo vo, ban đầu còn thấy, đôi phút sau chỉ thấy lằn bạch quang chớp ánh, đến cã mình ông cũng chẳng nhận được. Nguyệt-Anh đứng xem mê mẩn tâm thần. Ông Hồng-vu-Phong múa kiếm mất nữa giờ, đoạn ngừng lại hỏi Nguyệt-Anh rằng : Cháu có học đường nào chăng ?

— Tài của bác qui đáng ngàn vàng, cháu xem không nhớ được, vì bác múa lẹ quá, xin bác chỉ bảo cháu.

— Cháu còn cây kiếm nửa không ?

— Còn, cháu mua một cặp.

Đoạn ông Hồng-vu-Phong bão Nguyệt-Anh vào lấy một cây kiếm nữa.

Lúc bây giờ trời đã khuya, song nhờ bóng trăng mười sáu tỏ rạng khác thường, gió hiu hiu khoẻ khoắn. Nhờ vậy cho nên nàng Nguyệt-Anh tập đến ba giờ rưỡi khuya mà không biết mệt.

Từ ây đến sau đêm nào Nguyệt-Anh cũng tập luyện bền bỉ. Ngày qua tháng lại hơn hai tháng trời. Một hôm Nguyệt-Anh nói với ông Hồng-vu-Phong rằng : Cháu đã tập luyện rành rồi, bác xem có ai thắng qua cháu không ?

— Tài của cháu không ai thắng qua được, chỉ trừ ra một người thắng cháu mà thôi.

Nguyệt-Anh nói lấy làm lạ nàng hỏi rằng : Người nào, bác chớ ai ?

— Không phải bác đâu.

Ông Hồng-vu-Phong nói như thế đoạn châu mày rơi lụy. Nguyệt-Anh lại càng kinh ngạc hơn nữa. Nàng thưa rằng : Chẳng hay bác có dều tâm sự chi, mà ngộn ngan buồn bã như vậy. Bác nói người thắng cháu là ai ?

— Người ấy là con ruột của bác tên là Hồng-hương-Nguyệt với hai đứa nửa, song hai đứa kia không tiện nói ra.

— Bây giờ chị của cháu ở đâu ?

— Lưu lạc hà phan biết đâu mà chỉ ?

Nói đoạn ông Hồng-vu-Phong thuật việc mình bị bọn cướp phá nhà, cha con thất lạc, cho Nguyệt-Anh nghe.

https://tieulun.hopto.org

Nàng nghe nói cũng nguôi nguôi tất dạ, thương thầm cho kẻ trầm luân khốn khổ.

Nguyệt-Anh nói : Hôm nay cháu quyết viết thơ thách kẻ thù đánh kiếm bác có vui lòng cho không ?

Ông Hồng-vu-Phong nghe nàng Nguyệt-Anh nói khẳn khái như thế ông lấy làm khen ngợi nói rằng : Cháu trả thù cách ấy mới gọi anh thư, được cháu viết thơ thách người thù của cháu đi, bác sẻ theo xem chừng, khi ấy sẽ thừa cơ ứng biến.

— Không, cháu đi một mình cháu mà thôi ! nếu bác theo e chúng nó khi khiếp nhược chăng ?

— Phải có bác theo mới được, như cháu có chê làm như vậy khiếp nhược thời viết thơ tỏ thật cho người thù của cháu, bảo nó đến hai người.

— Bác theo mà làm chi ?

— Phãi theo đặng khi cháu có sa cơ, bác điều độ về nhà mới được.

Nguyệt-Anh nghe nói dựt mình, nàng nói thầm rằng : « Đáng sợ thay, ta đã thấy đều bất hạnh cho ta. Ôi ! mặc dầu chết sống ta há từ nan sao ?

Nguyệt-Anh gặt đầu nói : « Cháu vưng theo lời bác dạy bảo !»

Nói qua từ khi chàng Xuân-Ngọc đem ông Hải-Thọ về cứu cấp bịnh hiểm nghèo, khi bịnh ông lành mạnh lại sanh ra chứng khi mê khi tỉnh lần lựa miệng nói chẳng được. Chàng Xuân-Ngọc thấy cơ cảnh éo le như vậy động lòng đêm than ngày khóc, mỗi khi chàng nhớ đến Kim-Sa thời câm giận Cao-Đoàn vô cùng. Từ ấy chàng để ông Hãi-Thọ ở trên từng lầu chót dưỡng nuôi tử tế, cấp ông Huỳnh-đinh-Đột hốt thuốc tu bổ tinh thần cho ông Hải-Thọ.

Một hôm chàng đang ngồi lo tính tầm kế bắt Cao-Đoàn, bỗng thấy Lê-mộc-Việt bước vào đưa cho chàng một bức thơ. Nói rằng : « Của một đứa nhỏ đến cầu dưng thơ nầy cho thầy ! »

Xuân-Ngọc lấy làm lạ, xé thơ ra xem.

Càng R. H. M. O.

Tôi đã nhứt định thầy là người ra tay độc thủ giết thác cha tôi !

https://tieulun.hopto.org

Thầy không cần bào chữa nữa được.

Vì thủ cha chang chứa. Thơ nầy là thơ hẹn ngày chiến đấu để rửa cừu. Vậy ngày mười bảy vào độ 1 giờ khuya thầy cùng một người trong bọn phải đến trường đua ngựa sẽ có tôi chờ sẵn.

Thiết nghỉ thầy không phải là người khiếp nhược. Không khiếp nhược tất lò mò đến nơi mà chịu chết.

Xin nhắc : Phải đi hai người, vì bên tôi cũng vậy, đặng khi đôi bên rũi sa cơ thất thế thời có người điều độ đem về nhà khỏi danh bay vào mấy cột báo không ích.

Ký tên : NGUYỆT-ANH

Xuân-Ngọc xem thơ rồi nói thầm rằng : « Ôi ! đau đớn cho ta, Nguyệt-Anh nàng công nhận ta là tay sát nhơn độc thũ. Bây giờ nàng thách ta đánh kiếm. Ta đến nơi phân trần hơn thiệt cho nàng nghe, nếu nàng chẳng nghe thời ta bão em ta đánh cầm chừng cho nàng mệt, khi nàng té ta trỡ về thời tròn phận sự.

Xuân-Ngọc nghĩ thế đoạn kêu Xuân-Hoa ra nói rằng : Hôm nay anh cậy em giúp giùm cho anh một việc, em chớ từ nan, vì anh biết em vỏ nghệ cao cường.

Xuân-Hoa thưa rằng : Em mang ơn nặng cũa anh, dầu tử sanh cũng chẳng bao nài, xin anh đừng nghi dạ em, hôm nay anh bão em việc chi ?

Xuân-Ngọc đưa cái thơ cho Xuân-Hoa xem và nói rằng : Tối nay anh cùng em đến nơi trường đua đánh kiếm cùng nàng nầy em chớ giết nàng, chĩ đánh cầm chừng khi nàng mệt ngất phải té thì anh em ta trỡ về; Xuân-Hoa xem thơ và nghe nói lấy làm lạ. Nàng ngó chàng Xuân-Ngọc ra tuồng kinh ngạc. Xuân-Ngọc hiểu ý cã cười nói rằng : Em chớ vội nghi, anh đây chẳng phãi là kẻ ác đâu, rồi đây anh sẽ tỏ nỗi đoạn trường cũa anh cho em nghe. Xuân-Hoa gật đầu nói : « Em vưng theo lời anh dạy bão ».

Tiếng kiển nhà thờ đánh 12 giờ khuya chính đêm mười bảy, Xuân-Ngọc bảo Xuân-Hoa đi thay đồ, nàng vưng lời thay một bộ đồ vỏ mầu vàng anh xem rất đẹp, trông vào sắc mặt cũa nàng dường Tây-thi tái thế. Xuân-Ngọc thấy Xuân-Hoa mặc đồ võ oai nghi như một đấng nử yên hùng, chàng lấy làm mừng rỡ bội phần, đoạn chàng cũng thay một bộ đồ đen xong rồi qua phòng để đồ nghề lựa một cập kiếm bằng bạc

https://tieulun.hopto.org

cảng kiếm mạ vàng đưa cho Xuân-Hoa nói rằng : Cặp kiếm nầy lỡ chạm nhằm mình Nguyệt-Anh mới xứng.

Sửa soạn xong Xuân-Ngọc kêu Châu-tam-Hạ bảo xem sóc tuần phòng nhà cho nghiêm nhặc, chàng đi trong ba giờ đồng hồ sẻ trở về. Châu-tam-Hạ vưng lời, đoạn Xuân-Ngọc cùng Xuân-Hoa lên xe nhắm trường đua chạy thẳng, đến nơi cửa thấy có một cái xe ba chỗ ngồi đậu trước hồi nào. Xe chàng vừa đến thấy có dạn người bước ra hỏi rằng : Có phãi R. H. M. O. đến đó chăng ?

Xuân-Ngọc đáp : Phải, Người ấy nói : Cứ theo tôi vào đây !

Xuân-Ngọc và Xuân-Hoa gặt đầu đi theo người ấy ! Vô đến nơi thấy Nguyệt-Anh ngồi trên một cây trụ bằng đá mà chờ, nàng mặc đồ vỏ bằng hàng trắng, mặt chẳng bao, còn ông Hồng-vu-Phong mặc đồ đen, mang một cái lúp chỉ chừa hai mắt mà thôi !

Nàng Nguyệt-Anh đang ngồi trông tin bỗng thấy dạn người đi đến, nàng cã mừng, khi đôi bên giáp mặt, nàng nhận biết một nàng gái với một người trai. Nguyệt-Anh cúi đầu chào cã hai và nói rằng : Em mang ơn thầy cứu cấp em lúc nọ, tất phãi đáp đền, có đâu lấy ơn trả oán, song le thù cha là độc, bốn chữ R.H.M.O., là bốn chữ khi cha em sắp chết mà nó ẫn trong túi áo cũa cha em, ấy chính nó là thù vậy hôm nay thầy cùng em dùng lưỡi kiếm nầy, một bên trã thù, một bên duyệt cho tuyệt nọc.

Xuân-Ngọc nghe nàng Nguyệt-Anh nói bấy nhiêu lời, chàng cãm động không cùng, chàng nói rằng : Cô chẳng tin bằng lời tôi nói khi trước thời thôi, tôi từ đây nhận tiếng sát nhơn thất đức, mà cũng nhận giùm tấm lòng nghi kỵ của cô luôn. Thôi tôi chiều theo lòng cô. Xin cô giao chiến với em tôi đây.

Nguyệt-Anh nghe nói nàng nghỉ thầm rằng : Nàng nầy có lẻ vỏ nghệ cao cường, ôi, mặc dầu giỏi dở ra tay tận sát mà báo cừu cha.

Nguyệt-Anh suy nghỉ đến đây bỗng, nghe Xuân-Ngọc bão lớn rằng : Người kia hãy dan ra 20 thước như ta đây.

Ông Hồng-vu-Phong nghe bảo gặt đầu dan ra như Xuân-Ngọc.

Bây giờ Xuân-Hoa nói : tôi cùng nàng bắt thâm coi phãi đánh kiếm bên nào.

https://tieulun.hopto.org

Nguyệt-Anh hỏi : Bắt thâm làm sao ?

Xuân-Hoa nói : Liện cây kiếm lên trời, rồi ta nhảo trái hai chơn kẹp cây kiếm, đoạn phóng ngược lên, hả miệng cắn mũi cây kiếm được, thời trúng thâm.

Nguyệt-Anh nghe Xuân-Hoa nói mình đổ mồ hôi than thầm rằng : Cha ôi ! Chắc con sẻ chết vì lưỡi kiếm của nàng nầy, vong hồn cha có thiên linh xin hiển hiện về giúp sức với con. Nguyệt-Anh lao lụy nói rằng : Tôi vưng theo lời nàng, nàng hãy làm trước đi.

Xuân-Hoa gặt đầu, đoạn nàng thấy lưỡi kiếm lên nghe một cái vo, lưỡi kiếm bay bổng có hơn 20 chục thước bề cao, khi lưỡi kiếm vừa hạ xuống nàng nhảo trái hai gót cẳng kẹp lưỡi kiếm phóng ngược lại, lưỡi kiếm bao vòng nàng cắn đầu lưỡi kiếm cứng như mọc rễ.

Xuân-Ngọc xem thấy cã mừng nói thầm rằng :« Xuân-Hoa vỏ nghệ không thua gì ta, Nguyệt-Anh đánh sao cho lại. » Bên kia ông Hồng-vu-Phong xem thấy kinh ngạc nói thầm rằng : « Bộ tịch nàng ấy sao giống con Hồng-hương-Nguyệt không sai. »

Còn nàng Nguyệt-Anh thấy Xuân-Hoa cắn được lưỡi kiếm rồi nàng kêu Xuân-Hoa nói : « Tôi làm như cô chẳng đặng, tôi xin đánh cập kiếm của cô. »

THƯ VIỆN QUỐC GIA
BIBLIOTHEQUE NATIONALE
INDOCHINE

Xin xem qua cuốn thứ bảy thì rõ.

https://tieulun.hopto.org

192[a]

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

192b

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức-Lưu-Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1·	Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên)	4 cuốn	giá mỗi cuốn	0$50
2·	Vì nước hoa rơi	1 cuốn	»	0.40
3·	Trường-Tinh Bí-Mật (Dương-minh-Đạt)	12 cuốn	»	0.40
4·	Lê-thái-Tổ (Nguyễn-chánh-Sắt)	4 cuốn	»	0.50
5·	Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử)	4 cuốn	»	0.40
6·	Đêm rốt người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu)	4 cuốn	»	0.50
7·	Khối-tình Mầu-nhiệm (Dương-minh-Đạt)		»	0.40
8·	Nhạc-Phi tái sanh Tiểu anh hùng Lý-hằng-Phi	5 cuốn	»	0.50
9·	Nam-cực Tinh-Huy (Hồ-biểu-Chánh)	6 cuốn	»	0.45
10·	Nguyễn-tây-Tứ-Hoa (Trương-Hoàn)	3 cuốn	»	0.40

Sách đang in :

1·	Oan-tình Ly-hận	7 cuốn	giá mỗi cuốn 0$40
2·	Lửa đỏ Lòng son (Vân-Trình)		» 0 40
3·	Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu)		» 0.50
4·	Đầu tóc mượn (Lê-hoàng-Mưu)		» 0.50

Mua sĩ mua lẻ do nơi bổn hiệu có cho huê hồng nhiều.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE VIETNAM
NATIONAL LIBRARY

https://tieulun.hopto.org

192

DEPOT LEGAL INDOCHINE
Nº 12889

TRINH THÁM TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne -:- Saigon

IMPRIMERIE DUC-LUU-PHUONG
館印華流德
DIRECTION

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIỆT NAM

https://tieulun.hopto.org

193
M. 6217

TIỂU THUYẾT

OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ BẢY

IV

Anh tài lại gặp anh tài

(*Tiếp theo*)

N 13839

Xuân-Hoa mỉnh cười đưa cho Nguyệt-Anh một cây kiếm. Đôi bên gian ra lối hai thước, bái tổ xong Nguyệt-Anh loạn kiếm nghe một cái vục lước tới, bên nầy Xuân-Hoa cũng lước đến, sang mỗi người một bộ thì đã đến gần nhau. Nguyệt-Anh liền huơi kiếm chém tới, Xuân-Hoa bước xéo qua một bên chặc cây kiếm của Nguyệt-Anh nghe một cái rẽn.

Đoạn hai người đánh vùi với nhau tiếng kiếm khua động kẽn kẽn tiếng gió nghe vo vo Xuân-Hoa khen thầm Nguyệt-Anh tập luyện nhuần nhả lắm, nàng đang khi mê trận quên những lời của Xuân-Ngọc giăn nên quyết lấy miếng hay mà đánh Nguyệt-Anh. Xuân-Hoa nghỉ như thế, liền rút bộ thối lui, và huơi kiếm vo vo trên đầu, đoạn dùng thế « Bạch-hổ hồi đầu » ngồi ló gót chơn trái dưới bàn tọa, chơn mặt để phia tiền, tay trái để sau lưng, tay mặt cầm kiếm để cùi chỏ trên đầu gối,cẵng tiền để day mủi qua phia tả. Nguyệt-Anh xem thấy liền chấp kiếm nhảy đến chém vào đầu Xuân-Hoa một kiếm, lưỡi kiếm xuống còn hai phân. Xuân-Hoa né qua một bên, đoạn lẹ như chớp nhán đâm tới trúng hông Nguyệt-Anh một kiếm, nàng bũng rũng tay chơn, té nhào.

Xuân-Hoa, Xuân-Hoa có phải là em ruột cũa chàng Xuân-Ngọc chăng ?

Lạ thật !

Xin nhắc lại khi nàng Hồng-hương-Nguyệt, nghe tiếng súng nổ thi cả kinh nàng chạy ra sau bắt ngựa cỡi vào rừng lánh nạn, trong cơn gấp rút ngựa sãi chạy như bay, nàng

BIBL. CENTRALE de L'Indochine
4/.207
https://tieulun.hopto.org

nằm trên lưng ngựa, đến một cái hố con ngựa sụp chơn tế nhào, Hương-Nguyệt cũng té theo bất tỉnh.

Trong cơn nầy chàng Xuân-Ngọc cùng năm người bộ hạ của chàng là Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá, năm Hùng sáu Vốn vào tầm ổ Cao-Đoàn, Xuân-Ngọc nghe tiếng ngựa chạy chàng lấy làm lạ dòm theo thấy có một người nằm trên lưng hai tay ôm cổ con ngựa phú liều chạy đâu hay đó.

Xuân-Ngọc biết người phải cơn nạn nghèo cho nên hối cả năm người dục ngựa đuổi theo khi gần đến thời con ngựa cũa Hương-Nguyệt đã nhào xuống hố, Xuân-Ngọc đến nơi bảo năm Hùng, sáu Vốn trèo xuống hố đem Hương-Nguyệt lên, thấy nàng hồn phách mê mang.

Năm Hùng nói rằng : Con gái nhà ai tay bay họa gởi, sáu Vốn năm Hùng làm ngởi khiên lên, Xuân-Ngọc nói rằng : Ta xem nàng nầy quốc sắc thiên hương chẳng phải tầm thường, vậy ta mau đem về cứu cấp. Nói đoạn đem nàng Hương-Nguyệt ra xe trở về Saigon. Khi Hương-Nguyệt tỉnh lại mới hay có người cứu khỏi nạn nghèo. Cũng trong khi ấy Xuân-Ngọc vào thăm nàng, và hỏi thăm tên họ, Hương-Nguyệt dối tên Xuân-Hoa, từ ấy nàng ở yên nơi đấy, chàng Xuân-Ngọc xem nàng như em ruột còn Xuân-Hoa (Hương-Nguyệt) đối với chàng có tình lai láng vô hạng.

* * *

Nhắc lại khi Hương-Nguyệt đang mê trận, chi nên nàng quên lời chàng Xuân-Ngọc dặn, khi nàng đâm trúng hông nàng Nguyệt-Anh, bổng dật mình lấylưỡi gươm lại, vừa nghe Xuân-Ngọc kêu lên rằng : Xuân-Hoa em nhừng tay, Hương-Nguyệt nghe kêu xây lưng chạy thối trở lại rồi cùng chàng Xuân-Ngọc trở ra.

Cũng trong lúc nầy ông Hồng-vu-Phong thấy Nguyệt-Anh ngã ra, ông cả kinh chạy đến tiếp cứu, song ông lấy làm lạ, ông vừa chay ít bước bổng có một người mình mặt đồ đen, trước ngực có một ngôi sao vàng, mang mặt nạ, tay cầm một thanh bửu kiếm đón ông nạt rằng : « Mi chớ toan chạy, hảy đưa tay cho ta trói đem về dạy việc. Ông Hồng-vu-Phong nghe nói thi cả giận, huơi kiếm nhảy đến đánh ngay vào mặt người ấy một kiếm người ấy bước trái qua một bên và đánh trã lại một kiếm phớt ngan vai ông Hồng-vu-Phong

https://tieulun.hopto.org

rất mạnh. Ông Hồng-vu-Phong nói thầm rằng : Tên nầy võ nghệ cao cường, ta phãi lấy miềng nghề thắng nó trong hai hiệp đặng đến cứu Nguyệt-Anh, ông nghỉ đoạn huơi kiếm nghe vục vục, vừa dùng thế Phi-Tiềng đánh trúng ngực người ấy một kiếm té nhào, ông Hồng-vu-Phong cã mừng, bỏ người ấy chạy đến chỗ Nguyệt-Anh, ông lấy làm la vì nàng đâu mất, lưỡi kiếm còn đánh rơi nơi đấy, ông còn đứng nhắm xem quanh quất, thoạt nghe tiếng kiếm khua động ngoài cữa trường đua, ông lại càng ngạt nhiên hơn nửa, vội giã chạy ra xem coi thế nào (?)

Đây chàng Xuân-Ngọc và nàng Hương-Nguyệt ra đến cửa, bổng có hai người mình mặc đồ đen, mang mặt nạ, trước ngực có thêu một cái ngôi sao vàng, tay cầm bửu kiếm nhãy đến đánh ngay vào mặt cả hai. Chàng Xuân-Ngọc và Hồ-kim-Hương chẳng chút lòng sợ sệt, nên rước đánh cùng hai người ấy. Cã bốn đánh nhau tiếng kiếm khua động ghê mình, bất phân thắng bại Xuân-Ngọc vừa đánh vừa xem người ấy thì công nhận tướng đàn bà, nên chàng thối trở về kêu Xuân-Hoa bão rằng : Em hãy qua đánh với cô nầy. Xuân-Hoa nghe bão cũng phi bộ trở ra, đoạn bốn người cũng ráp đánh như trước. Xuân-Ngọc xem tướng mạo của người đánh với chàng cũng là đàn bà, chàng lấy làm ngạt nhiên chẳng biết Nguyệt-Anh có chị em bạn ở đâu mà giỏi đến thế ! Chàng quyết thắng nàng nầy trong ba hiệp đặng trở về, nên huơi kiếm rất mạnh, vừa nhãy đến nàng ấy lẹ như chớp đánh tới ngay tráng chàng một kiếm, Xuân-Ngọc lanh mắt huơi kiếm chặt trúng lưỡi kiếm cũa nàng rất mạnh hai lưỡi kiếm cạ nhau nghe một cái rẽn, thấy một lằn bạch quang giăn ra, coi lại lưỡi kiếm cũa nàng ấy không còn trên tay nữa.

Nàng ấy chẳng chúc gì sợ nhãy đến đánh vào mặt chàng, Xuân-Ngọc cười ngất nói rằng : « Cô liều mạng sao ? » Vừa nói vừa bỏ thanh bửu kiếm, nàng ấy, lẹ như chớp nhãy đến dụng thế « bổng đã sông đào » mà đá chàng Xuân-Ngọc, Xuân-Ngọc tránh khỏi đoạn chàng dụng thế « Thoát lương quán trụ » thộp nàng ấy liện ra có hơn năm thước, chàng lấy thanh bữu kiếm kêu Xuân-Hoa bão trở về. Hồ-kim-Hương đang mê trận bổng nghe kêu phi bộ trở ra cùng Xuân-Ngọc nhảy lên xe chạy tuốc về nhà.

https://tieulun.hopto.org

Còn ông Hồng-vu-Phong chạy ra vừa đến cửa thoạt có một lưỡi kiếm bay xớt ngan mép tai ông, ông lạnh mắt tránh khỏi vừa muốn đánh lại, thoạt nghe hơi gió sau lưng, ông cả kinh huơi kiếm lòn ra sau đở hất ngọn kiếm ấy. Bây giờ ông xem rõ có hai người vây ông mà đánh, ông chẳng chúc gì sợ sệt, huơi kiếm nghe vo vo đánh cùng hai nàng ấy. Ông Hồng-vu-Phong tuy vỏ nghệ cao cường song sức già suy yếu, bởi vậy ông đánh một chập thời nghe hơi mệt, nên quyết lấy miếng nghề mà đánh ông ra nhiều miếng hay nhưng bị hai nàng phá hết hai mươi phúc sau ông mệt đứi nên than rằng : Hương-Nguyệt con ôi ! cha sẽ chết nơi đây. Ông than vừa giứt tiếng bỗng thấy hai nàng ấy rớt kiếm, ông lấy làm lạ ngó sửng. Một nàng hỏi rằng :

Bác Năm đó phải không ?

— Tiếng ai giống tiếng con Kim-Sa cà !

— Cháu đây, cháu và Huế-Linh !

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói hết sức vui mừng, nên ngẹn ngào. Kim-Sa và Huế-Linh gở mặt và khóc nức nở, Kim-Sa nói rằng : « Bác ôi ! cháu cam bề thất lỗi vô ngẫn, cũng bởi vì nóng trả thù cha, nên ra đi êm. Còn hôm nay sao lại bác ở nơi đây, lại đi đánh kiếm như vậy ? Còn chị cũa cháu ở đâu ?

Ông Hồng-vu-Phong nghe hỏi khóc ròng, đoạn thuật mọi đều tai nạn, mọi nỗi gặp gở Nguyệt-Anh đến khi đánh kiếm.

Kim-Sa nghe nói Hồng-hương-Nguyệt không rỏ hà phương lưu lạcthì khóc mùi, Huế-Linh củng khóc theo. Kim-Sa nói bệu bạo rằng : Xin bác theo cháu về nơi ngụ cũa cháu, cháu sẽ tỏ cho bác nghe. Ông Hồng-vu-Phong nói rằng : Khoan để bác vào kiếm tử thi cũa người ân cũa bác đả.

— Người ân nào !

— Là nàng Nguyệt-Anh đánh cùng đãng R. H. M. O. là đãng giết cha nàng, rủi bên đảng ấy có một nàng con gái rất cao-cường đâm trúng Nguyệt-Anh té nhào bác toan chạy đến cứu, nào dè có một người mặc đồ như hai cháu, đón bác mà đánh, khi bác đánh người ấy nhào chạy đến chỗ Nguyệt-Anh té ra nàng đâu mất, khi ấy bác ngbe khua động tiếng kiếm nơi đây nên chạy ra.

https://tieulun.hopto.org

Kim-Sa nghe nói nàng Nguyệt-Anh lại càng kinh ngạt, và nghe ông đàm trúng một người mặc đồ giống như nàng thời bũng rủng tay chơn. Còn đang nhình mặt nhau bỗng thấy Bích-Thũy bồng Ngân-Hà ra, Kim-Sa và Huế-Linh chạy đến phụ đở Ngân-Hà lại xe, khi đến xe Kim-Sa thấy Nguyệt-Anh nằm thiêm thiếp trên xe, lấy làm lạ hỏi rằng : « Uả, tại sao cô Nguyệt-Anh lại nằm nơi đây ? Bích-Thủy nói rằng : « Tôi đem nàng nầy ra, về cứu cấp tra hỏi hoặc may có ra duyên cớ chăng ? » Kim-Sa lắc đầu nói rằng : « Chúng ta lầm to rồi » Bích-Thũy day qua thấy ông Hồng-vu-Phong thì lấy làm lạ, vì khi nãy ông mang lúp. Kim-Sa thuật lại cho Bích-Thủy nghe đoạn cùng nhau ra xe trở về.

Nhắc lại khi Lơ-mon nghe theo lời R.H.M.O. trở ra xe chẳng thấy Ba-Thảo thì lấy làm lạ, khi ra khỏ hiệu riêng củng chã thấy, ông tức mình ra xe trở về, hôm sau ông được thơ của R.H.M.O. cho hay rằng : « Ba-Thảo bị bịnh nặng, lối một tuần lễ sau hết sẻ về. » Thật quả, tuần sau Ba-Thảo lót tót về. Lơ-mon lắt đầu nói rằng : « Công cuộc của ta đây phải làm thế nầy mới được !

— Làm thế nào ?

— Ta sẻ chung hiệp cùng R.H.M.O.

— Mạo hiểm lắm, tôi định quyết bọn nó là tay độc thũ, chúng nó đánh lừa mình vậy.

— Không không, tôi chẳng nghi vậy được.

Ba-thảo suy nghĩ một chập nói rằng : Được, ông tính sao tôi cũng vưng theo lời.

Lơ-mon suy tính thừa diệp sẽ đến R.H.M.O. dọ thữ coi chàng là người gì. Ngày lụn tháng qua, ông cùng ba Thảo dọ được cái nhà lầu ba căn tốt đẹp ỡ đường Bangkok rất mầu nhiệm tạ thường.

Một hôm độ lối 10 giờ tối, ông cùng ba Thảo lên xe chốp-nhán chạy xung quanh châu-thành để xem tình hình bọn Hắc-Sơn, xe chạy đến một giờ khuya ông bảo ba Thảo thẳng lên đường Bangkok ghé nhà ấy, đến thấy cửa rào mở béc, trong có hai ngọn đèn điện thấp hai bên chói sáng ánh cã mặt tiền, ông xuống xe bảo ba Thảo đem xe một nơi xa rồi trở lại cùng ông vào nhà nầy xem thữ.

https://tieulun.hopto.org

Ba-Thão vưng lời cho xe chạy một đỗi xa, đoạn ngừng nơi đây, rồi trở lại cả hai hiệp nhau vào nhà Lơ-Mon cùng ba Thảo đi vòng theo mấy buội bông huệ, thoát nghe tiếng xe hơi nổ bon bon, ở trong chạy ra một cái xe kiểu xi-gà, trên xe có bốn người ngồi mặt toàn đồ đen. Xe ấy ra đường thoát chạy như tên bắn. Lơ-mon hối ba Thão trở ra, chạy lại, xe chốp-nhán rược theo, song đả trễ rồi, xe ấy chạy vòng vo một chập thì mất, Lơ-Mon lấy làm tức mình. Ba Thảo nói : « Ta trở lại nhà chúng nó vào xem coi, ắt có sự may mắng. Lơ-mon khen phãi, đoạn trở lại cả hai vào nhà thấy cửa trước đóng, đi vòng ra sau thấy cánh cữa sau mở một cánh ông dòm vào thấy một tên Boy đang ngồi kéo đờ cò (xe kéo bò, bò kéo xe), Lơ-Mon bước vào đưa súng ngay mặt, tên Boy rung rẫy như người chết rét, ba Thảo nói rằng : « Ta hỏi ngươi phải nói thiệt. Nhà nầy nhà cữa ai và chủ mi đi đâu ?

Tên bồi nói rằng : Tôi mới ở không rỏ tên của chủ, chũ chánh cữa tôi hiện còn nằm yên giất trong phòng.

Lơ-mon hỏi : Phòng nào ?

Tên bồi chĩ qua phía tả nói : Phòng cữa sơn màu vàng đó.

— Mi giắc ta đến đó.

— Được, ông cứ đi theo tôi.

Tên Bồi giắc Lơ-mon và ba Thảo đến căn phòng cữa sơn màu vàng, nắm chốt cữa giặn mở béc ra. Lơ-mon và ba Thảo dòm vô thấy có một người nằm dai mặt vô vách. Lơ-mon và ba Thão cả mừng đi vào tên bồi khép cánh cửa lại nghe một cái rầm, bốn bề cữa sắt sụp xuống Lơ-mon và ba Thảo cả kinh biết mình trúng kế, chĩ có ngó mặt nhau mà nhìn, thoạt nghe có tiếng khò khè Lơ-mon dòm dưới chơn vường có ba con trăng rất lớn bò ra, vừa thấy Lơ-mon và ba Thão phóng đến, Lơ-mon bắn ra một phát trúng lưng con trăng, một con phóng đến quấn chơn Lơ-mon rúc rất mạnh, ông lạnh mình, buôn cây súng lục liên, tay chận cổ con trăng kéo ra, còn ba Thão cũng bị một con quấn chơn còn đang dùng dầy.

Trong lúc nầy Kim-Sa, Huế-Linh, Bích-Thũy và ông Hồng vu-Phong chở Nguyệt-Anh và Ngân-Hà về đến nhà. Chính-

https://tieulun.hopto.org

Hồ là người ở trung tín với Bích-thủy nói rằng : Tôi có nhốt được hai người trong phòng nuôi trăng.

Kim-Sa nghe nói cả kinh nói rằng :

— Ta phải vào cứu cấp xem sao.

Đoạn nàng chạy vào để hai ngón tay vào miệng thổi nghe re re. Hai con trăng đang quấn Lơ-mon và ba Thảo bỗng nghe hiệu cũa chũ liền tháo ra bò vào chỗn giường nằm khoanh nơi đấy, còn Lơ-mon và ba Thão mệt ngất nên ngả ra bất tĩnh.

Kim-Sa mỡ cữa phòng vào thấy hai người mặc đồ đen hai cái mặt giả rơi xuống gạch, xem kỷ một người Pháp và một người Nam. Kim-Sa nhìn một chập nàng mời quan lương-y Lơ-mon. Nàng hối Chinh Hồ đem Lơ-mon và Ba Thảo qua phòng thuốc để cứu cấp.

Bích-Thũy xem thương tích của Nguyệt-Anh và Ngân-Hà không lấy chi làm nặng lắm, lo băng bó cho hai người rồi đem về hai phòng để nằm yên. Bây giờ Lơ-mon và Ba Thão tỉnh dậy dòm thấy có một nàng con gái sắc nước hương trời đứng một bên ông miệng tủm tiềm cười. Lơ-mon và Ba- Thão lấy làm lạ nên ngó sửng. Nàng ấy thốt rằng : « Quan lớn đả quên em sao ? Em hằng nghe ngài có lòng hạ cố đến gia quyến của em, nên chẳng bao nài sanh tữ, ơn ấy dầu em chết xuống địa ngục củng khẩn cầu cho ngài được siêu thăng lên cõi thiên đàng !

Lơ-mon nghe nói càng kinh ngạc, ông nhìn Kim-Sa một chập nói rằng :

— Tôi nhớ có gặp cô một hai khi, song đã quên lửng mà cô nói đều gì vậy.

— Ngài quên tôi sao ? Tôi đây cùng chàng Xuân-Ngọc thề non hẹn bể, vì tôi mà chàng phải suốt thân cơ khổ, đó ngài nhớ chưa ?

— Kim-Sa cô à !

— Phải ! Kim-Sa là em đây !

Lơ-mon và Ba Thão mừng quá nói rằng : « Nếu gặp được cô thì chúng tôi có sự may mắng mà tiềm ra cái độc thũ của thằng Cao-Đoàn rồi !

https://tieulun.hopto.org

Kim-Sa xàu mặt nói : Ngài ôi ! tầm nõa Cao-Đoàn là một đều khó nhứt, chị em chúng tôi truy tim gần hai tháng nay không ra manh mối chi cã, không hiểu bọn nó ở đâu, và cha tôi sống thác thể nào,?

-- Bấy lâu nay lịch-sử của cô thể nào xin cô thuật cho tôi biết với.

Kim-Sa vui lòng thuật lại cho Lơ-mon nghe. Xong câu chuyện thì nghe tiếng đồng hồ đánh 5 giờ. Kim-Sa nói rằng : Hôm nay ngài rỏ việc của chị em tôi, xin ngài kín miệng giùm, để chị em tôi yên lòng lo phận sự !

Lơ-mon gặt đầu, đoạn từ giã ra về, rồi Kim-Sa qua phòng Nguyệt-Anh, cũng trong lúc nầy nàng đã tĩnh, còn đang ngơ ngẫn cãnh tình, bổng thấy Kim-Sa bước vào, nàng nhình sững nữa mừng nửa sợ thốt lời nho nhỏ rằng : Động thiên-thai lạc lối gặp bạn vàng, hay là : Nơi địa-ngục phần qua gặp người tri kỷ ? ? ?

Kim-Sa rơi đôi hàng lụy. bước lại bắt tay nói : Nguyệt-Anh bạn yêu dấu ôi ! Hẳn thật chốn dương trần chị em ta còn hội ngộ, chớ nào phãi đâu mảng số phần tương hiệp chốn âm ty, mà bạn nói vậy !

Vừa nghe qua tấm lòng mừng chi xiết, bốn giọt ngọc đua tuông. tiếng thở than phàn tỏ ngọn nguồn, khi tai nạn xuống truông lên đảnh, đường quang san dòm lại buồn tanh.

Kim-Sa thỡ ra nói rằng : Nguyệt-Anh bạn ngọc ôi ! phận éo le chim nổi linh đinh, sóng dập gió dồi, khi sục lúc trồi, dất dơ cơn bóng xế, trải bao thỏ lặng ác tà ê chề mà phận bạc cũng ra phận bạc !

Nguyệt-Anh nghe nói lắc đầu nói : Em những ngở chị em không còn tái hiệp trong lúc sống thừa ! Nào dè đâu thượng-đề ngài còn đoái thương phận bạc !

Chị em từ đây than thỡ. Sáng hôm sau Ngân-Hà củng tỉnh lại, cả nhà giới thiệu nhau, xiết chi mừng rỡ !

Hai tuần sau Nguyệt-Anh và Ngân-Hà thât mạnh như xưa !

Nguyệt-Anh nói với Kim-Sa rằng.

— Em độ quyết cho bọn Hắc-Sơn ở đường Douaumont về mấy căn nhà lầu cao lớn. Hôm nay em quyết nhứt

https://tieulun.hopto.org

đinh, qua nhà ấy dọ thám, chị tin lẻ nào. Kim-Sa gật đầu nói : Theo như lời bạn nói rất hiệp với chú Ba (Bích-Thuỷ) tôi cũng còn đang bàn tính về việc ấy. Có vậy hôm nay ta cứ thi hành ngay, cã thảy đều vui mừng.

Tối lại lối 10 giờ tề tựu đủ mặt duy thiếu ông Hồng-vu-Phong, vì ông già yếu, bị cự chiến hôm đêm mười bảy nên tay chơn nhứt mỏi không đi được.

Nguyệt-Anh nói : Cái nhà ấy bí mật phi thường, máy móc tinh xảo, có vậy tôi cùng chị hai đi xem trước coi thể nào khi trở về sẻ bàn tính.

Kim-Sa gặp đầu. Huế-Linh xin theo, Kim-Sa nói : Có em theo lại càng tốt,Bích-Thủy, Ngân-Hà căng giặn phải cho cẩn thận. Tiếng đồng hồ gỏ 12 giờ khuya cả ba lên xe dung rủi.

. . .

Củng trong đêm nay Xuân-Ngọc dọ biết nơi Cao-đoàn trú ngụ, cùng nhau sắp đặt đồ nghề đoạn kéo rốc nhau lên núi. Ở nhà chỉ có ông Hải-Thọ, Huỳnh-đình-Đột, nàng Hồng-hương-Nguyệt và tên bộ hạ mới là bảy Nghĩa tám Ân.

Đêm nay một mình nàng Hồng-hương-Nguyệt ở nhà nàng lấy làm buồn bực, nỗi nhớ cha thương phận nằm không yên giấc, tiếng đồng hồ đánh 12 giờ nàng nghỉ cũng chẳng được, nên chổi dậy lần bước theo mấy chậu hoa trên lầu, thoạt nghe tiếng chuông trong phòng rung ren ren. Hương-Nguyệt biết có kẻ lạ mặt đến nhà, nàng trở ra vào phòng thay một bộ đồ vàng, ra thang máy giặn điển cho chạy xuống.

Nguyệt-Anh, Kim-Sa, và Huế-Linh đến nơi thấy cữa cái mở, cả ba chẳng chúc lòng sợ sệt, nên cứ việc đi sấn vào, Nguyệt-Anh đạp nhằm cái máy báo tin mà chẳng hay, thoạt nghe tiếng rồ rồ ở trên lầu. Nguyệt-Anh kinh ngạt nói rằng : Chắc chúng ta sẽ bị đại hại. Nói vừa dứt tiếng bổng có một vật to lớn đen thui, ngay đầu Nguyệt-Anh rớt xuống, nàng lẹ nhãy khỏi xem lại cái than máy vuôn vức

Kim-Sa và Huế-Linh cũng kinh ngạc đứng ngó sững,bỗng thấy mở cữa, một nàng con gái, mình mặc đồ vỏ màu vàng mặt bao củng bằng một đoạn lụa màu vàng, hai tay chẳng

https://tieulun.hopto.org

có cầm vật chi cả, thung dung bước ra ngó Nguyệt-Anh nói rằng : « Tôi xem người chắc là đàn bà con gái, sao lại to gan lớn mật đến đây làm chi ?» Nguyệt-Anh nói : « Nàng quên tôi sao, tôi đây chính là người bị nàng đánh một kiếm trúng hông, phải hôn mê. hôm nay tôi quyết đến đây trừ tuyệt cái nhà nầy. Nguyệt-Anh nói đoạn huơi kiếm nhẩy đến đánh ngay mặt Hồng-hương-Nguyệt. Hương-Nguyệt bước xéo qua một bên, thò chơn đạp cái nút nhỏdựa thang máy, bỗng nghe một cái rầm, bốn bên có bốn miếng kiến, bề ngang dài lối một tất, chạy xuống ráp bốn phía, nhốt Nguyệt-Anh, Kim-Sa, Huế-Linh lại một chỗ. Nguyệt-Anh dòm thấy Hương-Nguyệt đứng ngoài ra tuồng kiêu ngạo, nàng lấy làm câm giận vô song, co chơn đạp tấm vách kiến song chẳng động tịnh chi cả.

Hồng-hương-Nguyệt chiền giây điễn vào đoạn kêu Nguyệt-Anh nói rằng:« tôi xin hỏi một việc,có phải nói thật, tôi thã ra bằng chẳng nói thì đứng đó mà chịu chờ R. H. M. O. về sẻ xữ !

Nguyệt-Anh nghe lấy làm lạ, nói với Kim-Sa rằng, nàng nầy một bọn với R.H.M.O. sao lại không hiểu việc thù nầy à! có lẽ nàng mới nhập vào. Mà tôi có nên cho nàng biết chăng ?

Kim-Sa lắt đầu nói : « chớ nên »

Hồng-hương-Nguyệt thấy Nguyệt-Ann lăt đầu, nàng bước vào thang máy trỡ lên lầu vào phòng nằm nghỉ.

Đây nói về Bảy-Nghỉa, Tám-Ân vưng lịnh Hương-Nguyệt canh gát dưới lầu, hai người nầy một chập buồn miệng, nên Bảy-Nghỉa hỏi rằng : « Ân mầy còn lúi hôn ?

— Sao lại không còn ! hôm qua đánh phé, tôi ăn anh sáu Vốn gần một trăm đồng !

— Năm-Hùng và Sáu-Vốn tiền bóc kê há ?

— Ừ, tôi có nghe thầy nói hồi lưu lạc đâu ngoài Hòn Gay ảnh hốt được mấy chục bao ngọc xoàn lận.

— Mầy sao hay dóc tỗ đa ! Thôi bây giờ tao với mầy lén đi uống rượu chơi !

https://tieulun.hopto.org

— Uống ở đâu !

— Nhà hàng rô tông (Rotonae).

— Chà, anh nầy sang hết ga !

— Mầy ăn bài bóc ké mã !

— Ư ! đi thì hui.

Bãy Nghĩa và tám Ân ra sau lấy cái xe Delage màu vàng đem ra trước, đoạn thay đồ âu phục xong, lên xe chạy đến nhà hàng Rô-tông ! Đến nơi bảo boy đem một ve cỏ nhác, và hai cái ly nhỏ. Boy vưng lời đem ra bãy Nghĩa và tám Ân rót uống khan, làm cho mày tên boy củng lấy làm la, cho là hai con sâu rượu ở Saigon.

Thoạt nghe tám Ân nói : Cha chà ngon thật !

Bảy Nghĩa dòm thấy một cái xe Bung-gát-ti ngưng, tren xe một người tây và một người đàn bà Annam bước xuống. Bảy Nghĩa nói ; Ngon gióng gì vợ tây mà ngon mầy, ối ! Mà ngon không ngon gì mình hưởng được sao mà thèm uống nước giãi !

Tám Ân có hơi rượu nói rằng : « Anh dỗ tôi hôn con vợ tây ấy cho anh xem.

— Bộ mầy ông trời à.

— Ấy ; trời ông trời bà gì thầy kệ, anh cá đi.

— Mầy hôn được tao gà vợ tao cho mầy.

— Chắc hã ?

— Chắc mà.

Tám Ân kêu trả tiền rượu đoạn bảo bảy Nghĩa ra xe ngồi đạp máy trước, tám Ân đi lại bàn người Tây, đứng sau lưng cô ấy, kêu lớn rằng : « Thưa bà, cô nọ giực mình ngó lên, tám Ân cúi xuống hung một cái chục, rội chạy tuốc ra leo lên xe, nào dè người Tây rượt theo nắm cẳng tám Ân kéo xuống, thời không để ý nên té sấp một keo rất mạnh, song không đến đổi hại, anh ta chuyển gân đứng dậy đá trúng ngực người Tây té nhào, rồi nhảy lên xe, bãy Nghĩa đạp máy chạy tuốc. Trong lúc nầy trước nhà hàng

https://tieulun.hopto.org

Rotonde lộn xộn, thiên hạ rầm rì, ai nấy rỏ việc đều bụm miệng cười, cho là một trò giúp vui cho công chúng.

Bảy Nghỉa và tám Ân về đến nhà cất xe, đi ngã tới ngã lui vừa cười cười nói nói om sòm. Bảy Nghỉa dòm tới thấy nhốt Nguyệt-Anh, Kim-Sa và Huế-Linh anh ta rùng mình kéo tay tám Ân nói : Chết nỗi tà lén đi chơi ở nhà có bọn gian nhân lén vào, cô ba hay bắt nhốt đó. Chắc chúng ta sẻ bị rầy. Tám Ân bão :« đi lại xem coi. » cả hai giắc lại ngó bảy Nghĩa nói nhỏ với tám Ân rằng :« Ba, người nầy là đàn bà, ta muốn.... -

— Muốn gì ?-

— Mình làm như vầy . . . .

Tám-Ân nghe nói vui mừng hớn hở, chạy lên lầu lấy một cái ống bôm thuốc mê của chàng Xuân-Ngọc đem xuống bôm vào,khói bay ngui ngút. Nguyệt-Anh Kim-Sa, Huế-Linh ở trong dòm thấy bảy Nghĩa tám Ân hành-động thi biết việc không thành, bỗng khói bay vào cã ba nhảy mũi ít tiếng ngả ra mê mang hồn phách. Bảy Nghĩa bước lại văn tháo bốn miệng vách kiến trở lên. Tám Ân cã mừng đi lại gỡ mặt của ba nàng đều thấy má phấn môi son, lịch như tiên-nử, tám Ân thấy Kim-Sa đôi mắt nhắm, song mặt tợ trăng rằm, trắng trong như tuyết thì anh ta bất động tinh, anh ta cuối xuống muốn hôn một cái cho thỏa tình thoạt nghe tiếng súng lục-liên nổ nghe một cái bốp, Tám Ân dật mình ngó lại thấy Hồng-hương-Nguyệt thời cã kinh. Anh ta ngồi ngó sững, còn bảy Nghỉa đứng một bên Hương Nguyệt cười cấm cắt. Tám Ân biết bảy Nghĩa gạt mình chàng ta lấy làm tức mình. Bổng nghe Hương-Nguyệt nói rằng : « Tám Ân sao người không tránh chổ khác cho rồi.» Tám Ân nghe bão dạ một tiếng, rồi đứng dậy riu ríu đi vô.

Hương-Nguyệt bước lại gần, nàng vừa thấy thì kinh ngạt nói thầm rằng :« Rỏ ràng chị Kim-Sa đây, Huế-Linh đây, ủa sao lại đi cùng Nguyệt-Anh ?» Hồng-hương-Nguyệt suy nghỉ như thể bổng chúc nàng dận cẳng than rằng : « Ôi ! thôi rồi ! ta lầm to rồi bọn R. H. M.O. là bọn ác đức, nào đây,

https://tieulun.hopto.org

ta không nghi bọn Cao-Đoàn được, vì hắn ở trong rừng, cử chỉ hung thũ, ta nghi bọn nầy khác Cao-Đoàn, song cũng là bọn ác đức, ác đức mới giết cha nàng Nguyệt-Anh. Ôi ! ta mang ơn R. H. M. O. cứu tử, không lẻ ta lấy ơn làm oán. Bây giờ ta gặp chị Kim-Sa đây ta phãi tính lẻ nào, ta phải bỏ nhà nầy đi theo chỉ, mà ta chẳng nên thuật máy móc trong nhà nầy cho chỉ biết, tất là ta xử trọn vẹn cả và hai !

Hồng-hương-Nguyệt suy nghỉ đến đây Kim-Sa, Nguyệt-Anh và Huế-Linh tĩnh thuốc ngồi dậy. Hương-Nguyệt kêu lên rằng : « Kim-Sa chị yêu dấu, có em đây. Kim-Sa và Huê-Linh ngó Hương-Nguyệt trân trối nói rằng : « Phải thật Hương-Nguyệt là cô không ? »

— Phãi em đây !

Nói đoạn sáu mắt nhình nhau mà chang chứa giọt hồng. Nguyệt-Anh nghe nói tên Hương-Nguyệt, nàng củng dật mình, nữa mừng nửa sợ ! Mừng vì gặp người kết bạn, sợ là Hương-Nguyệt theo bên R. H. M. O.

Hương-Nguyệt và Kim-Sa thuật hết việc trước không sót kẻ răng chơn tóc nói đến đâu tuổi đến đó, mấy giọt sầu, sáu giồng châu, nhinh nhinh ngó ngó thiết tha thê thảm. Hương-Nguyệt nói : Vì ơn nặng của R.H.M.O. và người đối với em như tình ruột thịt nên em an lòng. Em không hiểu cha em sống thác thể nào !

Kim-Sa muốn nói, Nguyệt-Anh nhái bão đừng, có ý để dụ Hương-Nguyệt. Nguyệt-Anh nói : Hôm nay rõ nhau chị em tôi hỗi cô đôi đều xin cô đừng dấu.

— Tôi còn chổ nào dâu được nữa !

— R. H. M. O. cô rõ mặt mày của hắn thể nào !

Hương-Nguyệt lắt đầu nói : Chính tôi đây củng không được rỏ, ở nhà ãnh thường mang một cái mặt giả luôn.

— Cử chỉ hành động mọi việc có chi gọi ác đức không ?

— Chẳng thấy việc chi ác cã. Là một đều thường lo mưu tầm kiếm một bọn nào không rõ. Ãnh tiềm được nơi bọn ấy trú ngụ cho nên kéo nhau đi khi nãy.

https://tieulun.hopto.org

— Cô biết đi bao giờ về không ?

— Ảnh nói với tôi đi lối ba bữa !

— Có lẽ chỗ ấy xa lắm.

— Phải chẳng phãi ở Saigon đây !

— Kim-Sa hỏi : Em biết hiện nơi nhà còn ai nữa không ?

— Em làm chủ, sao lại không biết. Ở trên lầu có hai ông già, một ông lương y Annam tên là Huỳnh-đình-Đột, một ông tuổi độ 50, điếc câm, lại cuồn tri, và hai tên bộ hạ. Hết thãy kể và em chĩ có năm người mà thôi !

— Nhà nầy có lẻ mầu nhiệm lắm.

— Máy móc gian xão chỗ nào cũng có cã.

— Em có thế nào giắc chị lên chỗ hai ông già đó, đặng chị kiến diện được không ?

— Được !

Hương-Nguyệt bước đến nhận một cái nút vựa cái hình đồng, vừa nghe tiếng rầm rì, thấy một gian phòng từ trên lần lần hạ xuống, gian phòng ấy xuống đụng đất đứng dừng. Hương-Nguyệt nói : Hẩy vào đây đặng lên lầu, nơi hai ông già cư ngụ. Cã ba vưng lời bước vào, Hương-Nguyệt cho máy chạy trở lên, giang phòng lần lần lên đến lầu ba mới ngừng lại, Hương-Nguyệt mở cữa bảo Kim-Sa, Nguyệt-Anh, Huế-Linh, theo mình đến phòng ông Hãi-Thọ !

Kim-Sa trong lòng hồi hộp, miệng vái phật trời cho cha con đặng gặp. Hương-Nguyệt giắc đi vòng do, đến một căng phòng chót, thoạt nghe có tiếng reo cười nghe cắm cắt, cùng nói om sòm như là : Mầy bắn tao..... tao không chịu uống thuốc..... Con tao ở đâu...., lại nghe khóc bệu bạo !

Hương-Nguyệt kéo tay Kim-Sa nói rằng : Lão già câm, hôm nay sao lại biết nói kìa.

Kim-Sa nghe tiếng như cha nàng thời đôi hàng lụy nhỏ, nàng bảo Hương-Nguyệt rằng : « Chị mở cửa cho em vào xem. » Hương-Nguyệt vưng lời bước lại mở bét cữa ra, Kim-Sa dòm thấy cha, nàng chạy lại ôm cha vừa rung vừa ngẹn ngào, chỉ kêu được hai tiếng : Cha ôi !

https://tieulun.hopto.org

Ông Hãi-Thọ ngồi đó Kim-Sa bồng chúc ông cười ngất nói rằng : « Thiệt cái thằng nó giả mạo thì thôi. »

Kim-Sa thấy cha dường ấy, nàng biết cha nàng đã lãn trí, thì đau lòng chi xiết. Hương-Nguyệt thấy vậy củng đau lòng rơi lụy. Bây giờ Nguyệt-Anh, Huế-Linh vào xem thấy củng chạy lại kêu ông mà khóc.

Bỗng chúc nghe ông Hãi-Thọ hỏi rằng : « Kim-Sa con của lảo đây phải không ? »

— Dạ phải, con bất hiếu Kim-Sa chính nó đứng gần bên cha đây !

— Con ôi ! Con ôi !

— Cha ôi !

Bây giờ nghe những tiếng thở than ríu rít. Kim-Sa giọt lụy hỏi rằng : « Nhà nầy là nhà cũa ai, cha lại ở nơi đây ? »

— Nhà của một ả thanh-niên tuổi trẻ ra ân tế độ cứu cha thoát khỏi nhiều cơn nạn nghèo. Cứu cha khỏi tay Cao-Đoàn.

Huế-Linh nói : « Có lẻ anh hai.

Kim-Sa lắt đầu bão đừng. Kim-Sa đay qua nói với Hương-Nguyệt rằng : « Xin cô dẫn tôi đến phòng của chàng thanh-niên chủ cái nhà nầy, thường ở ».

Hương-Nguyệt nói : « Bây giờ em củng rỏ việc nầy, mặc dầu chị muốn đi đâu em củng giắc đi cả.

Đoạn cùng nhau kéo qua phòng chàng Xuân-Ngọc. Kim-Sa quan soát gặp một cái họa đồ. Trên đề chử như vầy :

Chỗ trú ngụ của Cao-Đoàn. Kim-Sa lấy làm mừng rỡ nói : Té ra chàng Xuân-Ngọc đây mà ! Chàng ôi ! Em nào có hay chàng vì em mà trãi bao nhiêu cãnh ngộ vào sanh ra tử.

Huế-Linh nói : Bây giờ chị em ta phãi mau kiếp lên tiếp chiến với người. Kim-Sa, Hương-Nguyệt, Nguyệt-Anh đều khen phãi Kim-Sa bảo Huế-Linh về cho Bích-Thủy và Ngân-Hà hay, bảo mau đến hiệp cùng đi một lược.

Bích-Thũy, Ngân-Hà ở nhà đang trong đợi, bỗng thấy Huế-Linh về thuật những việc cã hai đều mong ước, hôm nay toại kỳ sở nguyện, thì xiết-chi mừng rở cho nên lật đật lên xe đi liền.

https://tieulun.hopto.org

Đến nơi giáp mặt Hương-Nguyệt bão bãy Nghĩa, tám An đem ra bốn cái xe. Để nhà riêng cho ông Hãi-Thọ và Huỳnh-đình-Đột coi.

Lên xe Kim-Sa sực nhớ đến quan lương-y Lơ-mon liền bão đến nhà cho ngài hay cùng đi luôn diệp. Đến nơi Kim-Sa vào gặp Lơ-mon ở bàn viết. Lơ-mon thấy Kim-Sa ông niềm nở ân cần, hỏi rằng : Cô đến tôi có sự chi may mắng chăng ?

— Việc may mắng mới đến ngài. Tôi mời ngài hiệp cùng tôi đi đấu chiến với Cao-Đoàn.

— Hủy may biết bao, chúng nó ở đâu bây giờ ?

— Hiện còn đang cự chiến với Xuân-Ngọc trong một nơi khuất tịch.

Lơ-mon nghe nói lấy làm lạ hỏi : « Xuân-Ngọc nào ? Xuân-Ngọc đã bị đày đi rồi ».

— Phải ! Song chàng trở về ông nào biết được ! chính chàng là chủ R. H. M. O.

R. H. M. O. nghĩa là gì ?

— Rữa Hận Minh Oan.

— Cha chã ! thôi đi đi.

Lơ-mon kêu ba Thảo thay đồ đồng lên xe dung rủi Đến núi ba giờ khuya, Đoạn xuống xe Kim-Sa coi trong họa đồ đồng kéo nhau lước đến.

Phong-Lôi bị bắt

Cao-Đoàn cùng Phong-Lôi ở yên nơi hang núi đặng hai tháng. Một hôm Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng : Bọn ta đả được một nơi khuất-tịch không lo chi mật-thám truy tầm, chỉ lo duyệt trừ thằng Lơ-mon cùng đảng R. H. M. O. mới ở yên được. Tôi muốn thứ bãy tuần sau trở về Saigon tnách R.H.M.O. bắn súng cùng tôi nhứt nó thác nhi tôi thác. May mà tôi thắng tất dức được một mối thâm cừu.

— Bạn tính đều chẳng tốt đâu. Bây giờ ta phải về Cholon rước bác lên đây ở yên, sợ ở nơi Cholon bọn nó bắt thi không lẽ ta bỏ cho đành, và luôn diệp ghé thăm Đầng-La.

https://tieulun.hopto.org

Cao-Đoàn gặt đầu. Cùng nhau sắp đặt xong, Cao-Đoàn và Phong-Lôi dung rủi xe về đến Cholon ghé nhà huyện Bãy ở đường Docteur Gaillard, vô đến nhà mới hay ông đau nặng trong đôi giờ nửa hồn về âm-cảnh, phụ nữ tinh thâm, Cao-Đoàn củng đau lòng như cắt. Phong-Lôi nói : Bạn ở đây xem sóc bác, để tôi vào Saigon thăm Đẳng-La. Cao-Đoàn nói : Cha tôi đau nặng thế nầy chắc là chỡ về núi không được, vậy bạn ra thăm Đẳng-La rồi đi một mình về trển kẽo bọn bộ hạ không hết lòng.

Phong-Lôi gặt đầu ra xe đi. Đến nhà Đẳng-La thấy cữa đóng bốn bên, Phong-Lôi nhận chuông, trong 2 phút có một tên Chệt chạy ra mỡ cửa Phong-Lôi vào hỏi : « Có ông chủ ở nhà không ?

— Chủ tôi đi đả tuần lễ nay chẳng thấy về. Chủ tôi lại có dặn rằng : « Khi ông đến bão ông lên nơi bàn viết chũ tôi có để một bức thơ gởi cho ông và ông bác vật.

Phong-Lôi lấy làm lạ, nghe theo lời tên khách đi lên bàn viết của Đẳng-La quả có một phong thơ đề tên mình. Xé ra xem thơ ấy như vầy :

Saigon le... Novembre 192...

Hai bạn yêu dấu,

« Hai bạn được thơ nầy, tất là tôi đang vui vầy nơi cố-quốc, củng đang thong thả hĩ hạ nơi Tokyo rồi.

Tôi cam thất lỗi trở về nước mà không cho hai bạn rỏ trước. Song le rỏ mà thêm bịnh rịnh rỏ làm gì. Một đều cầu nhứt là nếu tôi còn lưu luyến ở Nam sẻ bị đại hại.

Đôi lời vắn tắc, giấy vắn tình dài kể sao cho xiết.

Một bạn yêu

ĐẲNG-LA.

Phong-Lôi xem rồi dũng mình, lộ về lo ra. Một chập Phong-Lôi kêu tên khách hỏi rằng : Nhà nầy còn ai ở nữa không ?

— Có một mình tôi mà thôi !

— Chủ mi đi có cho mi bao nhiêu tiền.

https://tieulun.hopto.org

— Bốn ngàn ngươn bạc.

— Thế củng khá đến rồi. Thôi ! ngươi kiếp ra khỏi nhà nầy kiếm nơi làm ăn.

Chũ mi đã trỡ về nước rồi !

— Còn cái nhà to nầy bỏ sao ?

— Bỏ, nếu mi tiếc thì ỡ mà giữ.

Tên chệt nghe nói đứng suy nghỉ một chập nói : Thôi ! tôi đi, nói rồi vô xách cái va-li của anh ta sắp đặt trước từ hồi nào theo Phong-Lôi ra đàng. Phong-Lôi nghỉ thầm rằng : « Thằng nầy tiền bạc củng khá, ta chở nó đến một nơi khuất giết nó đoạt số tiền ấy khoẽ lắm, Phong-Lôi nghỉ thế day qua nói dối tên chệt rằng : Mi theo ta, ta sẻ bão toàn tánh mạng cho mi, chớ mi ở đây mi sẻ bị bắt, vì chũ mi là một người ăn-cướp lợi hại, có lẻ mi cũng rỏ nhiều ?

— Rỏ lắm, cha sợ quá.

— Ừ mi theo ta thì yên !

— Cám ơn ông, tôi theo làm bộ hạ cho ông mà.

Phong-Lôi cả mừng bão tên chệt lên xe đoan mở máy chạy trở về núi, chỗ nầy vắn vẻ liền ngừn xe, tên chệt hỏi : Ông ngừn chi đây ?

Phong-Lôi chỉ nhành cây gần triền-lộ bão rằng : Ngươi xuống bẽ nhành cây ấy cho ta.

Tên chệt vưng lời bước xuống xâm xâm đi đến. Phong-Lôi rút súng lục-liên bắn trúng sau ót tên chệt một phát, tên chệt té sấp. Phong-Lôi mở máy xe chạy tuốc. Về đến nơi trú ngụ thì đúng sáu giờ tối. Đêm nay một mình Phong-Lôi ở trên núi lại đổi lòng. Phong-Lôi nghỉ thầm rằng : Hiện giờ tiền bạc gần ba triệu chĩ một tay Cao-Đoàn giử lấy, vả tiền bạc ấy mình cũng đỗ mồ hôi xót mắt, vào sanh ra tử, Cao-Đoàn chẳng nghỉ lại bo giữ một mình !

Phong-Lôi quyết kiếm lời dụ dỗ. Nên bước đến đánh cái thanh la, trong năm phúc đều tựu đũ mặt.

Phong-Lôi hỏi rằng : Bọn ngươi từ hồi theo ông bác vật Cao-Đoàn và ta đây, có chỗ nào phiền trách chăng ?

Đại-Bao nói : Hai ông đối với chúng tôi thật tử tế không

https://tieulun.hopto.org

chỗ nào phiền trách, ngặt có một đều, chẳng cho bọn tôi chút ít tiền để xây dựng, hoặc gởi nuôi vợ con. Thoãn như một ngày kia mạng nầy vĩ tuyệt thì vợ con cha mẹ không được nhờ, lại chịu tiếng bất hiếu phụ tình.

Phong-Lôi nói : Hiện giờ còn trong đây ba triệu bạc.

Cả thẩy nghe nói đều ngó nhau sửng sốt, vì từ hồi nào đến giờ chưa nghe được số tiền to lớn ấy.

Phong-Lôi xem thấy thời hiểu ý mấy tên bộ hạ ham tiền. Liền nói rằng : Ý ta bây giờ muốn giải nghề vì Cao-Đoàn đối với ta, hắn dùng miệng lưỡi ; bọn ta không lẻ chịu cho hắn lường gạt ; vậy sẵn tiền đây ta chia nhau giải nghệ được chăng ?

Cả thẩy nghe nói đều vỗ tay khen hay.

Đoạn Phong-Lôi bảo Đại-Bạo, Kiết-Thành theo vào cái hầm kín ôm cã bạc giấy ra bỏ trên bàn đá. Phong-Lôi hỏi : Các ngươi tính chia số tiền nầy làm mấy phần ?

Sài-Cóng nói : Anh em chúng tôi chia cho ông một triệu, còn hai triệu cho chúng tôi.

Phong-Lôi gặt đầu nói : Như vậy thì chia nhau mà xây dựng, và giã từ chốn nầy hôm nay.

Phân phát xong, Phong-Lôi bảo chất bồi đốt cho cháy tiêu cái hang và đồ vật dụng trong nầy. Bọn bộ hạ vưng lời chất bồi khô nổi lữa đốt, trong năm phút sao thấy một ngọn lữa chiếu ánh một phương trời. Đó cũng là một cái biểu hiệu suy cùng của bọn Cao-Đoàn nên phải chia lia.

Nói qua Xuân-Ngọc, Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá, cùng năm Hùng sáu Vốn băn rừng vào gần đến thoạt thấy ngọn lửa bừng lên. Xuân-Ngọc bão mỗi người rút súng và gươm sấn đến, loạn xạ trước, sau sẻ dùng gươm. Vô đến nơi thấy bọn Phong-Lôi chùm nhum lại một chỗ.

Năm Hùng liền bắn ra một phát súng trúng về Phong-Lôi, Phong-Lôi la lớn rằng : « Có bọn mật-thám vào phãi cự chiến kẽo chết » nói vừa giứt tiếng đạn bay đến. Đại-Bạo, Kiết-Thành, Xương-Quạch ngã xuống. Lúc bây giờ bọn

https://tieulun.hopto.org

Phong-Lôi cũng bắn trả lại. Xuân-Ngọc ra lịnh bảo nằm sát xuống đất. Bọn Phong-Lôi bắn hết đạn kéo nhau đi lần đến, Xuân-Ngọc thấy Sái-cóng đến gần chàng liền chụp chơn Sái-cóng đạt một cái mạnh Sái-cóng té nhào. Châu-tam-Hạ, năm Hùng, sáu Vốn, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá cũng bước đến, huơi gươm đánh với bọn bộ hạ Phong-Lôi. Đôi bên cự chiến rất nên kịch-liệt, Phong-Lôi móc súng lục liên bắn vãi vào trúng lưng Sái-cóng phải té nhào. Xuân-Ngọc xem thấy nhẩy đến huơi gươm chém đứt lìa bàn tay của Phong-Lôi, chàng lấy được cây súng còn đạn thì vui mừng chi xiết.

Chàng dòm lại chỗ giao chiến nhờ ánh lửa sáng ngó thấy Châu-tam-Hạ bị Năm Tinh đánh nhào, chàng cã kinh bắn ra một phát trúng vai Năm Tinh và bắn luôn ba phát nữa chẳng trúng ai cã thì hết đạng, chàng phải tiếp chiến.

Đôi bên đánh nhau bỏ mất nửa giờ, thời bọn bộ hạ Phong-Lôi phần nhiều có gồng rất giỏi, nên đánh riết tới, Xuân-Ngọc xem thế khó thắng chàng lắc đầu thầm than rằng : « Kim-Sa em ôi ! anh sẻ chết nơi đây, em có sống dương trần chớ nên phụ rẫy, như vậy mới cỗi được tấm dạ đa sầu của anh nơi chinh suối ». Xuân-Ngọc than vừa giứt tiếng, chàng bủng rủng tay chơn, một lưỡi kiếm bay trúng ngực chàng té nhào.

Cũng trong lúc nầy một viên đạn bay trúng ngực Hồng-Tạo té nhào thấm thoát đạn nổ nghe bốp-bốp trong năm phúc bọn bộ hạ Phong-Lôi đều ngã nằm rên siết.

Kim-Sa bảo đừng bắn nửa. Nàng đi đến thấy Xuân-Ngọc nằm thiêm thiếp, nàng cả kinh nói bệu-bạo rằng : Ôi thôi rồi ! Đoạn nàng quì xuống ôm chàng mà khóc. Trong lúc nầy cã thảy đều xúm nhau đở Xuân-Ngọc, thấy chàng mê mang hồn phách, Bích-Thủy cùng Ngân-Hà thấy anh như vậy đau đớn chi xiết nên khóc oà.

Lơ-Mon truyền lịnh bắt Phong-Lôi cùng bọn bộ hạ của Cao-Đoàn trói lại và xét trong mình bọn ấy đều thấy mỗi tên có một bó giấy bạc. Cùng nhau quan soát chẳng có chi lạ, vì nơi hang kín đã cháy, đá sụp xuống. Bây giờ trời lần lần sáng.

https://tieulun.hopto.org

Xuân-Ngọc cũng vừa tỉnh, chàng mở mắt xem thấy đủ mặt, chàng mỉnh cười nói rằng : không dè .ngày hôm nay lòng trời còn đoái tưởng cho ta được đoàn viên nơi chốn nầy.

Trong lúc nầy sự mừng vui xen lộn với tiếng khóc cười tỏa sao cho xiết.

Lơ-mon bảo : Chúng ta hãy ra xe trỡ về Saigon cho quan chánh-sỡ mật-thám hay đặng dón Cao-Đoàn kẽo nó ra ngoại-quốc thì hại lắm.

Cả thảy đều khen phải. Đồng ra xe trỡ về Saigon, xe đến nơi Xuân-Ngọc bảo chạy thẳng về nhà chàng. Một nhà đoàn viên tụ hợp. Lơ-mon khán thương tích cho Xuân-Ngọc,ông nói rằng : trong hai tuần sẻ mạnh lại như thường.

Xuân-Ngọc bão Kim-Sa rằng : Hôm nay ta được đoàn viên tụ hợp nhau, ấy phước trời còn để. Có vậy em cùng cha theo quan lương-y Lơ-mon đến cho quan chánh-sỡ mật-thám hay. Đoạn chàng day qua nói với Lơ-mon rằng : Ân ngài tôi nguyện ghi xương khắc cốt, hôm nay tôi cũng nhờ ngài bào chữa những đều lầm lạt của quan tòa.

Lơ-Mon gặt đầu nói : Bạn yên lòng tôi sẽ đem hết tài trí ra biện bạch cho quan chánh sỡ mật-thám nghe.

Lơ-mon hối ông Hải-Thọ, Kim-Sa và Nguyệt-Anh theo ông ra mắt quan chánh sỡ mật thám.

Cũng trong lúc nầy quan chánh sỡ mật-thám cùng đội Tài, đội Hóa đang bàn tính về đảng bi-mật. Bỗng có một tên linh bước vào đưa danh thiệp. Quan chánh sở mật-thám lấy xem thấy đề.

L. LEMONTE

Mật-thám trứ-danh

SAIGON

Quar chánh sở mật-thám cười ngất nói rằng : Có lẽ quan lương-y Lơ-mon đã thành việc rồi, cho nên người đến chẳng chịu vào lại bày đặt đưa danh thiệp. Nói đoạn quan chánh sở mật-thám ra rước vào. Quan chánh sở mật thám

https://tieulun.hopto.org

thấy có một ông già thì nhình sững một chập vùng la lớn lên rằng : Ông Hải-Thọ đây chớ gì ? ?

Lơ-mon cười ngất nói : « Quan chánh-sở mật - thám nhìn không sai » vừa nói vừa chỉ Kim-Sa nói tiếp rằng : « Đây nầy là con gái của ông Hải-Thọ »

Quan chánh-sỡ mật-thám vui mừng chi xiết. Ngài mời vào phân ngồi chủ khách. Đoạn quan lương-y Lơ-mon đứng dậy tự thuật mọi việc ghê gớm của chàng Xuân-Ngọc, nào là mạo-hiểm cứu quan chánh-sỡ mật-thám trong nhà Đằng-La cho quan chánh sở mật-thám nghe.

Bây giờ quan chánh-sở mật-thám bất giác tỉnh ngộ dường như một lúc chiêm bao.Bồng chúc ông rùng mình nói :« Tôi chưa bao giờ thấy một người đả diễn qua một tấn bi kịch như Xuân-Ngọc. Đáng khen thay,đáng mến thay. »

Lơ-mon nói : « nhờ ngày gở dùm án chàng Xuân-Ngọc.

Quan chánh-sỡ mật-thám gặt đầu, ông nói :« Ấy củng là bổn phận cũa tôi. Bây giờ tôi phải cho linh mật-thám đóng theo mấy chiếc tàu và xe lửa kẻo Cao-Đoàn nó trốn khỏi Saigon.

Lơ-mon đứng dậy từ giã quan chánh sỡ mật thám. Rồi đồng với ông Hãi-Thọ, Kim-Sa, Nguyệt-Anh trỡ về. Vừa ra khỏi cửa quan chánh sở mật thám chạy theo hỏi rằng : « Lúc cự chiến trong rừng không bắt được bọn bộ hạ của Cao-Đoàn đứa nào sao ? »

Lơ-mon nghe hỏi ông ngần ngại một chập nói : Có bắt nhiều lắm, hai mươi bốn đứa, có một đứa ta nghe tên nó phãi rùng mình.

— Tên gì dữ tợn vậy ?

— Tên Phong-Lôi.

— Ở phải ! Phong-Lôi là tên ăn cướp có danh ở Hà-nội phãi không ?

— Nó.

— Sao ngài không cho tôi biết là ý chi vậy.

— Tôi sợ cho ngài hay, hôm sau các báo đăng tin nó bị

https://tieulun.hopto.org

bắt thì thằng Cao-Đoàn nó trốn mau. Chi bằng để im nó tưởng Phong-Lôi chưa bị bắt ắc còn lưu luyến Nam-kỳ, ta dễ bắt nó lắm.

Quan chánh sở mật thám khen hay. Ngài nói : « Tôi sẽ im việc bắt đặng bọn nó. »

Đoạn từ giả ra về.

Hôm sau các báo Tây Nam đều có thuật rõ cho đến cã mặt tiền báo. Ở Saigon thiên hạ rộn rực kéo nhau đến nhà chàng Xuân-Ngọc đặng xem một gã tài tình, mà bấy lâu nay những ngỡ người thũ-phạm.

Án chàng Xuân-Ngọc trong tòa đã hũy bỏ, lấy số tiền cũa Phong-Lôi cấp cho chàng. Song le chàng từ chối hẳn cho nên số tiền ấy để vào nhà mồ-côi.

Ngày lụng tháng qua gần nữa tháng, ông Huỳnh-hải-Thọ hối chàng làm lễ thành-hôn cùng Kim-Sa.

Một đám cưới long trọng ở giữa kinh thành Saigon vui biết mấy.

Một đôi giai nhân tài tử bấy lâu cách bặc, hôm nay vai kề má dựa, chung cuộc giao-hoan xiết chi tình-ái, hết than câu :

Song tương một giải nông sờ.
Bên trông đầu nọ bên chờ cúi kia.
Đến lúc vui mừng, mới rỏ là :
Duyên trời dành để đôi-hoa.
Ngọc còn hiệp-phố Kim-Sa châu về.

Ôi ! Tạo công trớ trêu chiềm nỗi cho linh đinh biển Sở non Tần, kẽ sầu người hận, rồi ông cắc cớ đem hộp lại một nhà, hết sầu hết hận đến cười đến vui.

Mà rồi đây chẳng biết ông còn trớ trêu vậy nữa không.

VI

Trận chiến dử Xuân-Ngọc lìa trần,
Kiếp hồng nhan Kim-Sa bặt dạn,

Một nhà sum hộp trúc mai, càng vui nghĩa bể càng dài

https://tieulun.hopto.org

tình song. Xuân-Ngọc cùng Kim-Sa kết duyên Tần Tấn. Chẳng bao lâu ông Hải-Thọ lìa trần, Kim Sa khóc máu theo nước mắt. Cuộc tống chung ông Hãi-Thọ vừa xong. Một hôm Xuân-Ngọc tiếp được một bức thơ như vầy :

« Châu-thới le... Décembre....

Cùng **Xuân-Ngọc** :

Ta khen mi thật đấng anh hào ;

Ngày giờ nầy là ngày giờ chót của ta nhứt định

Một mi chết. Hai ta chết.

Đôi bên sẻ chết một người, song chưa rỏ là ai.

Có vậy 25 tây đến đây mi cùng Kim-Sa đến núi Châu-thới sẻ có ta đón tiếp.

Ço lẻ mi không từ nan.

Ký tên : Cao-Đoàn

Xuân ngọc xem thơ rồi đưa cho Kim-Sa xem, chàng nói rằng : Có lẻ trong lúc nầy Cao-Đoàn nó rối trí lắm. Cái thơ nó thách ta cự chiến cùng nó, mà nói chẳng rỏ. Em tính lẻ nào ?

Kim-Sa xem thơ rồi nàng buồn dàu dàu nói rằng : Cao-Đoàn tuy ác đức, song nó chẳng hay được gia quyến của mình, chỉ giết ông thân của Nguyệt-Anh, có vậy tôi cùng chàng đến giết nó mà trả thù, trước khi đi chàng viết lại một phong thơ gởi cho Nguyệt-Anh, một phong cho chú ba, chú tư, còn một phong cho quan lương y Lơ-mon.

Xuân-Ngọc gặt đầu. Chàng nói :

Bửa nay 24 tây, còn có một ngày nữa, em hảy sắp đặt đồ dùng cho đủ. Kim-Sa vưng lời đi vào trong.

Xuân-Ngọc thấy vợ đi rồi chàng lại bàn cầm viết, chàng vừa đặt bút bỗng chút rùng mình rỡn óc. Chàng than rằng : Có lẽ ta đi chiến nầy lành ít dử nhiều ! Ôi ! mặc dầu sống thác hà thăm sanh hủy tữ !

Chàng bậm môi viết xong cả ba phong thơ để trên bàn. Chàng vừa đứng dậy thấy Kim-Sa bước vào nói : em đã sắp đặt đem đồ ra xe rồi.

https://tieulun.hopto.org

Xuân-Ngọc gặt đầu bước ra xe cùng Kim-Sa dung rủi.

Xe đến núi Châu-Thới 5 giờ sáng, bốn bề cây xanh mịch mịch, trước núi đá chập chồng, chim kêu vượng hú, cọp rống beo la, ghê mình rởn óc.

Xuân-Ngọc xuống xe thay đồ vỏ, Kim-Sa cũng thay một bộ đồ vàng xong, xách thanh gươm đi lần đến. Đôi vợ chồng đi lối 100 thước bỗng thấy Cao-Đoàn trong buội chung ra đón đầu nói : Xuân-Ngọc, Kim-Sa, mạng hai ngươi đã đến!! Cao-Đoàn nói vừa giứt tiếng, lẹ tay bắn trúng ngực chàng Xuân-Ngọc một mũi súng lục liên, chàng phải té nhào,

Kim-Sa xem thấy kinh tâm, nàng lẹ như chớp huơi kiếm nhảy đến chém trúng cánh tay mặt cũa Cao-Đoàn đức lia, Cao-Đoàn la lên một tiếng lớn, trong buội có hai tên chệt nhảy ra cầm súng lục liên bắn trúng bóng nàng một phát, Kim-Sa té nhào bất tỉnh.

Cao Đoàn bảo hai người Tàu cùng chàng trở lại, sẳn xe của Xuân-Ngọc cã ba leo lên đạp máy chạy tuốc.

Kim-Sa mê mang giây lâu nàng tỉnh lại, gượng ngồi dậy thấy chàng Xuân-Ngọc nằm trên một vủng máu hồn lìa khỏi xác. Kim-Sa kêu trời một tiếng ngã ra chết giất.

Nhắc lại Bích-Thủy, Ngân-Hà gặp anh xiết chi mừng rỡ. Bích-Thủy xem thấy Nguyệt-Anh la gái sắc tài, chàng quyết cậy Kim-Sa tỏ cùng Nguyệt-Anh sẽ sánh duyên Tần Tấn. Còn Ngân-Hà củng mến tài của Hồ-hương-Nguyệt. Ông Hồng-vu-Phong củng thương Ngân-Hà nên trí ông sẻ thừa dịp tỏ cùng chàng Xuân-Ngọc cho đôi bên hiệp vầy mai ước.

Một buổi chiều Bích-Thủy buồn dạ, nên rão bước ra sau vườn, dạo xem cho khuây khoả, chàng đi đến ao sen, bỗng nghe tiếng reo cười cấm cắt, và tiếng cãi cọ nhau, chàng rình nghe tiếng Năm-Hùng nói rằng ; Thầy nói sẽ gả cô Huế-Linh cho tao.

https://tieulun.hopto.org

Sáu-Vốn nói : Gã cho tôi, cô Huế-Linh có tình với tôi anh không được xía vào.

Bích-Thủy bước đến nói rằng : hai ngươi dành có một mình Huế-Linh, chắc là anh ta chẳng biết gả cho ai. Mà dầu có ép lòng Huế-Linh chắc không chịu. Để ta vô tỏ cho anh ta, rồi người kêu Huế-Linh hỏi nàng ưng ai thì nấy được,

Năm-Hùng, Sáu-Vốn bằng lòng theo Bích-Thủy vào phòng chàng Xuân-Ngọc

Vào đến phòng viết Bích-Thủy thấy có ba phong thơ. Chàng lấy làm lạ bước đến xem, có một phong thơ đề tên mình, xem rỏ chữ của anh. chàng xé ra thấy có mấy hàng chử như vầy :

Hai em yêu dấu,

Hai em được thơ nầy chắc hồn anh và chị em đã xa nơi cõi hồng trần.

Mặc dầu anh và chị em thác cũng vui lòng nơi chinh suối.

Hai em có thương anh và chị em hãy kiếp đến núi Châu Thới chở-lấy thi hài về chôn cất, cho khỏi tấm thân bạc mạng khi hồn lìa khỏi xát.

Ký tên :

Anh yêu dấu cũa hai em

Đường-xuân-Ngọc.

Bích-Thủy xem thơ cã kinh, chàng rung rẩy. Chàng xem lại hai cái sau, một cái đề tên Lơ-mon một cái đề tên Nguyệt-Anh, Chàng hối năm Hùng lấy xe đem thơ cho hai người ấy.

Năm Hùng vưng lịnh đi rồi, chàng quan soát cùng bàn viết, gặp trong hộc tủ cái thơ của Cao-Đoàn. Bây giờ Bích-Thủy cho cả nhà hay. Cã thãy đều khóc òa, cùng lật đật lấy xe đưng rủi.

Đây Le-Mon và Nguyệt-Anh đặng thơ cũa Xuân-Ngọc, trong thơ chàng chỉ nói vắn tắc rằng : « Sẻ đánh cùngCao-

https://tieulun.hopto.org

Đoàn, mà mười phần kể thác, nên thơ nầy là thơ chót, xin giả từ.

Cả hai đặng thơ đều kinh ngạt, cũng lấy xe đến nhà hỏi ra cã thãy đều mới đi lên núi Châu-thới.

Năm cái xe chạy như tên bắn, chẳng bao lâu đến nơi. Cã thãy xuống xe, băng đường bộ ruộng vào. Bồng nghe Huế-Linh la lên ra tuồng rung rẫy rằng :« Ôi ! Thôi rồi, anh hai và chị hai đả thác.»

Ai nấy nghe Huế-Linh nói đều rởn óc lạnh mình. Chạy đến nơi quì xung quanh ngó hai tử thi mà khóc.

Bây giờ Nguyệt-Anh và Le-mon củng vừa đến. Le-mon chạy vào đỡ chàng Xuân-Ngọc thì đã chết đâu hồi nào. Đở nàng Kim-Sa thấy ngực nàng còn nhãy. Le-mon hối chở tử thi Xuân-Ngọc và nàng Kim Sa đem trở về cho ông cứu cấp.

Xe về đến nơi thì nàng Kim-Sa củng vừa tỉnh.

Ôi ! Có sự chi đau đớn bằng, chưa vui sum hợp đả sầu chia phôi ! trong nhà tiếng khóc than nghe thảm thiết.

Chàng Xuân-Ngọc thác, nàng Kim-Sa thọ bịnh, làm cho nào động một kinh thành.

Cuộc tống chung chàng rất lớn lao đồ sộ, an táng tại đất thánh tây. Trước mồ đề mấy chữ.

ĐƯỜNG-XUÂN-NGỌC

Chi mồ.

Trời ly biệt.

Nát-Ngọc Vùi-Hoa

CHUNG

https://tieulun.hopto.org

220b

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁC

Đức-Lưu-Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1° Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên) 4 cuốn giá mỗi cuốn »
2° Vì nước hoa rơi » 1 cuốn »
3° Trường-Tinh Bí Mật Dương minh-Đạt 12 cuốn »
4° Lê-thái-Tổ Nguyễn-chánh-Sắt 4 cuốn »
5° Giọt-máu Chung-tình (Tân-Đà-Tử) 1 cuốn »
6° Đền rồi người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu) 1 cuốn »
7° Khối tình Mầu-nhiệm (Dương-minh-Đạt) »
8° Nhạc-Phi tái-sanh Tiểu-anh hùng Lý-bằng-Phi 5 cuốn »
9° Nam-cực Tinh-Hư (Hồ-biểu-Chánh) 6 cuốn »
10° Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn) 5 cuốn »

Sách đang in :

1° Oan-tình, Ly-hận 7 cuốn giá mỗi cuốn »
2° Lửa đỏ Long sơn (Vân-Trình) »
3°, Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu) »
4° Đầu tóc mượn (Lê hoàng-Mưu) »

Mua sỉ mua lẻ đa nơi bổn hiệu có cho huê hồng nhiều

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE
NATIONAL LIBRARY

https://tieulun.hopto.org